

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

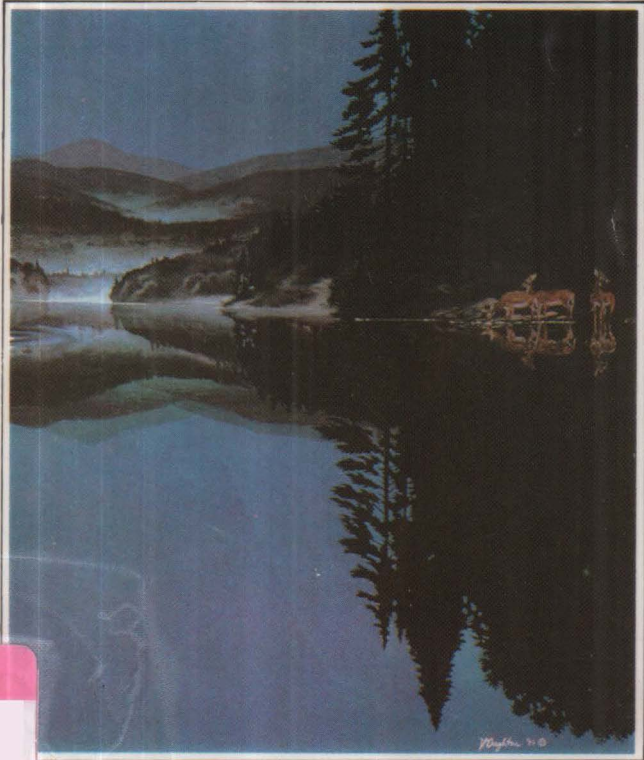
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yasunari Kawabata

GÖL

Türkçesi
ÜLKEM GÜRPINAR

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

,

**Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1993)
Dizgi: Serap Kılıç**

Yasunari Kawabata GÖL

ROMAN

Türkçesi
ÜLKEM GÜRPINAR

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Bâbüâli Caddesi No. 19 Kat 2, Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: 528 61 13 Fax: 513 51 88

Özgün adı

The Lake

(Reiko Tsukimura'nın Japoncadan

İngilizceye yaptığı çeviriden, Türkçeye çevrilmiştir.)

ISBN 975-510-431-3

© Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1992)

Gimpei Momoi, Karuizawa'ya yaz sonunda vardı, ama burada mevsim daha çok sonbaharı andırıyordu. Kendine bol bir yünlü pantolon aldı, eskisini çıkarıp onu giydi. Üzerinde yeni bir kazakla gömlek vardı, geceleri hava soğuk olduğu için bir de mavi yağmurluk edindi. Hazır giyim eşyası almak için Karuizawa iyi bir yerdi. Hatta bir çift rahat ayakkabı da alarak eskilerini ayakkabıcı dükkânında bıraktı. Ama bir kumaş parçasına sardığı eski giysilerini ne yapacaktı? Boş bir eve atsa, bir dahaki yaza kadar kimse bulamazdı. Dar bir sokağa saparak boş bir köşkün penceresini elleriyle yokladı, ama pencereye tahta çakılmıştı. Camı kırmak istemedi, ne de olsa yasadıışı bir davranış olurdu bu.

Gimpei aranan bir suçlu olup olmadığını merak ediyordu, çünkü suçun kurbanı olan kişi yetkililere olayı duyurmamış olabilirdi. Giysileri bir çöp kutusuna tıktırarak rahatlardı. Bohçayı aşağı doğru basturdıkça, nemli kâğıtların çıkardığı hışırtıyı duyuyordu. Ya tatilciler çok pasaklıydı ya da çöpçü tembeldi, çünkü kutu boşaltılmamıştı, kapağı da tam kapanmıyordu. Ama aldırmadı.

Otuz adım kadar yürüdükten sonra arkasına döndü. Gümüş renkli bir küme oluşturan pervanelerin çöp kutusunun yanındaki buğuya doğru kanat çırpıldığını görür gibi oldu. Tam durup geriye doğru yürümek üzereyken, gümüş renkli görüntü başının üstünden geçti, yukarıdaki kara çamların arasında bulanık mavi bir ışık gibi parladı, sonra gözden kayboldu. Ağaçlar bir bulvardaki ağaçlar gibi sıralanmıştı, onların bittiği yerde, gösterişli ışıklarla süslenmiş kemerli bir kapı vardı. Bir Türk hamamının girişiydi bu.

Gimpei bahçeye girerken eliyle başını yokladı. Saçının durumu iyi gibiydi. Doğrusu insanlar onun jiletle ken-

di saçını kesme konusundaki becerisine hep şaşarlardı.

Bir yardımcı kız—oradakilerin en beğenilenlerinden biri—onu banyoya götürdü. Kapıyı kapadıktan sonra, kız beyaz ceketini çıkardı. Gövdesinin üst yanında yalnızca sutyeni kaldı.

Kız Gimpei'nin yağmurluğunun düğmelerini çözme-ye başlayınca Gimpei elinde olmadan geriledi, ama sonunda giysilerinin çıkartılmasına izin verdi. Kız eğilerek, ayaklarından çoraplarını da hızla çekip çıkardı.

Gimpei kokulu banyoya girdi. Fayansların rengi suyun yeşil görünmesine neden oluyordu. Koku pek hoş değildi, ama Şinano'da, gizlice değiştirdiği ucuz otellerden sonra, burası çiçek kokuyor sayılabilirdi. Banyodan çıkınca kız onun her yanını yıkadı. Yere çömelerek, bir kız çocuğununkini andıran parmaklarıyla, Gimpei'nin ayak parmaklarının aralarını bile temizledi. Gimpei kızın kafasına baktı. Saçı ensesinin biraz altından kesilmişti, kadınların yıkadıktan sonra ev içinde bıraktıkları gibi, düz ve sert bir biçimde dökülüyordu.

"Saçınızı yıkayayım mı?"

"Ne? Müşterilerin saçını da mı yıkıyorsunuz?"

"Evet, yıkarım."

Gimpei ansızın saçının koktuğu düşüncesiyle irkildi. Saçı uzun zamandır yıkanmamış, yalnızca jiletle düzeltilmişti. Ama başı önünde, dirsekleri dizlerine dayanmış olarak otururken, saç ovulup köpürtüldükçe sıkılganlığını üstünden attı.

"Çok güzel bir sesin var, biliyor musun?"

"Sesim mi?"

"Evet. Konuşman bitince bile sürüp gidiyor. Keşke sonsuza kadar sürse. Sanki yumuşacık, ipince bir şey, kulağımdan beynimin içine akıyor. Gerçekten de acımasız katili bile bir kuzu gibi uysallaştırabilir bu ses."

"Ya? Biliyorum, son derece çekingen ve çocuksu."

"Çekingen değil. Çok tatlı bir ses. Hüzünlü ve sevecen

bir yanı var, aynı zamanda da canlı ve içten. Bir şarkıcının sesinden çok farklı. Âşık mısın?"

"Hayır. Keşke olsaydım, ne iyi olurdu."

"Dur. Bir şey söylerken başıma o kadar bastırma. Sesini iyi duyamıyorum."

Kız durdu.

"Beni utandırıyorsunuz, ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi utana sıkıla.

"Hiçbir zaman sesi bir meleşinkini bu kadar andıran biriyle tanışacağımı ummazdım. Telefonda ağzından çıkan birkaç söz bile duyacak olsaydım, o sözlerin ardından uzayıp giden yankıyı dinlerdim."

Gimpei neredeyse ağlayacaktı. Kızın sesi, yüreğinde katıksız bir mutluluk ve ılık bir ferahlama duygusu uyan-dırmıştı. Ölümsüz kadının mı, yoksa sevecen annenin mi sesi idi bu?

"Nerelisin?"

Kız yanıt vermedi.

"Cennetten mi indin?"

"Ah, hayır. Niagatalıyım."

"Niagata? Niagata kenti mi?"

"Hayır. Küçük bir kasabadır orası."

Kızın alçalan yumuşak sesi hafifçe titredi.

"Ah, karlar ülkesi... O yüzden cildin böyle pürüzsüz ve güzel."

"Hayır. Güzel değil."

"Evet, güzel. Ama sesin, gerçekten olağanüstü."

Kız Gimpei'nin saçını yıkamayla bitirince, üzerine birkaç kova sıcak su döktü, başına geniş bir havlu sardı, kuruyana kadar ovdu. Birkaç kez de taradı.

Sonra Gimpei'yi belinde büyük bir havluyla buhar banyosuna soktu. Kare biçimindeki tahta kutunun kapağını kaldırdı, Gimpei'yi hafifçe içeri itti. Kutunun üst tarafında başının girmesi için de bir tahta vardı; o tahta iyice yerleşince, kız geri kalan bölümü örten kapağı da indirdi.

Gimpei hiç düşünmeden 'giyotin' dedi, alabildiğine açılmış gözlerle çevreye korkuyla baktı. Deliğe sıkışmış bir halde başını sağa sola çevirdi. Ama kız onun korkusunu sezinleyemedi.

"Müşteriler çoğu zaman böyle der," dedi.

Gimpei'nin bakışları kapıdan pencereye kaydı.

"Pencereyi kapatayım mı?" Kız pencereye doğru ilerliyordu.

"Hayır."

Buhar banyosundaki sıcak hava odayı doldurduğu için olsa gerek, pencere açıldı. Banyonun ışığı, dışarıdaki karaağacın yeşil yapraklarına vuruyordu. Karaağaç büyüktü, ışık sık yapraklar arasından fazla süzüleliyordu. Gimpei, yaprakların karanlığının içinden hafif bir piyano sesinin geldiğini duyar gibi oldu. Ama ortada bir ezgi yoktu. Var sanmış olabilirdi.

"Pencerenin dışında bir bahçe var mı?"

"Evet."

Pencerenin karşısında yarı çıplak, donuk bir ışıkla aydınlanan beyaz tenli kız, ayrı bir dünyanın parçası gibi görünüyordu. Çini ile kaplanmış, soluk pembe zemin üzerindeki ayakları çıplaktı. Bacakları kuşkusuz gençti, ama dizlerinin arkasındaki girintilerde koyu izler vardı.

Gimpei bu banyoda yalnız kalmaya dayanamayacağını, deliğin gittikçe daralıp kendisinin boğazını sıkacağından korkacağını, telâşlanacağını düşündü. Oturduğu yerin altından yükselen sıcaklığı duyabiliyordu. Sırtı sıcak bir tahtaya dayalıydı. Zaten kutunun üç yüzü de buhar dan ısınmıştı.

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Bu size bağlı, ama bence on dakika yeter. Düzenli müşteriler kutuda on beş dakika kalırlar."

Gimpei kapının yanındaki dolabın üzerinde duran saate bir göz attı. Kutuya girili daha dört ya da beş dakika olmuştu. Kız Gimpei'nin alnına soğuk ve nemli bir havlu

koymak için yaklaştı.

"Anladım. Kanın insanın başına çıkmasını sağlıyor bu."

Gimpei gevşemişti, artık kutunun dışında kalan o ciddi suratının ne kadar gülünç görüldüğünü gözünün önüne getirebiliyordu. Elini ılık göğsüne ve karnına sürmeye çalıştı. Bedeni yapış yapıştı, ama bunun ter mi yoksa buhar mı olduğuna emin değildi. Gözlerini kapadı.

Müşterisi banyodayken kız besbelli yapacak bir şey arıyordu; kokulu banyodan aldığı suyla yeri yıkarken, bir şarıltı duyuldu. Bu Gimpei'ye, bir kayaya vuran dalgaların sesiymiş gibi geldi. Kayanın üzerinde kemerli kanatlarıyla iki martı, birbirlerini gagalayarak oynuyorlardı. Doğduğu köyün denizi Gimpei'nin gözlerinin önünde canlandı.

"Kaç dakika oldu?"

"Aşağı yukarı yedi."

Kız yeniden nemli bir havlu getirdi, Gimpei'nin alnına koydu. Bu ani, hoş serinlikle Gimpei başını ileri doğru itti.

"Ah!"

"Neyiniz var efendim?"

Kız herhalde sıcaktan Gimpei'nin başının döndüğünü sandı; onun düşürdüğü havluyu yerden aldı, yeniden alnına koyarak eliyle bastırdı.

"Artık çıkmak ister misiniz?"

"Hayır. İyiyim ben."

Gimpei'nin kafasından tuhaf bir şey geçti. Tokyo'da bir yerde, tramvayların işlediği bir caddede bu güzel sesli kızı kovalıyordu. Bir süre yalnızca kaldırım boyunca dizili ginkgo ağaçlarını gördü. Terden sıırılsıklam olmuştu. Kafası tahta kutuda teşhir edilirmiş gibi dururken kıpırdamadığını fark etti; rahatsızlığını gösterir biçimde yüzünü buruşturdu.

Kız Gimpei'nin yanından uzaklaştı. Onun davranışla-

rından kuşkulandır gibiydi.

"Yalnızca başım dışarıdayken kaç yaşında gösteriyorum?" diye sordu Gimpei, ama kızın akli karışmıştı, ne diyeceğini bilemedi.

"Erkeklerin yaşlarını kestiremem."

Kız ona yakından bakmak zahmetine katlanmadı. Gimpei'nin ona otuz dört yaşında olduğunu söylemesi için bir neden yoktu. "Bu kız henüz yirminin altında," diye düşündü. Omuzları, karnı, bacakları hâlâ bakire olduğunu gösteriyordu. Yanakları canlı, pembemsiydi, üzerlerinde yalnızca bir allık kalıntısı vardı.

"Artık çıkmak istiyorum."

Gimpei'nin sesi kederliydi. Kız, onun boğazının önünde duran tahtayı kaldırdı. Gimpei'nin boynuna asılı havlunun iki ucunu tuttu; başını çok değerli bir eşyaymış gibi nazikçe çekti. Sonra bedenini kaplayan teri sildi. Gimpei'nin belinde geniş bir havlu sarıydı. Kız duvar dibindeki koltuğa beyaz bir çarşaf yaydı, onu yüzükoyun yatırdı. Omuzlarına masaj yapmaya başladı.

Gimpei masajın yalnız okşayarak, ovarak değil, açık elle hafif vuruşlarla da yapıldığının farkında değildi. Yardımcının avuçları henüz bir genç kızın avuçlarıydı, ama Gimpei'nin sırtındaki vuruşlar sürekli ve şaşırtıcı derecede güçlüydü; bu da onun kesik kesik solumasına neden oluyordu. Gimpei kendi çocuğunun yumulmuş avucundaki bütün güçle babasının alınına vuruşunu, baba yüzünü eğdikten sonra da kafasına vurmaya sürdürüşünü anımsadı. Bu ne zaman olmuştu? ...Ama artık o küçük çocuğun elleri bir mezarın dibinde, üzerine yığılı toprak duvarını delice yumrukluyordu. Karanlık bir zindanın duvarları dört bir yandan Gimpei'nin üzerine gelir gibi oldu. Gimpei soğuk terler döktü.

"Pudra mı sürüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Rahatsız mı oldunuz?"

"Ah, hayır," dedi Gimpei telâşla, "Daha şimdiden ge-

ne terlemeye başladım, değil mi? Biliyor musun, senin sesini dinlemekten rahatsızlık duymak bir suç olabilirdi."

Kız birdenbire masajı bıraktı.

"Sesini duyduğum zaman, sesinden başka her şeyi unutuyorum. Biliyorum biraz abartma gibi geliyor, ama bir ses kovalanamaz ya da yakalanamaz, öyle değil mi? Sanırım zamanın ya da yaşamın akışı gibi. Hayır, böyle olması da gerekmez. Sen güzel sesini dilediğin an kullanabilirsin; ama şimdi olduğu gibi susmayı seçtiğinde, kimse sesini çıkartmaya zorlayamaz seni. Elbette ani bir şaşkınlık, öfke ya da üzüntüyle konuşabilirsin, ama doğal sesinle konuşup konuşmamakta özgürsün."

Yardımcı kız, bu özgürlüğün verdiği sessizlikle, Gimpei'nin kalça ve baldırlarına masaj yapmayı sürdürdü. Ayaklarını parmak uçlarına kadar ovdu.

"Sırtüstü yatar mısınız?" Kızın sesi çok alçaktı, güçlkle duyulabiliyordu.

"Ne?"

"Bu kez yüzünüz yukarı dönük olarak yatın, olur mu?"

"Yukarı mı? Sırtüstü yatmamı mı istiyorsunuz?"

Gimpei döndü, beline sarılı havluyu tutuyordu. Kızın, çiçeklerin kokusu gibi çok hafif bir ürperti duygusu taşıyan fısıltısı Gimpei'nin kulaklarını ve kıpırdadıkça bedenini doldurdu. Bu tatlı sarhoşluğu daha önce kulaklarında hiç hissetmemişti.

Kız, bedeni dar kanepeye dayalı olarak ayakta duruyor, Gimpei'nin kollarını ovuyordu. Göğüsleri Gimpei'nin yüzünün üstündeydi. Sutyeni çok sıkıymış gibi görünmüyordu, ama sutyenin beyaz kumaşının kenarları kızın etini sıkıyordu. Gene de göğüslerinin duruşu henüz tam bir olgunluğa ulaşmamış olduklarını gösteriyordu. Kızın oldukça klasik, yumurta biçiminde bir yüzü vardı. Alnı geniş değildi, ama belki de saçları kabartılmamış, arkaya doğru dümdüz toplanmış olduğundan alnı geniş görünüy-

yor, bu da büyük gözlerini, daha da parlaklaştırıyordu. Boynu ile omuzlarının arası etli değildi, kollarının üst kısmıysa dinç ve dolgundu. Kızın cildi Gimpei'nin öylesine yakınında parlıyordu ki Gimpei gözlerini kapadı. Gözkapaklarının gerisinde bir kutu gördü, bir marangozun çivi kutusu gibi, ışıpta parlayan minik çivilerle dolu bir kutu. Gimpei gözlerini açtı, tavana baktı. Tavan beyazdı.

"Yaşıma göre gövdem fazla yıpranmış görünmüyor mu sence? Zor bir yaşantım oldu da ondan," diye mırıldandı Gimpei. Ama hâlâ yaşını söylememişti.

"Otuz dört yaşındayım, biliyor musun?"

"Öyle mi? Daha genç gösteriyorsunuz," dedi kız, sesinden hiçbir anlam çıkmayacak biçimde. Yer değiştirmişti, Gimpei'nin başında duruyor, duvar tarafındaki kolunu ovuyordu.

"Ayak parmaklarım uzun, değil mi? Tıpkı bir maymununki gibi. Buruşuk görünüyorlar, oysa ben çok yürürüm... Ayak parmaklarıma her bakışında dehşete düşerim. Ama sen o güzel ellerinle dokundun onlara. Çoraplarımı çıkarınca şaşırmadın mı?"

Kız yanıt vermedi.

"Ben de Japon Denizi kıyısından geliyorum. Orası kara kayalarla kaplıdır, engebelidir. Çıplak ayak yürür, uzun ayak parmaklarımla kayalara tutunurdum."

Gimpei'nin anlattıklarının ancak yarısı doğrudu. Gençliğinde çirkin ayakları yüzünden kaç kez farklı yalanlar söylemişti. Ama ayaklarının üst tarafının derisi bile esmer ve kaba, ayak kemerlerinin buruşuk olduğu doğrudu; uzun, kıvrık parmaklarıysa her biçime girebiliyordu. Kız masaj yaparken Gimpei sırtüstü yatıyor, kendi ayaklarını göremiyordu, bu yüzden ellerini incelemek üzere yüzünün önüne getirdi. Elleri ayakları kadar tuhaf görünmüyordu.

"Japon Denizi kıyısının hangi bölümünden?" diye yapmacıksız bir sesle sordu kız.

"Kıyının..." diye mırıldandı Gimpei. "Doğduğum yerden söz etmeyi sevmem. Ben farklıyım. Artık evim yok."

Kız, Gimpei'nin doğduğu yerle özel olarak ilgilenirmiş gibi görünmüyor, onu pek dikkatle dinlemiyordu. Banyo nasıl aydınlatılmıştı? Kızın üzerine hiç gölge vurmuyor gibiydi. Gimpei'nin göğsüne masaj yaparken göğüsleri daha öne doğru geldi; Gimpei gözlerini kapadı, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Kollarını gövdesinin iki yanına uzatsa kıza değebilirdi. Parmağının ucu bile sürtünse suratının ortasına bir tokat yiyeceğini düşünüyordu. Gerçekten de tokat yemenin yarattığı sarsıntıyı duydu. Birden dehşete kapılarak gözlerini açmayı denedi, ama gözkapakları kımıldamaya yanaşmıyordu. Çok sert bir darbeydi. Gimpei ağlayabileceğini sandı, ama gözyaşı yoktu; gözleri kızgın bir iğne batırılmış gibi ağrıyordu.

Gimpei'nin yüzüne çarpan kızın avucu değil, mavi deri bir el çantasıydı. O anda bunun bir çanta olduğunu fark edememişti, ama darbeyi yedikten sonra ayaklarının dibinde duran bir çanta buldu. Çanta kendisine vurmak için mi kullanılmıştı, yoksa fırlatılmış mıydı, tam bilemiyordu. Kesin olan şey birinin kendisine vurmuş olduğuydu, çünkü o anda aklı başına gelmişti.

Gimpei bağırmıştı; sonra da kadını durdurmak için arkasından seslenmeye başladı. İlk tepkisi, kadına çantasını düşürdüğünü söylemektir. Ama kadının sırtı, bir eczane-nin köşesinde gözden kayboldu. Yalnızca mavi el çantası, Gimpei'nin suçunun elle tutulur bir kanıtı olarak yolun ortasında duruyordu. Çantanın açık tokalarının arasından bir tomar bin yen'lik banknot dışarı fırlamıştı. Ama Gimpei'nin dikkatini ilk çeken şey para yerine, bir suç kanıtına dönüşebilecek olan el çantası oldu. Kaçarak ve çantayı geride bırakarak kadın, Gimpei'nin davranışını bir suç çevirmiş görünüyor. Gimpei korkmuştu, düşünmeden çantaya uzandı. Bin yen'lik banknotları, ancak çantayı eline aldıktan sonra görerek afalladı.

Daha sonra, acaba eczane de bir sanrı mıydı, diye merak etti. Hiçbir dükkânın bulunmasının beklenemeyeceği, evlere ayrılmış bu bölgede küçük, eski bir eczaneye rastlamak garipti. Bununla birlikte cam kapıların yanında barsak kurtlarına karşı bir ilacın reklam tabelasını görmüştü. Daha da garibi, tramvay hattının öbür tarafında, yerleşim bölgesinin başladığı noktadaki köşede, neredeyse birbirinin tıpatıp aynısı iki manav dükkânı gördü. İki dükkânda da küçük tahta kutular içinde kiraz ve çilek sergileniyordu. Kadını izlerken Gimpei kadından başka hiçbir şey görmüyordu. Öyleyse neden birdenbire bu iki dükkâna gözü takılmıştı? Bu köşeyi, kadının evine giden yolu gösterdiği için mi anımsamak istemişti? Dükkânlar gerçekten orada olmalıydılar, çünkü şu anda bile kutularında, düzenli bir biçimde dizilmiş çileklerin görüntüsü gözlerinin önündeydi. Ancak belki de, tramvayların işlediği yolun köşesinde yalnızca bir manav dükkânı vardı, Gimpei o anın şaşkınlığıyla iki yanda da dükkân olduğu düşüncesine kapılmış olabilirdi. Daha sonra Gimpei, geri dönüp manav dükkânlarının ve eczanenin gerçekten var olup olmadığını anlamak için duyduğu dayanılmaz isteğe karşı zorlu bir savaş vermişti. Ama aslına bakılırsa caddenin kendisini bile anımsamak zordu; Gimpei kafasında Tokyo'nun bir haritasını çizerek, ancak caddeyle ilgili belli belirsiz bir düşünceye sahip olabiliyordu. Çünkü o anda önemli olan tek şey kadının hangi yöne gittiği olmuştur.

"Doğru. Çantayı atmayı amaçlamamış olabilir," diye elinde olmadan mırıldandı, kız karnına masaj yaparken.

İrkilen Gimpei gözlerini alabildiğince açtı, ama kız farkına varmadan yine kapadı. Gözlerindeki anlam kıza haysletsiz bir cehennem kuşunu anımsatabilirdi. Bir kadının el çantasıyla ilgili birşeyler gevelemişti, ama neyse ki çantanın fırlatılışını ya da onu fırlatan kişiyi açığa vurmamıştı. Karnının aniden kasılıp gevşediğini duyumsadı.

"Gıdıklanıyorum," dedi özür dilercesine, kız daha ya-

vaş çalışmaya başladı. Gimpei bu kez gerçekten gıdıklanıyordu. Gerçek bir kahkaha patlattı.

O ana kadar Gimpei olayı şöyle yorumlamıştı: Aslında kadın ister çantayla ona vurmuş, ister çantayı fırlatmış olsun, Gimpei'nin çantadaki para için kendisini izlediğini sanmıştı—bu korku bir isteri halini almış, çantayı bırakıp kaçmasına neden olmuştu. Fakat kadın çantasını atmaya amaçlamamış da olabilirdi. Aslında Gimpei'ye elindeki şeyle vurarak onu kenara itmeye çalışmış, ama hareketinin şiddetiyle çanta elinden fırlamış olabilirdi. Her ne olursa Gimpei ile kadın birbirlerine çok yakındılar herhalde, çünkü kadın çantayı savurduğu anda çanta Gimpei'nin suratına çarpmıştı. Issız yerleşim bölgesine girdiklerinde Gimpei farkına varmadan kadınla arasındaki uzaklığı azaltmış olabilirdi. Acaba kadın onun yaklaştığını fark etmiş, çantayı fırlatıp kaçmış mıydı?

Gimpei'nin amacı hırsızlık yapmak değildi. Çantada bu kadar para olduğunu hiç düşünmemiş, aklına bile getirmemişti. Böyle apaçık suçlayıcı bir kanıt ortadan kaldırmak amacıyla çantayı yerden aldığı anda, içindeki iki yüz bin yen'i bulmuştu. Kadın bankadan dönüyor olabilirdi, çünkü para yüzer binlik iki deste banknot halindeydi, bir de hesap cüzdanı vardı. Kadın bankadan beri izlendiğini düşünmüş olabilirdi. İki deste banknottan başka çantada yalnızca bin altı yüz yen kadar bir nakit para vardı. Gimpei hesap cüzdanını açtığı anda, iki yüz bin yen'i çektikten sonra kadının hesabında yirmi yedi bin yen kadar bir paranın kaldığını gördü. Birikmiş parasının çoğunu çekmişti.

Gimpei kadının cüzdanından adının Miyako Mizuki olduğunu öğrendi. Yalnızca onun çekiciliğine kapılmış, parayı almak gibi bir şey düşünmemiş olsaydı, Gimpei'nin parayı ve hesap cüzdanını çoktan geri göndermiş olması gerekirdi. Ama bunu yapmadığına göre onları geri vereceği umulamazdı. Gimpei kadını nasıl izlediyse, para da kendi aklı olan canlı bir varlık gibi Gimpei'yi izlemişti. Gim-

pei ilk kez para çalıyordu. Daha doğrusu parayı çalmamıştı, ama para ona gözdağı vermiş, gitmeye yanaşmamıştı.

Çantayı yerden aldığında, Gimpei'nin aklındaki en son şey parayı almaktı. Elinde bir suçun kanıtını tuttuğunun farkındaydı, çantayı ceketinin altına sıkıştırıp tramvayların işlediğı yola doğru hızla ilerledi. Ne yazık ki palto mevsimi değildi. Yakındaki bir dükkâna daldı, kare biçiminde bir kumaş parçası satın aldı ve çantayı içine sarıp uzaklaştı.

Gimpei bir apartmanın üst katında kiraladığı odada tekbaşına yaşıyordu. Küçük toprak mangalında Miyako Mizuki'ye ait hesap cüzdanının yanısıra bir mendil ile bazı başka eşyaları da yaktı. Kadının hesap cüzdanında kayıtlı adresi bir yere not etmediğinden adres yok olup gitmişti. Yanan defter, mendil ve tarak güçlü bir koku çıkardı. Deri el çantasını yakmış olsa çok daha kötü kokacağından Gimpei onu küçük parçalara ayırdı ve ileriki günleri her seferde bir parçayı ateşe atarak geçirdi. Toka, ruj, pudralığın metal kısımları gibi yanmayan eşyaları geceyarısı bir hendeğe fırlattı. Rastlantı sonucu biri onları bulsa bile, bunlar dikkat çekmeyecek kadar sıradan şeylerdi. Rujdan arta kalan parçayı çıkarırken Gimpei'nin elleri titredi.

Dikkatle radyo dinledi, gazeteleri satır satır okudu; ancak içinde iki yüz bin yen ile hesap cüzdanı bulunan bir çantanın alınmasıyla ilgili bir haber bulamadı.

"Mmm... Düşündüğüm gibi, yine de kimseye haber vermemiş. Bunu yapmasını önleyen bir şey olmalı," diye kendi kendine mırıldandı ve yüreğinin karanlık derinlikleri birdenbire kızıl bir alevle aydınlanır gibi oldu. Belki de kadının içindeki bir şey onu Gimpei tarafından izlenmeye elverişli kılıyordu, Gimpei de onu bu yüzden izlemişti. İki-si de o aynı cehennemsi dünyanın insanları olabilirdi. Miyako Mizuki'nin kendisi gibi olabileceğı düşüncesi Gimpei'yi sevindirdi, kadının adresini bir yere not etmediğı için acı bir pişmanlık duydu.

Miyako, Gimpei kendisini izlerken kuşkusuz korkmuş olmalıydı, ama varlığından hiç haberdar olmadığı iç gıcıklayıcı bir zevki de tatmış olabilirdi. İnsanların dünyasında tek taraflı bir zevk olabilir miydi gerçekten? Çarşıda gezinen başka birçok hoş kadın varken Gimpei'nin izlemek için özellikle Miyako'yu seçmesi, bir uyuşturucu bağımlısının kendisi gibi bir başka bağımlıyı seçmesine benzer bir şey değil miydi?

Gimpei'nin ilk izlediği kadın olan Hisako Tamaki'yle de aralarında tıpkı böyle bir olay geçmişti. Hisako o zamanlar yalnızca genç bir kızdı—tatlı sesli hamam yardımcısından da genç. Bir lise öğrencisi olan Hisako, Gimpei'nin öğrencilerinden biriydi; aralarındaki ilişki ortaya çıkınca, Gimpei öğretmenlik görevinden uzaklaştırılmıştı.

Gimpei kızı evinin dış kapısına kadar izlemiş, ama girişin görkemi karşısında afallayarak durmuştu. Taş duvara menteşelenmiş kapı açıktı, demir çubukların yukarısı girintili çıkıntılı desenlerle süslüydü. Hisako parmaklıkların arkasından dönüp Gimpei'ye baktı.

"Hocam," diye seslendi. Soluk yüzüne tatlı bir kızarıklık yayılmaya başladı. Gimpei kendi yanaklarının da yandığını hissetti.

"Şey, bu sizin eviniz mi, Bayan Tamaki?" dedi boğuk bir sesle.

"Ne istiyorsunuz efendim? Bizi ziyarete mi geldiniz?"

Bir öğretmenin öğrencisinin evini ziyaret etmek için onu gizlice izlemesinin basit bir açıklaması olamazdı. Ama Gimpei kapının üstünden eve hayran hayran baktı ve:

"Evet," dedi. "Böyle bir evin savaş sırasında yanmadığına sevindim. Bu bir mucize."

"Evimiz yandı. Bunu savaştan sonra aldık."

"Savaştan sonra mı?.. Babanız ne iş yapar, Bayan Tamaki?"

"Burada ne işiniz var, efendim?" dedi Hisako, demir çubukların öbür tarafından Gimpei'ye kızgın gözlerle ba-

karak.

"Ah, evet. Aslında mantar hastalığı için gelmiştim. Babanız mantara iyi gelen bir ilaç biliyor, öyle değil mi Bayan Tamaki?" Gimpei konuşurken, böyle görkemli bir kapağın önünde neden bu deri hastalığından söz etmek zorunda kaldığını merak ediyordu, ağlamak üzereymiş gibi suratını buruşturdu. Ancak Hisako'nun kesin, soğukkanlı yüz ifadesi hiç gevşemedi.

"Mantar mı?"

"Evet, mantar için bir ilaç. Okulda arkadaşınıza buna iyi gelen bir ilaçtan söz ediyordunuz, unuttunuz mu?"

Kızın gözleri anımsamaya çalıştığını gösteriyordu.

"Çok kötü, öyle ki artık yürüyemez oldum. Lütfen bana bir iyilik yapar, gidip babanıza o ilacın adını sorar mısınız? Burada beklerim."

Gimpei, kızın batı tarzı evin girişinde gözden kaybolduğuna emin olunca koşmaya başladı. Kendi çirkin ayakları kendisini kovalıyor gibiydi.

Hisako'nun olayı ailesine ya da okula duyuracağını sanmıyordu, ama gözü seyiriyor, şiddetli bir baş ağrısından kıvranıyordu, o gece uyumakta zorluk çekti. Sonunda uykuya daldı, ama hafif uykusu sık sık bölündü. Her uyanışında ellerini nemli alnına koyuyor, başının arka tarafındaki zehir, tepesinden alnına doğru ilerlerken yeni bir ağrı başlıyordu.

Gimpei'nin baş ağrıları, Hisako'nun evinin kapısından kaçtıktan sonra yakındaki bir eğlence merkezinde dolanırken başlamıştı. Ayakta duramadığından kalabalık caddenin ortasında çömelmiş, başını ellerinin arasına almıştı. Baş ağrısının yanında baş dönmesine de yenik düşmüştü. Sanki piyango kazanan bileti duyuran bir zil kafaşının içinde çalışıyordu. Bu zil ona hızla geçen bir itfaiye arabasını da çağırıyordu.

"Neyin var?" Bir kadının dizkapağı hafifçe Gimpei'nin omzuna sürtündü. Dönüp yukarı baktığında Gimpei

onun bu savaş sonrası eğlence merkezine sık sık gelen sokak kızlarından biri olduğunu düşündü.

Gimpei hâlâ kötüydü; bir çiçekçi dükkânının vitrin camına tutunarak yavaş yavaş doğruldu, gelip geçenlerin yolundan çekilmiş oldu. Alnını dükkânın camına dayadı.

"Beni izliyordunuz değil mi?" diye sordu kadına.

"Sizi izlediğimi söyleyemeyeceğim."

"Ben sizi izlemiyordum herhalde ha?"

"Elbette.

Kadının yanıtı açık değildi. Olumlu olsaydı birşeyler daha söyleyebilirdi. Ama durdu, Gimpei sabırsızlanıyordu:

"Sizin peşinize takılan ben olmadığımı göre siz benim peşime takıldınız."

"Öyle ya da böyle, ne fark eder?"

Kadının görüntüsü cama yansıyordu. Camın gerisindeki çiçeklerin arasında duruyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun? Çabuk ayağa kalk. İnsanlar sana bakıyor. Bir şeyin mi var?"

"Evet. Ayağымda mantar var."

Gimpei aynen bu sözlerin dudaklarından dökölüşüne şaşı.

"O kadar acıyor ki, yürüyemiyorum."

"İğrençsin. Buralarda güzel bir yer biliyorum, gidip oraya oturabiliriz. Çoraplarını ve pabuçlarını çıkarman gerek."

"Başkalarının ayaklarını görmesini istemem."

"Ben bakmam. Ayaklarına bakmam, nasıl olsa..."

"Ama gözün takılabilir."

"O kadar çekici olamazlar." Kadın elini Gimpei'nin kolunun altına soktu, onu kaldırdı. "Haydi bakalım."

Gimpei hâlâ sol eliyle alnını tutuyordu; kadının camdaki görüntüsünü izlerken bir başka kadının yüzü içerideki çiçeklerin arasında belirdi. Gimpei onun çiçekçi dükkânının sahibesi olup olmadığını merak etti. Sağ elini, pence-

renin öbür tarafında duran bir demet beyaz yıldız çiçeğini almak için uzatır gibi cama bastırdı, ayağa kalktı. Dükkânın sahibesi ona ince, çatık kaşlarının altından ters ters bakıyordu. Gimpei kolunun camdan içeri girip kesilmesinden korkarak ağırlığını kadına verdi. Kadın dengesini korumayı becerdi.

"Şimdi kaçma, tamam mı?" dedi ve Gimpei'nin göğsüne sert bir çimdik attı.

"Ah!"

Gimpei canlandığını hissetti. Hisako'nun evinden kaçtıktan sonra bu eğlence merkezine geliş nedenini tam olarak anlayamamıştı, ama kadın kendisini çimdiklediği an zihni aydınlanmıştı. İçi açılmıştı, göl kıyısındaki dağdan bir esinti gelip geçmiş gibi oldu. Gecikmiş baharın serin bir esintisi olmalıydı bu, ancak gözlerinin önünde buzla kaplı bir göl belirdi—belki de çiçekçi dükkânının bir göl gibi geniş olan vitrininden kolunun içeri girebileceğinden korktuğu için böyle oldu. Annesinin köyünün yanındaki göldü bu. Kıyısında bir de kasaba vardı, ama annesinin evi köydeydi.

Göl, bir sis örtüsünün altında yatıyordu, kıyıdaki buzun ötesinde kalan her şey sonsuz derecede uzak görünüyordu. Gimpei, kuzini Yayoi'yi buzun üzerinde yürümeye kandırmıştı, çünkü bir erkek olarak içinde ona karşı hep bir kin taşımış, ona lânet okumuştı. Ayaklarının altındaki buzun çökmesini ve kızın sulara gömülmesini gizliden gizliye dilemişti. Yayoi, Gimpei'den iki yaş daha büyüktü, ama Gimpei daha kurnazdı. Babası, o on yaşındayken tuhaf bir ölümle ölmüştü, annesinin kendisini bırakıp kendi ailesinin yanına döneceğinden korkan Gimpei, kurnaz olmayı öğrenme gereksinimini Yayoi'den daha fazla duymuştu. Öte yandan Yayoi, insana bahar güneşinin sıcaklığında yetmişmiş duygusunu veriyordu. Başka nedenlerin yanı sıra, Gimpei'yi ilk aşkına, anne tarafından kuzini olan bu kıza iten belki de bu gizli, annesini kaybetmeme isteği-

di. Çocukken, Yayoi'yle birlikte, suda birleşen yansımalarını seyrederek göl kıyısında yürümek, Gimpei'nin en büyük zevki olmuştu. Yürürken göle baktıkça, karaltılarının sonsuza kadar suda böyle yürüyüp gideceği duygusuna kapılırdı.

Ama bu mutluluk sürmedi. Kız on dört-on beş yaşlarına geldiğinde Gimpei'yi unutmuş gibiydi, ondan iki yaş büyüktü ve onun karşı cinse ait olduğunu fark etmişti. Gimpei'nin babasının ölümünden sonra annesinin ailesi babasının akrabalarını sevmemeye başladı. Yayoi ona soğuk davranıyor, onu açıkça horluyordu. Gimpei'nin göldeki buzun kırılmasını, Yayoi'nin suya batmasını istemesi işte bu zamana rastlıyordu. Sonra Yayoi, bir deniz subayıyla evlendi ve Gimpei'nin duyduğuna göre dul kaldı.

Gimpei'ye göldeki buzu anımsatan şey çiçekçi dükkânının vitrin camıydı.

"Ne cesaretle beni çimdiklersin?" dedi Gimpei kadına, göğsünü ovarak. "Hiç kuşkum yok çürütmüşsündür."

"Eve gidince karına söyle baksın."

"Benim karım yok."

"İnandırıcı bir öykü."

"Hayır, doğru söylüyorum. Ben bekâr bir öğretmenim," dedi Gimpei sakın bir sesle.

"Ben de bekâr bir öğrenciyim," diye karşılık verdi kadın.

Gimpei kadının saçmaladığını bildiğinden onun yüzüne bile bakma gereği duymadı, ama 'öğrenci' sözünü duyunca baş ağrısı yeniden başladı.

"Bu hastalık çok acı veriyor mu? Sana söylemiştim, çok yürümemelisin..." Kadın Gimpei'nin ayaklarına baktı.

Gimpei, merak ediyordu, acaba tıpkı kendisinin Hisako'yu evinin kapısına kadar izlediği gibi Hisako kendisini izlemiş olsa ve onu bu tür bir kadınla yakalasa ne düşündü, diye. Hızla çevresindeki kalabalığa baktı. Hisako ön ka-

pidan içeri girip gözden kaybolduktan sonra bahçe kapısına geri dönmediyse bile, Gimpei onun kendisini hiç değilse içinden izlediğine inanmıştı.

Ertesi gün Gimpei Hisako'nun Japonca dersine girdi. Hisako sınıf kapısının dışında bekliyordu.

"Hocam, ilacınız," dedi, Gimpei'nin cebine aceleyle bir şey sokuştururken.

Gimpei baş ağrısı yüzünden derse hazırlanamamıştı, üzerinde uykusuz bir gecenin yorgunluğu vardı. Öğrencilere kompozisyon yazmalarını söyledi. İstedikleri konuyu seçebileceklerini belirtti. Bir çocuk elini kaldırdı.

"Bir hastalıktan söz edebilir miyim, efendim?"

"Elbette. Her şey olabilir."

"Örneğin... böyle hoş olmayan bir konudan söz ettiğim için özür dilerim... Ama mantar hastalığı bile olabilir mi?"

Sınıfta birden kahkahalar koptu. Ama herkes çocuğa bakıyordu, kimse merak edip Gimpei'ye göz atmadı bile. Anlaşılan ona değil, çocuğa gülüyorlardı.

"O bile olabilir herhalde. Hatta bu konuda bir şey bilmediğim için yazını aydınlatıcı bulabilirim," diyerek Hisako'nun sırasına göz attı. Öğrenciler yine güldüler, ama bir şeyden habersiz durumdaki Gimpei'ye arka çıkan bir gülüştü bu. Hisako başı öne eğik bir halde yazıyordu, yukarı bakmadı, ama kulakları kıpkırmızı olmuştu.

Hisako kompozisyonunu kürsüye getirdiğinde, Gimpei yazının başlığının 'Öğretmenimle İlgili İzlenimler' olduğunu gördü. Kendisini konu aldığını düşündü.

"Bayan Tamaki, dersten sonra burada bekleyin lütfen," dedi. Hisako yalnızca hafif bir kabul ifadesi taşıyan gözlerini kaldırıp Gimpei'ye dikti. Gimpei kendisine dik bakıldığının farkındaydı.

Hisako pencereye yürüdü, gözlerini bir süre oyun sahasından ayırmadı.

Bütün öğrenciler yazılarını teslim ettikten sonra, geri

döndü, kürsüye yaklaştı. Gimpei kâğıtları yavaşça sıraya koymayı bitirince ayağa kalktı. Hole çıkana kadar bir şey söylemedi. Hisako onu bir metre kadar geriden izliyordu.

"İlaç için teşekkür ederim," Gimpei arkasına döndü. "Ayağımdaki mantardan kimseye söz ettin mi?"

"Hayır."

"Hiç kimseye söz etmedin ha?"

"Hayır. Yalnızca Bayan Onda'ya anlattım. O benim en iyi arkadaşım."

"Bayan Onda. Peki başka?.."

"Yalnızca Bayan Onda."

"Bir kişiye anlatmak herkese anlatmak demektir."

"Hayır, değildir. Bu yalnızca Bayan Onda'yla benim aramda. Birbirimize her şeyi anlatmaya söz verdik biz."

"O kadar yakınsınız, öyle mi?"

"Evet. Siz babamın bir deri hastalığı olduğunu, ben Bayan Onda'yla konuşurken duyduğunuzda öğrendiniz."

"Öyle mi? Demek Bayan Onda'dan hiç gizlin saklın yok. Ancak pek doğru değil bu. İyi düşün. Diyelim gece gündüz berabersiniz ve aklına gelen her şeyi ona anlatıyorsun, *her şeyi* anlatmak yine de olanaksız. Sözelimi bir gece bir düş gördün, ertesi sabah unuttun. O zaman bunu Bayan Onda'ya anlatamazsın. Hatta bu düş Bayan Onda'yla aranızın bozulması, onu öldürmek isteğiyle ilgili olabilir.

"Ben öyle düşler görmem."

"Her neyse, bu yalnızca hastalıklı bir fantezi; tam anlamıyla her şeyi paylaşmaya dayalı böyle candan dostluklara inanmak, genç kızların güçsüzlüklerinin bir kılıfı. Eksiksiz farkındalık, ancak cennet ya da cehennemde olabilir, ama insanların dünyasında değil. Bayan Onda'dan gizlediğin hiçbir sırrın yoksa bu senin var olmadığın, kendi yaşamını sürdüremediğin anlamına gelir. Kendine karşı dürüst ol ve söylediklerimi düşün."

Hisako, Gimpei'nin mantığını, onun kendisiyle ne-

den böyle konuştuğunu kavrayamıyor gibiydi.

"Dostluğa neden inanmayayım!" diye karşı çıktı sonunda.

"Sırlar olmadan dostluk olamaz, yalnız dostluk değil, hiçbir insanca duygu onlar olmadan yaşayamaz."

"Ne?" Kız hâlâ anlamıyor görünüyordu. "Bayan Onda'ya önemli olan her şeyden söz ederim."

"Acaba mı?.. En önemli konuları konuştuğunuza pek inanmıyorum, yoksa en önemsizler olmasın—deniz kıyısındaki kum tanecikleri gibi. Babanın ve benim yakalandığımız cilt hastalığına ne gibi bir önem verdiğini merak ediyorum. Bunu belki de ortada bir yere koyuyorsun, öyle değil mi?"

Gimpei'nin sözleri çok hainceydi, Hisako kendini havada sallandırılıp sonra birden bırakılmış gibi hissetti. Sapsarı kesildi, neredeyse ağlayacak gibiydi. Gimpei nazik, inandırıcı bir sesle sözlerini sürdürdü.

"Onda'ya ailen içinde olup biten her şeyi anlatır mısın? Babanın iş sırlarını anlatmazsın, değil mi? Elbette ki anlatmazsın, gördün mü? Aklıma gelmişken, bugünkü yazın benimle ilgili galiba. Ama o yazıda Onda'ya anlatmadığın şeyler var, değil mi?"

Hisako, Gimpei'ye, insanın içine işleyen yaş dolu gözlerle baktı. Hiçbir şey demedi.

"Savaş sona erdi ereli baban hangi işi yaptı da böyle büyük bir başarıya ulaştı bilmiyorum. Ama Onda olmama karşın bir gün bana anlatmanı isterim—ayrıntlarıyla."

Gimpei'nin sesi kayıtsız gibiydi, ama sözlerinde açık bir tehdit vardı. Kızın babası o evi savaştan sonra aldıysa bir suç işlediğinden ya da karaborsa gibi yasadışı bir şey yaptığından kuşkulananmak doğaldı. Gimpei kızın, izlendiğini kimseye söylememesini sağlamak umuduyla babasından bile bile söz etmişti.

Aynı anda Gimpei önceki gece ne düşündüğünü anım-

sadı: Hisako'nun kendisini ihbar etmeyeceğini düşünmüştü. Kız o gün derse gelmiş, ona mantar ilacını vermiş, 'Öğretmenimle İlgili İzlenimler' başlıklı bir de yazı yazmış olduğuna göre olanlara karşın kaygılanması için bir neden yoktu.

Gimpei, Hisako'nun çekiciliğine kapılarak onu bilinçsizce, sarhoş ya da uykuda gezer gibi izlemiş olabilirdi. Kız zaten onu büyülemişti. Üstelik, önceki gece izlenmiş olduğu gerçeği Hisako'nun kendisindeki çekiciliğin gücünü fark etmesine ve onun da içinde gizli bir heyecanın uyanmasına neden olmuş olabilirdi. Ne olursa olsun bu gizemli, ilginç kızın, kendisini şiddetle heyecanlandığı kanısındaydı Gimpei.

Hisako'ya söylediği gözdağı verici sözlerden sonra sorunların çözümlendiğini düşünen Gimpei başını kaldırdığında, Nobuko Onda'nın holün sonunda durarak kendilerini izlediğini gördü.

"Arkadaşın meraklandı. Seni bekliyor. Bak." Gimpei Hisako'nun gitmesine izin verdi. Hisako, çoğu kızın yapacağı gibi Onda'yla buluşmak için koşmadı, hafifçe geride kaldı, başı önünde yürüdüğü anlaşılabiliyordu.

Üç dört gün sonra Gimpei Hisako'ya teşekkür etti.

"O ilaç vardı ya—harika değil mi? Teşekkürler. Artık tam anlamıyla iyileştim."

"Ah, sahi mi?" Hisako kızardı, yanaklarında şirin gamzeler belirdi.

Ama ilk baştaki o utangaç, şirin Hisako'nun utangaçlığı uzun sürmedi. Bunun yerine, Gimpei'yle ilişkisi çok ileri bir noktaya vardı, sonra Onda, Gimpei'yi ihbar etti, sonunda Gimpei okuldan kovuldu.

Karuizawa'daki Türk hamamında yardımcı kız Gimpei'nin karnına masaj yaparken, o, aradan geçen bunca yıl karşın Hisako'nun babasını hâlâ o görkemli batı tarzı evindeki çukur koltuğunda tembel tembel oturmuş, mantar hastalığı kapmış ayağının derisini yolarken gözlerinin

önüne getirebiliyordu.

"Mmm... Ayağında mantar olanlar herhalde hiç Türk hamamına girmemeliler. Buhar dayanılmaz bir kaşıntı yapıyor," dedi alaycı bir sesle. "Buraya ayağında mantar olan biri geldi mi hiç?"

"Şey..."

Kız onu aslında yanıtlamaya çalışır gibi görünmüyordu.

"Bizim gibi insanlar mantarın ne olduğunu bilmezler, değil mi ya! Yalnız nazik ve şımartılmış ayaklarda olur o. Yani yaşamın bir gerçeğidir bu da işte — adi mikrobik hastalıklara zarif ayaklar yakalanır. Mikropları eksek bile bizim maymun ayaklarımızda yaşamazlar. Cildimiz fazla sert ve kalın." Gimpei konuşurken, bir yandan da kızın beyaz, yumuşak ve nemli parmaklarının, kendi çirkin ayaklarının tabanlarını ovarken onlara dolanışını anımsadı.

"Benimkilere mantar bile yanaşmaz."

Gimpei suratını astı. Neden tam kendini rahatlamış hissederken bu güzel yardımcı kıza deri hastalıklarından söz etmeye başlamıştı? Bu konuyu açmak zorunda mıydı? O gün Hisako'ya yalan söylediği için böyle yapıyordu herhalde.

Gimpei, Hisako'nun evinin önünde durmuş, mantar hastalığına yakalandığı için ondan bir ilacın adını öğrenmesini istemişti. Ama bu bir yalandı, öylesine ağzından çıkıvermişti. Üç-dört gün sonra iyileştiğini söyleyerek Hisako'ya teşekkür ettiğinde bu yalanı bir başka yalan izlemişti. Ayağında mantar falan yoktu, hiç olmamıştı. Sınıfına, konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylediği zaman doğru söylüyordu; Hisako'nun ona verdiği ilacı da çöpe atmıştı. Eğlence merkezindeki kadına ayağında mantar olduğunu ve bu yüzden zor yürüdüğünü söylediğinde de, yalanlar zinciri ister istemez uzamıştı. Bir kere söylenen bir yalan asla yok olmaz ve peşimizi bırakmaz. Gimpei kadınları izledikçe yalanları da peşinden sürükleniyordu. Belki suçlar

da böyle işlenir. Bir suç, bir kez işlendi mi, bir suç daha işleyinceye kadar insanın peşini bırakmaz. Kötü huylar böyledir. Gimpei'nin bir kadını izleyişi bir ikincisini izlemesine yol açmış, bu böylece sürüp gitmişti. Kadınları izleme gereksinimi mantar gibi inatçıdır; iyileşeceğine daha da yayılır. Bir yaz enfeksiyon geçici olarak iyileştirilebilir, ama yalnızca bir sonraki yaz yeniden patlak verene kadar.

"Bende mantar yok, biliyorsun, mantarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Gimpei bu sözleri sanki kendini azarlamak için söyleyiverdi. Bir kadını izlemenin sarhoşluğunu neden mantar gibi iğrenç bir şeye benzetmişti? Onu bu çağrışımı yapmaya zorlayan o ilk yalan mıydı?

Ama şimdi Gimpei'nin aklına birden bir şey geldi: Acaba Hisako'nun evinin önünde birdenbire bu uydurma hastalıktan söz etmesine neden olan şey, çirkin ayakları yüzünden duyduğu utanç duygusu muydu? Öyleyse, kovalama işini yapan ayakları olduğuna göre, kadınları kovalama alışkanlığı bu çirkinliğe mi bağlıydı? Bu düşünce onu şaşırttı. Bedeninin bir parçasının çirkinliği, güzellik özlemiyle yanıp tutuşarak haykırıyor muydu? Çirkin ayakların güzel kadınları izlemesi, tanrısal düzenin bir parçası mıydı?

Hamamdaki kız Gimpei'ye sırtını döndü, bacaklarının dizaltı bölümlerine masaj yaptı. Bu durumda Gimpei'nin ayakları kızın tam gözlerinin önündeydi.

Gimpei sinirli bir biçimde, "Bu kadar yeter," dedi. Uzun ayak parmaklarını, kemikli eklem yerlerinden bük-tü.

O zaman kız yankılanan güzel bir sesle sordu.

"Tırnaklarınızı keseyim mi?"

"Tırnaklarımı mı?.. Ha, ayak tırnaklarım. Gerçekten kesecek misiniz onları?" Utancını örtmek için ekledi: "Biliyorum, çok uzun, öyle değil mi?"

Kız avucunu Gimpei'nin tabanına bastırdı, elinin hafif bir dokunuşuyla bir maymununki gibi kıvrılmış ayak

parmaklarını düzleştirdi. "Biraz uzun..."

Kız Gimpei'nin tırnaklarını keserken nazik ve dikkatliydi.

"Hep burada olman çok iyi," diye söze başladı Gimpei. Ayak parmaklarını çoktan kızın ellerine teslim etmişti. "Ne zaman seni görmek istesem buraya gelebilirim. Bana masaj yapmanı istediğimde seni arayabilirim, değil mi?"

"Evet."

"Sen geçici, rastgele biri değilsin. Adını ve adresini bilmediğim bir yabancı da değilsin. Yeryüzünde peşlerinden gitmediğim sürece kaybedip bir daha göremeyeceğim o insanlar gibi değilsin sen. Bu sözler garip gelebilir..."

Gimpei daha önce çirkin ayaklarını hiç kimseye, şimdi onları elinde tutup tırnaklarını kesen kıza gösterdiği gibi göstermemişi, bu düşünce üzerine gözlerine ılık mutluluk yaşları doldu.

"Bu sözler garip gelebilir, ama sana doğruyu söylüyorum. Hiç böyle bir şey yaşadın mı?.. Sokakta bir yabancı'nın yanından geçtikten sonra derin bir üzüntü duymayı... Bana çok oldu. Kendi kendime, 'Ne hoş görünümlü bir insan!' Ya da 'Ne güzel bir kadın!' Ya da 'Daha önce hiç bu kadar çekici birini görmedim,' diye düşünürüm, sokaklarda öylesine gezindiğim, tiyatrodaki bir yabancı'nın yanında oturduğum ya da bir konser salonunun merdivenlerinden indiğim sırada olur bu. Ama o insanları gözden kaybettiğim an onları belki de yaşamım boyunca bir daha göremeyeceğimi bilirim... İnsan birdenbire durup hiç tanımadığı biriyle konuşamaz ya! Belki de yaşam bu, ama bu ne zaman başıma gelse üzüntüden ölebilirim. Kendimi nedense tükenmiş, bomboş hissedirim. Yeryüzünün sonuna kadar izlemek isterim onları, ama yapamam. Bir insanı böyle izlemenin tek yolu onu öldürmektir."

Gimpei fazlaca coştüğünü fark ederek yutkundu. Kaçamaklı bir sesle ekledi:

"Tabii biraz abartıyorum. Neyse ki senin sesini duy-

mak istediğimde seni telefonla arayabilirim. Ama müşteri-
lerinin tersine, senin bir sorunun var, öyle değil mi? Belli
bir müşteriden hoşlanabilir, onun bir daha gelmesini iple
çekebilirsin, ama gelip gelmemek ona kalmıştır; hiç gelme-
yebilir de. Bazan bunun acı bir şey olduğunu düşünemez
misin? Yine de galiba kaçınılmaz bir şey bu."

Kız ayak tırnaklarını keserken Gimpei, kızın sırtında
hafifçe oynayan kürek kemiklerini seyretti. Kız işini bitir-
diğinde, hâlâ sırtı dönük olarak bir an durdu.

"Ya elleriniz?" diye sorarken yüzünü, arkasına dön-
dü. Gimpei ellerini yukarı kaldırarak onlara baktı.

"El tırnaklarım ayak tırnaklarım kadar uzun değil; o
kadar kirli de değil."

Ancak Gimpei'nin sözleri böyle bir şey istemediği an-
lamına gelmiyordu, böylece kız onun el tırnaklarını da kes-
ti.

Gimpei kendinde uğursuz bir yan olduğunu yardımcı
kızın hissettiğinin çoktan farkına varmıştı. Düşüncesizce
ağzından çıkan sözler kendisine bile ürkütücü geldi. Bir in-
sanı izlemenin sonu cinayet mi olurdu? Yaptığı tek şey Mi-
yako Mizuki'nin çantasını almaktı, onu bir daha görmesi
de küçük bir olasılıktı. Belki de bu, yoldan geçen öteki ya-
bancılarla kısa rastlaşmalarından farklı bir şey değildi. Hi-
sako Tamaki'den de kopmuştu, onunla karşılaşması zor-
du. Seçtiği kadınları sonuna kadar izlememişti. Hisako ve
Miyako'yu erişemeyeceği bir dünyada zaten yitirmiş olabi-
lirdi.

Her ikisinin de yüzleri şaşırtıcı bir canlılıkla gözleri-
nin önünde belirdi; Gimpei onların yüzlerini yardımcı kı-
zınkiyle karşılaştırdı.

"Bu kadar özen ve dikkatten sonra bir müşterinin ye-
niden gelmemesi garip olmalı."

"Yo, hayır. Neden olsun? Bu yalnızca bir iş."

"Böyle bir sesle, 'Bu yalnızca bir iş,' diyebildiğine ina-
namıyorum."

Kız başka yöne baktı. Gimpei utanmış gibi gözlerini kapadı. Gözkapaklarının dar aralığından kızın beyaz sutyeninin bulanık görüntüsünü izliyordu.

"Çıkar şunu," demişti Gimpei, Hisako'ya bir keresinde, sutyeninin kenarını tutarak. Hisako 'hayır' anlamında başını sallamıştı. Gimpei de sutyenin lastiğini tutup hızla öne doğru çekerek koparmıştı. Hisako afallamıştı, göğüslerini açıkta bırakmış olan Gimpei'nin bir an sağ elinde tutup sonra kenara fırlattığı sutyene bakakalmıştı.

Gimpei gözlerini açtı, tırnaklarını kesmekte olan kızın sağ eline baktı. Hisako o zamanlar bu kızıdan kaç yaş küçüktü? İki yaş mı? Üç mü? Hisako'nun teni yardımcı kızinki kadar beyazlaşmış mıydı? Gimpei serpmeye desenli pamuklunun koyu mavi boyasının kokusunu duyabiliyordu. Çocukken giydiği kimono bu kumaştan dikilmişti, ama kokuyu duymasına neden olan kendi kimonosu değil, Hisako'nun mavi şayaktan dikilmiş okul üniformasının rengiydi. Gimpei bacaklarını eteğin içine kaydırırken Hisako ağlamış, kendisi de neredeyse ağlayacak gibi olmuştu.

Gimpei, kızın makasla tırnaklarını ustalikle keserken tuttuğu sağ elinin parmaklarından bütün gücün akıp gittiğini hissetti. Aynı elin, annesinin köyünde, gölün üzerindeki buzda Yayoi'yle birlikte el ele yürürken nasıl gevşediğini anımsadı.

Yayoi, "Neyin var?" diye sormuş ve kıyıya dönmüştü. Gimpei onun elini yeterince sıkı tutmuş olsaydı, belki de onu buzun altına çekip boğabilirdi.

Yayoi ve Hisako yoldan geçen rastgele insanlar değildiler. Gimpei onların yalnız ad ve adreslerini bilmekle kalmayıp onlarla ilişki de kurmuştu, üstelik her an karşılaşabilirlerdi. Ancak yine de onları izlemiş, daha da kötüsü onlardan ayrılmak zorunda kalmıştı.

"Kulaklarınız? Onları da temizleyeyim mi?" diye sordu kız.

"Kulaklarım mı? Ne yapacaksın kulaklarıma?"

"Temizleyeceğim. Dik oturur musunuz?"

Gimpei kanepede doğruldu. Kızın nazik bir biçimde kulak memesini ovduğunu, sonra bir parmağını hızla içeri sokup yavaşça çevirdiğini hissetti. O eskimiş hava dışarı çıktı, kulağı hafifleyip anlatılması zor, hoş bir kokuyla doldu. Gimpei çok hoş, titrek sesler duydu, hafif titreşimler, sesler sürdükçe yayıldı. Anlaşılan kız Gimpei'nin kulağındaki parmağına öbür eliyle hafifçe vuruyordu.

"Ne yapıyorsun? Bir düş gibi," dedi Gimpei. Tuhaf bir başdönmesi duygusuna kapılmıştı. Başını yana çevirdi, ama kendi kulağını göremedi elbette. Sonra kız kolunu hafifçe onun yüzüne doğru bükerek parmağını yeniden kulağına sokup yavaş yavaş çevirdi.

"Bir meleğin aşk fısıltısı gibi, tek dileğim kulağıma yerleşmiş bütün insan seslerini çıkarıp atabilmek, böylece bir tek senin sesini dinleyebilmek. Yalanlar bile yok olurdu o zaman..."

Kız yarı çıplak vücudunu Gimpei'ninkine yaklaştırdı, Gimpei'nin duyduğu o tanrısal müzik gövdesinin içinde kabarıyordu.

"Hizmetimden hoşnut kaldığınızı umarım."

Masaj bitmişti. Gimpei otururken, kız onun çoraplarını giymesine yardım etti, gömleğini ilikledi, ayakkabılarını giydirip bağcıklarını bağladı... Gimpei'nin tek yaptığı şey kemerini takıp kravatını bağlamak oldu. Banyonun dışında soğuk birşeyler içerken kız yanında durdu.

Kız, Gimpei'yi kapıya kadar geçirdi; Gimpei adımını gece karanlığıyla dolu bahçeye attığında, dev bir örümcek ağı görür gibi oldu. Başka böceklerle birlikte, ağa takılmış iki-üç akgöz bülbül gördü; gözlerinin çevresindeki o güzel, beyaz halkalar kanatların mavisıyla çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu. Kanatlarını kımıldatsalar ağın lifleri kopacaktı, ama kanatları kapalıydı, kuşlar o ağın narin mahkûmlarıydı. Örümcek tam ortadaydı, arkası akgöz bülbüllere dönüktü, belki de kuşlara çok yaklaşırsa gagalarıyla

kendisini parçalayacaklarından korkuyordu.

Gimpei gözlerini karanlık ormana doğru kaldırdı. Uzak bir kıyıda yanan bir gece ateşinin kızılığı annesinin köyündeki göle vuruyordu. Suyun karanlığında yansıyan alevlere doğru gizemli bir biçimde çekildiğini duyumsadı.

Miyako Mizuki el çantasını ve içindeki iki yüz bin yen'i kaybettikten sonra polise gitmedi. Doğrusu bu onun yaşamını ciddi bir biçimde etkileyecek kadar büyük bir miktardı, ama içinde bulunduğu koşullarda bu kaybını polise bildirmeyi sakıncalı buldu. Yani belki de Gimpei'nin ta Şinşu'ya kadar kaçmasına hiç gerek yoktu, gerçi gittiği her yerde ardını bırakmayan şey hırsızlık olayı değil, paranın kendisiymiş gibi görünüyordu.

Gimpei'nin parayı aldığına kuşku yoktu, ama Miyako çantasını düşürünce arkasından seslenmiş olduğuna göre, hırsızlık yapmamış sayılabilirdi. Miyako da Gimpei'nin kendisini soyduğunu düşünmemişti. Çantasını alanın Gimpei olduğunu da kabullenmemişti. Çantayı caddenin ortasına fırlattığında oradaki tek insan Gimpei'ydi, bu durumda ondan kuşkulananması oldukça doğaldı. Ama Miyako onun çantayı aldığını görmediğine göre bir başkası da almış olabilirdi.

Miyako içeri girer girmez hizmetçisine seslendi.

"Saçiko! Saçiko! El çantam... Çantamı kaybettim. Lütfen gidip arar mısın. Oradaki eczanenin önünde olmalı. Haydi çabuk ol! Koş!"

"Peki."

"Hemen gitmezsen başka biri alabilir."

Miyako üst kata çıktı, güçlkle soluk alıyordu. Öteki hizmetçi Tatsu, arkasından geldi.

"Çantanızı kaybettiğinizi mi söylediniz bayan?"

Tatsu, Saçiko'nun annesiydi. Kızını yanına almadan önce de bu evde çalışıyordu. Yalnız yaşayan bir kadının evinde iki hizmetçi gereksizdi, ama Tatsu evdeki törel bir belirsizlikten yararlanarak hizmetçi konumunun üzerine çıkmıştı. Miyako'yu bazan 'küçük hanım' bazan da 'hanımefendi' diye çağırırdı, ama yaşlı beyefendi Arita'nın her

gelişinde 'hanımefendi' derdi.

Bir gün Miyako dayanamayıp Tatsu'ya açılmıştı.

"Biliyor musun, Kiyoto'da bir oteldeyken, bize verilen bir hizmetçi yalnız olduğumuzda bana 'küçük hanım' diye sesleniyor, ama Arita yanımda olduğu zaman Arita'dan çok genç olmama karşın 'hanımefendi' sözcüğünü kullanıyordu. Bana 'küçük hanım' demesi beni küçümsediğini gösteriyor olabilirdi, ama ben onun 'zavalcılık,' diye düşünerek bana acıdığı kanısındaydım." Tatsu da, "O zaman ben de sizi öyle çağırırım," diye karşılık vermiş, ondan sonra da hep böyle yapmıştı.

"Ama sokakta yürürken el çantanızı düşürmeniz, onu orada bırakıp gitmeniz garip değil mi? Elinizde yalnızca çantanız vardı, öyle değil mi? Taşıyacak başka bir şeyiniz yoktu."

Tatsu küçük gözlerini alabildiğine açarak Miyako'ya baktı.

Gözleri yuvarlaktı, çok açılmış olmadıkları zaman bile bu yuvarlaklık onların küçük ve şaşkın görünmelerine neden oluyordu. Annesine tıpatıp benzeyen Saçiko gözlerini sonuna kadar açtığında çok güzel oluyordu, ama Tatsu'nun gözleri büyüdüğünde gizli derinlikleri anıştıran tedirgin edici, bilmecemsi birşeyler yansıtarak yuvalarından dışarı fırlamış gibi duruyorlardı. Yüzündeki anlatıma bir soğukluk katan berrak, donuk kahverengi gözler.

Tatsu'nun açık tenli yüzü de küçük ve yuvarlaktı. Boynu ince, göğüsleri büyüktü; gövdesinin ağırlığı küçük ayaklarına doğru gittikçe artıyordu. Kızının minik ayakları ince ve narindi, ama Tatsu'nunkiler taşıdıkları yükün altında ezilir gibi duruyordu. Ana kız ikisi de kısa boyluydu.

Etli ensesi Tatsu'nun başını geriye çevirmesini güçleştiriyordu. Miyako'ya bakmak için gözlerini yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Bu bakışlar Miyako'ya sanki içini görüyormuş gibi geldi.

"Sana söyledim ya, çantayı düşürdüm," dedi Miyako,

hizmetkârları azarlarken kullandığı ses tonuyla. "Kanıt istiyorsan, bak! Çantam yanımda değil."

"Ama, küçükhanım, oradaki eczanenin önünde kaybettiğinizi söylemediniz mi? Nerede kaybettiğinizi biliyorsunuz, bu mahallede. O zaman nasıl kayıp olabilir? Çanta gibi bir şey..."

"Düşürdüm diyorum sana."

"Şemsiye gibi, bir yerde bırakmanızı anlayabilirdim, ama böyle elinizden düşürmek... Yani maymunlar ağaçlardan armut gibi düşmezler, öyle değil mi?"

Tatsu garip bir karşılaştırma yapmıştı.

"Düşürdüğünüzü anlayınca onu yerden alabilirdiniz. Neden almadınız?"

"Elbette alabilirdim. Saçmasapan konuşma. İnsan bir şeyi düşürdüğünü hemen fark ederse, onu gerçekten kaybettiğini söylemez herhalde."

Miyako yukarı geldiğinden beri sokak giysileriyle durduğunu fark etti. Batı türü giysilerinin durduğu dolap ile Japon giysilerini koyduğu çekmeceli dolap üst katta, dört buçuk hasır büyüklüğündeki odada duruyordu. Üstünü, yaşlı Arita geldiği zaman kaldıkları sekiz hasırlık odanın yanındakinde değiştirmesi uygun olurdu. Ama giysilerinin üst katta oluşu aynı zamanda Tatsu'nun alt katta ne kadar etkili olduğunu gösteriyordu.

"Aşağı in de bana nemli bir havlu getir lütfen. Soğuk suya batır sık. Hafif hafif terliyorum." Miyako bu isteğinin Tatsu'yu aşağı katta oyalayacağını, bu arada kendisinin de gövdesinin terini kurulayacağını düşündü.

"Peki. Size masaj yapayım mı? İçine dolaptan buz koyup bir leğen su getiririm."

"Hayır, teşekkür ederim." Miyako yüzünü buruşturdu.

Tatsu, merdivenlerden inerken ön kapı açıldı.

"Anne, eczanenin önünden tramvayların işlediği yola kadar her yere baktım, ama hanımefendinin çantasını bu-

lamadım," dedi Saçiko.

"Şaşırmadım. Yukarı koş, bayana söyle. Polise haber verdin mi?"

"Sence vermeli miyiz?"

"Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin?" Hemen git haber ver."

"Saçiko! Saçiko!" Miyako yukarıdan seslendi. "Haber vermene gerek yok. Çantada önemli bir şey yoktu."

Saçiko yanıt vermedi; Tatsu, üzerinde bir leğen olan tahta bir tepsiyle yukarı geldi. Miyako eteğini çıkarmış, çamaşırlarıyla kalmıştı.

Tatsu abartılı bir incelikle, "Sırtınızı ovمامı ister misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Miyako, Tatsu'nun ıslatmasını istediği havluyula gövdesini siliyordu. Uzattığı bacaklarından başlayarak parmak aralarını temizledi. Tatsu Miyako'nun yerde bıraktığı buruşuk çorapları alarak düzgünce katladı.

"Hayır, toplamaya gerek yok, yıkayacağım onları," dedi Miyako, havluyu Tatsu'ya doğru fırlattı.

Saçiko yukarı geldi. Yandaki dört buçuk hasır büyüklüğündeki odanın kapısının tokmağına tutunarak yerlere kadar eğilirken, "Geri döndüm, çanta orada yoktu," dedi. Kız güzel, ama biraz da gülünç görünüyordu.

Tatsu bu gibi formaliteler konusunda kızını sıkı bir biçimde eğitmişti. Gerçi kendisi Miyako'ya karşı tutumunda oldukça tutarsızdı. Duruma göre aşırı inceliği açık bir kabalığa ya da yapışkan bir senlibenliliğe dönüşebiliyordu. Saçiko'ya yaşlı Arita evden çıkarken ayakkabılarının bağcıklarını bağlamayı öğretmişti. Arita sinir ağrısı çekiyordu. Saçiko ayaklarına eğildiğinde bazan Arita, onun omuzlarına tutunarak destek alıyordu. Miyako, Tatsu'nun planını sezinleyeli çok olmuştu; kızının Arita'yı kendisinin elinden almasını planlıyordu, ama henüz on yedi yaşındaki kıza bu gizli düzenle ilgili talimat verip vermedi-

ğinden emin değildi. Tatsu, Saçiko'ya parfüm kullandır-yordu. Miyako bir keresinde bunun nedenini sorduğunda Tatsu, "Bedeni çok kokuyor," demişti.

Tatsu üsteledi, "Neden Saçiko'ya gidip karakola ha-ber vermesini söylemiyorsunuz?"

"Çok inatçısın."

"Ama çantaya yazık değil mi sizce? Ne kadar para var-dı içinde?"

"Hiç para yoktu." Miyako gözlerini kapadı, üzerlerine soğuk havluyu yerleştirdi. Bir süre kıınıldamadı. Yüreğı yeniden hızla çarpmaya başladı.

Miyako'nun iki hesap cüzdanı vardı. Biri hizmetçinin önerisi üzerine yaşlı Arita'dan gizlenen, Tatsu'nun adına açılmış bir banka hesabıydı. Öteki kendi adınaydı, iki yüz bin yen'i bununla çekmişti. Tatsu'ya bundan söz etmemiş-ti. Yaşlı Arita bu kaybı duyarsa sorular sormaya başlayabi-lirdi, bu yüzden Miyako zamansız bir şey açıklamamaya dikkat etmeliydi.

İki yüz bin yen Miyako'nun gençliğini yitirişinin bedeliydi, gövdesini yarı ölü, gri saçlı yaşlı bir adama vererek boşa harcadığı, o kısa tomurcuklanma döneminin bedeli. Miyako'nun kendi kanı o paraya akmış, ama para kaybo-lunca, bir anda uçup gitmiş, geriye hiçbir şey kalmamıştı. İnsan parasını harcarsa, para bittikten sonra bile onu na-sıl harcadığını anımsar. Ama biriktirdiğı parayı kaybeder-se biriktirme düşüncesi bile acı bir anı olur.

Yine de Miyako parayı kaybettiğinde bir anlık bir he-yecan duyduğu –hazdan içinin titrediğı– gerçeğini yadsıya-mıyordu. Kendisini izleyen adamdan korktuğı için kaç-mak yerine birdenbire yana sıçrayarak, içinde birden ka-baran haz dalgasından kaçmış olabilirdi.

Miyako çantasını düşürmediğini elbette biliyordu. Çantanın kendisine vurmak için mi kullanıldığı, yoksa kendisine doğru fırlatılmış mı olduğu Gimpei'ye nasıl bu-lanık görünüyorsa, Miyako da çantayla adama vurmuş

muydu, yoksa onu adama fırlatmış mıydı, bunu anımsamakta güçlük çekiyordu. Ama kesinlikle sert bir tepki göstermişti. Eli ansızın uyuşmuş, bu uyuşukluk koluna, göğsüne yayılmış, bedeni acı verici bir esrimeyle titremişti. Sanki adam kendisini izlerken içinde için için yanan belli belirsiz bir duygu birden alev almıştı—Arita'nın gölgesinde yitirilmiş gençliği ansızın yeniden canlanmış ve öcünü almış gibiydi. Eğer bu doğru idiyse Miyako, iki yüz bin yen'i biraraya getirmek için günler, aylar boyu katlandığı bütün o utancın karşılığını işte o anda almıştı. Böylece belki de para boşa gitmemişti.

Ama o anda, iki yüz bin yen'in olayla hiçbir ilgisi yoktu. Miyako çantayla adama vurduğu ya da çantayı ona fırlattığı zaman parayı tam anlamıyla unutmuştu. Çantanın elinden kopup gittiğini bile fark etmemişti. Dahası, birden dönüp koşmaya başladığı zaman çanta aklına bile gelmemişti, bu anlamda Miyako çantayı düşürdüğünü söylediğinde gerçekleri anlatmıştı. Adama vurmadan önce çantayı da içindeki parayı da unutmuştu aslında. Bir adam tarafından izlendiği düşüncesi bir dalga gibi gelip üzerine devrilmiş, dalga gittiğinde çanta yok olmuştu.

Miyako evinin ön kapısından içeri girdiğinde gövdesinde hâlâ hazzın verdiği bu uyuşuk heyecanı duyuyordu; aceleyle ve gizlilik içinde yukarı çıkmasının nedeni buydu.

Tatsu'ya, "Kendim soyunmak istiyorum. Aşağı in, lütfen," dedi boynunu, kollarını sildikten sonra.

"Neden banyoda soyunmuyorsunuz?" diye sordu Tatsu kuşkuyla Miyako'ya bakarak.

"Kımıldamak istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama çantayı eczanenin önünde kaybettiğinize emin misiniz?.. Tramvay hattının geçtiği yoldan bu yöne döndükten sonra... Belki yine karakola gidip bir sorarım."

"Nerede kaybettiğimi anımsamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü izleniyordum..."

Heyecanının bütün izlerini silip yok etmek için yalnız kalma kaygısında olan Miyako olayı beceriksizce ağzından kaçırıvermişti.

"Yine mi?" Tatsu yuvarlak gözleriyle dik dik bakıyordu.

"Evet; söyledim ya," dedi Miyako üstüne bastırarak. Ama bu sözleri söyler söylemez o süregelen haz hemen buharlaştı, geriye boşluk ve soğukluktan başka bir şey kalmadı.

"Bugün dosdoğru eve mi geldiniz? Yoksa arkanızda bir adamı sürükleyerek mi döndünüz? Bu yüzden kaybettiniz çantayı, değil mi?"

Tatsu hâlâ oturmakta olan Saçiko'ya döndü.

"Saçiko, sen niye hâlâ buralardasın?"

Saçiko'nun gözleri kamaşmış gibiydi, gitmek için tek bacağıının üzerinde şendelerken yüzü kızardı.

Saçiko, Miyako'nun daha önce de izlendiğini biliyordu. Yaşlı Arita da öyle. Ginza'nın tam orta yerinde Miyako yaşlı adamın kulağına fısıldamıştı. "Bak! Biri beni izliyor!"

"Ne?" Yaşlı adam arkasına döndü.

"Hayır. Bakma."

"Neden? Nereden biliyorsun izlendiğini?"

"Aa, anlıyorum. Az önce karşı yönden gelip geçen mavimsi şapkalı uzun boylu adam."

"Ben fark etmedim. Geçerken ona işaret mi ettin?"

"Saçmalama! Ona soracak mıydım yani, yoldan geçen herhangi biri mi yoksa yaşamımda rol oynayacak biri mi olduğunu?"

"Hoşuna mı gitti?"

"Aslında sormak isterdim. Beni nereye kadar izleyecek dersin, bahse var mısın? Seninle bahse girmek istiyorum. Ama yanımda eli bastonlu yaşlı bir adam varken izlemez, bu yüzden sen şuradaki terzi dükkânına gir ona ora-

dan bak. Eğer ben caddenin sonuna kadar gidip dönerken peşimden gelirse bana beyaz bir yazlık elbise diktireceksin. Ama keten olmasın, hayatım."

"Kaybedersen?.."

"Düşüneyim. Başını bütün gece koluma dayayıp uyuyabilirsin."

"Arkana döner ya da onunla konuşursan sayılmaz, biliyorsun."

"Elbette."

Yaşlı Arita'nın kaybedeceğini sandığı bir bahisti bu. Kaybetse bile başını bütün gece Miyako'nun koluna dayayıp uyuyabilirdi, onun buna izin vereceği kanısındaydı. Ama derin bir uykuya dalınca onun hâlâ yanında olup olmadığını bilemeyeceğini düşününce, umutsuzlukla kendi kendine gülümseyerek terzi dükkânına girdi. Miyako'yu ve onun peşinden giden adamı izlerken içinde garip bir gençlik duygusunun titrediğini duyumsadı. Bu kıskançlık değildi. Kıskançlık yasaktı.

Arita ev işlerine bakan bir kâhya çalıştırma bahanesiyle evinde güzel bir kadın tutuyordu. Kadın otuzlardaydı, Miyako'dan on yaştan da fazla büyüktü. Yetmişine yaklaşmış olan Arita, başı bu iki kadının kollarına yaslanmış, boynu onlara dayalı, onların göğüsleri ağzındayken, bu kadınların annesi olduklarını düşlerdi. Çünkü yaşlı adam yalnızca bir anneyle iç huzuruna kavuşabiliyordu. Miyako ile kâhya kadının ikisinin de birbirlerinin rollerini bilmelerini istemişti. İkisi birbirlerini kıskanırlarsa, bunun kendisini kızdıracığını, ikisini de incitecek kadar öfkeleneyeceğini söyleyerek Miyako'yu korkuturdu. Ya da ölümcül bir kalp krizi geçireceğini söylerdi. Bu çok bencilce görünüyordu, ama gerçekten Arita'da eziyet etme hastalığı vardı. Miyako onun yüreğinin güçsüz olduğunu biliyordu, çünkü Arita istediği zaman yumuşak ellerini onun göğsüne bastırır, güzel yanağını hafifçe ellerinin üzerine dayardı. Adı Umeko olan kâhya kadına ise kıskanç demek doğru

olurdu. Uzun deneyimlerden sonra Miyako, ne zaman Arita kendisine çok iyi davranırsa, adam evden çıktığı an, Umeko'nun kıskançlığının da peşisıra adamı kendi evinden dışarı kovaladığını görebiliyordu. Gençlik dolu Umeko'nun böylesine yaşlı bir adamı kıskanabilmesi Miyako'ya utanç verici geliyor, onu tam bir umutsuzluğun eşiğine getiriyordu.

Yaşlı Arita Umeko'yu sık sık ev ve aileye bağlılığın kursosuz örneği olarak övdüğüne göre, Miyako kendisinin bir tür 'iyi gün kızı' olması gerektiğini düşündü. Fakat yaşlı adamın anne imgesi olarak iki kadına da gereksinim duyduğu apaçıktı. İki yaşındayken babası annesini boşamış, bir üveyanne ortaya çıkmıştı. Yaşlı adam bu öyküyü Miyako'ya birçok kez anlatmıştı.

"Umeko ya da senin gibi biri üveyanne olarak bile gelip bana baksaydı, ne kadar mutlu olurdum." Yaşlı adam Miyako'yla birlikteyken çocuk gibi kendini şımartırdı.

"Belli olmaz. Benim üvey çocuğum olsaydın sana bağırırdım. Korkunç bir çocuktun sen herhalde."

"Şirin bir çocuktum."

"Üvey çocuk olarak katlandığın kötü davranışlar karşılığında şimdi bu yaşta iyi bir annen var—hatta iki. Gerçekten şanslısın değil mi?" dedi Miyako biraz da alaycı bir sesle.

"Hiç kuşku yok öyleyim. Bunun için teşekkür borçluyum," diye yanıtladı Arita.

"Nasıl 'teşekkür borçluyum,' diyebiliyor, nasıl?" diye düşündü Miyako, içinde bir kızgınlık uyandı. Ama aynı zamanda da yetmişine yaklaşan çalışkan yaşlı bir adamın bu davranışından alınacak bir hayat dersi olduğu duygusundan kendini alamıyordu.

Arita, Miyako'nun sürdürdüğü tembel yaşantıdan tedirgin olmaya başlamıştı. Miyako'nun yalnız başına olduğu zamanlarda hiçbir işi yoktu. Gençliğini ve enerjisini yitiriyor, yaşamını yaşlı bir adamın ziyaretlerini amaçsızca

beklemekle geçiriyordu. Miyako hizmetçisi Tatsu'nun nasıl bu kadar coşkulu olabildiğine şaşıyordu. Yaşlı adamın bütün yolculuklarında her zaman yanında götürdüğü Miyako'ya otel faturalarını değiştirmesini öneren oydu. Tatsu ona, faturalarını gerçek tutardan fazla göstererek aradaki farkın kendisine verilmesini sağlamasını söylemişti. Ama Miyako böyle bir anlaşılmaya girmeyi kabullenecek bir otel olsa bile, bu aldatmacanın kendisini alçaltacağı kanısındaydı.

"Böyle hissediyorsanız, o zaman en azından bahşişlerden yararlanabilirsiniz. Otel faturasını bitişikteki bir odada ödeyebilirsiniz. Bay Arita'ya yüklüce bir bahşiş ödetin. Eminim sırf gösteriş olsun diye çok verecektir. Odaya girmeden önce sızdırabildiğiniz kadar para sızdırın, size üç bin yen veriyse bin yen daha isteyin, parayı kuşağınızın içine ya da bluzunuzun altına sokun ki bulunamasın."

"Aman ne öneri! Sana şaşıyorum. Öylesine açgözlü ve alçakça ki..."

Fakat hizmetçinin maaşı dikkate alınınca, bu basit bir açgözlülük olarak düşünülemezdi.

"Alçakça değil, biliyorsunuz. Her kuruşu hesaplamak dışında bir kenara para koyabilmeniz için bundan başka çareniz yok. Bizim gibi kadınlar paralarını her gün, her ay istif etmek zorundadırlar," dedi Tatsu bastıra bastıra. "Ben sizin yanınızdayım, hanımefendi. Gençliğinizi o açgözlü kan emici yaşlı adama harcadığınızı görmeye nasıl dayanabilirim?"

Arita ziyarete geldiğinde, Tatsu onu hoşnut etmek için sesini bir tezgâhtar kız gibi kolayca değiştiriveriyordu. Tam şu anda Miyako'yla ürkütücü bir sesle konuşmuş, Miyako birden bir üşüme hissetmişti. Ama onu gerçekten ürperten kadının sesi ya da sözleri değildi: Damla damla para biriktirmesi için gereken zamanın geçmek bilmeyişine karşın, kendi bedensel gençliğini alıp götürən zamanın hızla geçip gidişi karşısında duyduğu soğuk dehşet-

ti.

Miyako Tatsu'nunkinden daha farklı bir ortamda yetişmişti. Savaş sonuna kadar bolluk içinde, 'el bebek gül bebek' denilecek bir biçimde yetiştirilmişti, bir otel faturasından para aşırması pek beklenemezdi. Tatsu'nun verdiği bu kaba öğüde bakılırsa Miyako bunun hizmetçisinin mutfaktan birşeyler aşırığının kanıtı olarak alınabileceği düşüncesine vardı.

Tatsu'yu nezle ilacı almaya yolladığında bile ödediği para, Saçiko'yu yolladığı zamankinden beş ya da on yen daha fazla oluyordu. Miyako, Tatsu'nun bu küçük miktarları toplayarak ne kadar para biriktirmeyi becerdiğini Saçiko aracılığıyla öğrenmeye can atıyordu, ama Tatsu'nun genç kıza harçlık bile verdiğine ilişkin hiçbir belirti olmadığına göre ona hesap cüzdanını göstermiş olması beklenemezdi. Miyako bu küçük dalavereleri ciddiye almıyor, ama Tatsu'nun karınca benzeri tutumluluğunun ne anlama geldiğini görmemezlik edemiyordu. Tatsu'nun yaşamı bir tür sağlıklılık, Miyako'nunkiye bir hastalık gibi görülebilirdi. Miyako'nun gençliği ve güzelliği yavaş yavaş harcanıyor, bu arada Tatsu kendinden ufacık bir parça bile yitirmeden yaşıyor gibiydi. Miyako Tatsu'nun, savaşta ölen kocasının kendisine kötü anlar yaşattığını söylediğini duyunca büyük bir merakla, "Seni ağlattı mı?" diye sormuştu.

"Ah, evet! Hem de ne ağlatmak! Ağlamaktan gözlerimin kızarıp şişmediği bir tek gün geçmedi diyebilirim. Bir keresinde Saçiko'ya kömür maşasını fırlatmış, maşa kızın boynuna çarpmıştı. Küçük yara izi hâlâ duruyor, boynunun arkasında. Görebilirsiniz. Bence bundan daha sağlam kanıt bulunmaz:"

"Neyin kanıtı?"

"Şey, küçükhanım, nasıl anlatabilirim ki?"

"Senin gibi biri bile ezildiğine göre erkekler korkunç olmalı," dedi Miyako yapmacık bir saflıkla.

"Evet! Gerçekten öyle! Ama bu olaya başka bir açıdan da bakılabilir. O zaman sanki bir tilki beni avucunun içine almış gibiydi. Kendimi kocama kaptırmıştım, gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Ama bu büyüden kurtulduğumuz an her şey düzeldi."

Miyako, Tatsu'nun sözlerinin savaşta ilk aşkını kaybetmiş bir kızın, kendisinin, anılarını canlandırdığını fark etti.

Lüks içinde yetişmiş biri olarak Miyako paraya karşı bir yerde kayıtsızdı; iki yüz bin yen şu anda kendisi için büyük bir tutardı, ama bu kayba boyun eğmişti. Ne de olsa, Miyako'nun ailesi savaşta iki yüz bin yen ile karşılaştırılamayacak kadar çok para kaybetmişti. Ancak şu anda bu kadar bir parayı bile biraraya getiremeyeceği gün gibi ortadaydı. Ne yapacağını bilemiyordu, çünkü parayı bankadan belli bir gereksinim için çekmişti. Büyük bir para olduğuna göre biri bulup bildirseydi gazetede ilanı çıkardı. Çantada hesap cüzdanı olduğundan ad ve adrese bakılabilir, çantayı alan kişi onu doğru eve getirebilir ya da polis Miyako'ya haber verebilirdi. Miyako üç-dört gün gazetele ri dikkatle inceledi. Ad ve adresini kendisini izleyen adamın da bildiğinin farkındaydı. Çantayı çalanın gerçekten o olup olmadığını merak ediyordu. Eğer o değildiyse, çantayı almış da almamış da olsa Miyako'yu izlemeyi kesinlikle sürdürürdü. Belki de çanta yüzüne çarpınca, o şaşkınlıkla kaçıp gitmişti.

Miyako'nun çantasını kaybetmesi, Ginza'da Arita'ya beyaz yazlık elbise kumaşını aldırmasından bir hafta kadar sonraya rastladı. O hafta yaşlı adam Miyako'nun evine gelmedi. Çanta olayından iki gün sonra geceleyin çıktı geldi.

"Sizi yeniden görmek ne güzel!" Tatsu onu neşeyle karşılayıp ıslak şemsiyesini elinden aldı. "Yürüdünüz mü efendim?"

"Evet. Hava berbat. Yağmur mevsimine girdik gali-

ba."

"Ağrılarınız başladı, değil mi efendim?.. Saçiko! Saçiko!" diye seslendi Tatsu ve ekledi, "Banyo yapıyor." Adamın ayakkabılarını çıkarmasına yardım etmek için yalınayak kapının önüne çıktı.

"Banyo hazırsa, biraz ısınmak istiyorum. Bugünkü gibi bir yağmur ve mevsim dışı soğuklar olunca..."

"Sizi etkiliyor değil mi, efendim?" Kısa kaşları boncuk gözlerinin üstünde sevecenlikle çatıldı. "Hay Allah, çok yazık! Sizi bu gece beklemediğimizden Saçiko sizden önce banyoya girmiş bulundu. Ne yapsam?"

"Önemli değil."

"Saçiko! Saçiko! Hemen çık banyodan! Suyu dikkatlice boşalt, tamam mı? Ortalığı temiz bırak!.. her yeri iyice yıka..." Tatsu telâşla uzaklaştı; ancak tencereyi ateşe koyup banyo için gazı açtıktan sonra döndü.

Yağmurluğu hâlâ üzerinde olan yaşlı Arita yerde oturmuş, uzattığı ayaklarını ovuyordu.

"Saçiko'nun size banyoda masaj yapmasını ister misiniz?"

"Miyako nerede?"

"Hanımefendi haber filmi izlemeye gideceğini söyledi. Sinemaya yalnızca haberleri izlemek için gittiğine göre birazdan döner herhalde."

"Bir masajcı çağırın, olur mu?"

"Tamam efendim. Her zamankini mi?.." Tatsu ayağa kalktı, yaşlı adamın giysilerini getirmeye gitti.

"Üstünüzü genellikle banyoda değiştirirsiniz, öyle değil mi?" diye sordu dönüşünde. Sonra bir kez daha "Saçiko!" diye seslendi ve "Şimdi masajcayı alıp geliyorum," dedi.

"Saçiko daha çıkmadı mı?"

"Çıktı, efendim... Saçiko!"

Miyako bir saat kadar sonra eve geldiğinde yukarıdaki yatak odasında bir kadın Arita'ya masaj yapıyordu."

"Ağrılarım var," dedi Arita alçak bir sesle. "Bu berbat yağmurda neden çıktın dışarı? Bir banyo yap, canlanırsın."

"Tamam."

Miyako oturdu, hiçbir neden olmaksızın elbise dolabına dayandı. Arita'yı bir haftadır görmemişti, yüzünün rengi solmuş, donuklaşmış gibiydi. Yanaklarının, ellerinin üzerinde soluk kahverengi lekeler göze çarpıyordu.

"Bir haber filmi izlemeye gittim. Haberleri izlerken heyecanlanıyorum. Yoldagiderken haberleri boşverip saçımı yıkatmayı düşündüm, ama güzellik salonu çoktan kapanmıştı, o yüzden..." Miyako gözlerini yaşlı adamın az önce yıkanmış gibi görünen saçlarına dikti.

"Saç toniğinin kokusunu alabiliyorum."

"Saçiko çok parfüm sürüyor, değil mi?"

"Ağır bir beden kokusunun olduğunu duydum."

"Hımm."

Miyako aşağı, banyoya indi, saçını yıkadı. Saçiko'ya seslendi, bir havluyla ona saçını ovdurdu.

"Ne güzel ayakların var!" dedi Miyako, dirsekleri dizlerinin üzerinde duruyordu; Saçiko'nun ayağı tam gözlerinin önündeydi, Miyako üst kısmını ellemek için elini uzattı. Kendi çıplak omuzları karşısında kızın kilerin hafifçe titrediğini hissetti. Saçiko'nun da, herhalde kalıtsal olarak, eli uzundu. Ama Miyako'dan çaldığı şeyler yalnızca kullanılmış rujlar, Miyako'nun çöp sepetine attığı kırık taramaklar ya da yere düşmüş saç tokalarıydı. Miyako, kızın kendisinin güzelliğine hayran olduğu, imrendiği için bunu yaptığıнын farkındaydı.

Banyodan sonra Miyako, devediken desenli beyaz pamuklu kimonosunun üzerine ince bir ceket giyerek yaşlı adamın bacaklarını ovdu. Arita'nın evine taşınsa bunun günlük, sıkıcı bir göreve dönüşüp dönüşmeyeceğini düşündü.

"O masajcı kız iyi mi?"

"Hayır, değil. Benim evime gelen daha iyi, daha özenli ve deneyimli."

"Kadın mı?"

"Evet."

Evin kâhyası Umeko için de masajın günlük bir iş olduğunu anlamak Miyako'nun midesini bulandırdı, elleri gücünü yitirdi. Arita onun parmağını alıp omurgasının dibindeki girintiye bastırdı. Miyako'nun parmağı geriye doğru büküldü.

"Benimki gibi uzun, ince parmaklar pek iyi değil herhalde."

"Şey... pek değil, belki. Ama bütün genç ve sevecen kızların parmakları iyidir."

Miyako bir titremenin omurgasından aşağı doğru indiğini hissetti; parmağı girintiden çıktı. Yaşlı adam onun parmağını yeniden yakaladı.

"Sence Saçiko'nunki gibi kısa parmaklar daha iyi değil mi? Neden Saçiko'nun biraz alıştırma yapmasına izin vermiyorsun?"

Yaşlı adam ses çıkarmadı. Miyako birden Radiguet'nin '*Le Diable au Corps*'undan bir pasaj anımsadı. Kitabı filmi gördükten sonra okumuştı. "Yaşamını mutsuzlaştırmak istemiyorum. Ağlıyorum, çünkü senin için çok yaşıyım!" dedi Marthe. Çocuksuluğu içinde aşkı dile getiren yüce sözler bunlar. Bundan sonra yaşayacağım tutkular ne olursa olsun, on dokuz yaşında, çok yaşlı olduğu için ağlayan bir kızı görmenin tattırdığı o eşsiz duyguyu yeniden yakalayabilmem olanaksız olacak." Marthe'nin sevgilisi on altı yaşındaydı. Marthe on dokuz yaşındayken, yirmi beş yaşında olan Miyako'dan çok daha gençti; kendi gençliğinin bu yaşlı adamın ellerinde hızla yok olduğunun farkında olan Miyako bu pasajı okuduğunda son derece rahatsız olmuştu. Arita her zaman Miyako'nun yaşından genç gösterdiğini söylerdi; bu yalnızca yaşlı adamın iyimser bir biçimde önyargılı gözlerine böyle görünmüyordu, Miya-

ko'nun gerçek yaşından daha genç olduğunu herkes söylüyordu. Ama Miyako kendisinin gençliğinden yaşlı adamın söz etmesine yol açan şeyin bu gençliğe karşı duyduğu açgözlü iştah olduğunu biliyordu. Arita Miyako'nun genç, canlı çizgilerinin yok olup beden kaslarının bir gün diriliğini yitireceğinden korkuyordu. Yetmişine yaklaşan bir adamın yirmi beş yaşındaki metresinden hâlâ daha fazla gençlik umuyor olması tuhaf ve ahlâkdışı gibi görülebilirdi; ama Miyako genelde adamı eleştirmeyi unutup, onun heyecanı ile canlanarak daha da genç olabilmeyi isterdi. Arita şiddetle onun gençliğini arzularken bir yandan da Miyako'nun annelik sevecenliğine gereksinim duyuyordu. Miyako karşılık vermeyi amaçlamıyordu, ama bazan gerçekten de bir anne olduğu sanısına kapılıyordu.

Arita yüzüstü uzanmış yatarken, Miyako başparmaklarını onun kalçalarına bastırdı. Göğüsleri ileri fırlamış bir halde hafifçe öne eğildi.

"Kalçalarıma çıkmayı deneyemez misin?" dedi Arita, "Hafif hafif çiğnesen, olmaz mı?"

"Hayır, istemiyorum. Saçiko'ya yaptır bunu. O daha iyidir, hem minyon, hem de ayakları küçük."

"O bir çocuk, utanır."

"Ben de utanıyorum," dedi Miyako; Saçiko'nun Marthe'den iki yaş küçük, Marthe'nin sevgilisinden bir yaş büyük olduğunu düşündü. Ama ne fark ederdi?

"Bahsi kaybettiğin için ortalarda görünmedin, değil mi?"

"Ha, o mu?" dedi yaşlı adam: başını çatırdayan bir kaplumbağa gibi çevirdi. "Hayır, ağırlarım tuttu."

"O zaman evine gelen masajcı kızı tercih ettin herhalde."

"Hımmm, belki. Ayrıca bahsi kaybettiğime göre sen başımı koluna koyup uyumama izin vermezdin."

"Ah, peki, izin vereceğim."

Miyako elbette Arita'nın bacaklarını, baldırlarını ov-

durmanın zevkini yaşamak için, ya da başını kızın göğüslerine gömmenin daha iyi bir eğlence olacağına inandığından geldiğini biliyordu. Çok çalışan yaşlı adam, Miyako'nun evinde geçen bu hoş saatlerden 'tutsağın özgürlüğü' olarak söz ediyordu. Bu sözler Miyako'ya kendi tutsaklık saatlerini anımsatıyordu.

"Pamuklu kimono giyersen banyodan sonra üşütürsün. Sağol, bu kadar yeter," dedi Arita ve yan döndü. Miyako'nun umduğu gibi, yastık olarak kolunu önermesi etkili olmuştu. Masaj yapmaktan yorulmuştu.

"Her neyse, o mavi şapkalı adam gibi biri tarafından izlenmek nasıl bir duygu?"

"Ah, çok hoş. Şapkasının rengiyle bir ilgisi yok bunun," diye yanıtladı Miyako, inadına canlı bir sesle.

"Tek yaptığı iş seni izlemekse, ilgisi yoktur herhalde, ama..."

"Önceki gün tuhaf bir adam arkama takıldı, mahalledeki eczaneye kadar beni izledi; çantamı kaybettim. Çok korktum."

"Ne? Bir haftada iki adam, öyle mi?"

Miyako Arita'nın başını koluna dayamasına izin verirken başını 'evet' anlamında salladı. Tatsu'nun tersine yaşlı adam onun yolda yürürken çantasını düşürmesini tuhaf bulmuş görünmüyordu. Miyako'yu bir başka adamın daha izlemesine çok şaşırdığından, kuşkulandırmayı akıl edememiş olabilirdi. Adamın şaşkınlığı Miyako'nun içinde bir haz duygusu uyandırdı, bedeni gevşedi. Arita yüzünü onun göğüslerine gömdü, ılık şeyleri elleriyle alnına bastırdı.

"Benim."

"Evet, senin," diye çabucak yanıtladı Miyako bir çocuk gibi; bu yaşlı, gri kafaya bakarak hareketsiz yatarken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Işığı söndürdü. Çantasını alan adamın yüzü karanlığın içinden süzölüp çıkarak belirdi; Miyako'yu izlemeye karar verdiği an, ağlamak-

lı gibi görünmüştü bu yüz.

"Ah!" Adam inlemiş olmalıydı. Duyulacak kadar yüksek olmamasına karşın, Miyako sesi duyduğundan emin-di.

Yanından geçtikten sonra adamın durup geriye bakışı gözlerinin önüne geldi; Miyako'nun saçının parlaklığı, kulaklarının ve boynunun çevresindeki tenin rengi adamın yüreğine bir keder halinde bıçak gibi saplanmıştı; adam bayılır gibi olmuş, yüreğinde bastırdığı o çığlığı salıvermişti. Onun inlediğini duyunca Miyako dönüp adamın buruşuk yüzüne baktı; adam işte tam o anda Miyako'yu izleme kararı aldı. Hüzünlü, kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyordu. Miyako adamdaki karanlığın; adamın içinden çıkarak kendi içine aktığını hissetti.

Miyako adama başta bir kez bakmış, bir daha arkasına dönmemişti. Genel görünüşünü de anımsayamıyordu. Yine de gözyaşlarıyla boğuşan adamın çarpılan, puslu yüzünü karanlığın içinde yüzerken görebiliyordu.

"Acımasız birisin, öyle değil mi?" diye mırıldandı Arita az sonra. Miyako yanıt vermedi, çünkü gözyaşlarına boğulmuştu.

"Kötü bir kadınsın. Bir sürü adamın senin peşine takıldığını düşünsene... Kendinden korkmuyor musun? İçinde gizli bir şeytan olmalı."

"Ah!" Miyako dikleşti.

Göğüslerinin acımaya başladığı bir ilkbahar zamanını anımsadı. Gövdesini o eski lekesiz çıplaklığıyla görebiliyor gibiydi. Yaşından genç göstermesine karşın, fiziksel olarak tam anlamıyla kadınlaşmıştı.

"Ne kadar hainsin! Ağrıların yüzünden olmalı." Miyako'nun akı başka yerdeydi. Kibar bir kızın, gövdesi değiştikçe nasıl kinci bir kadına dönüştüğünü düşünüyordu.

"Niye hainmişim?" diye diklenerek karşılık verdi Arita. "Bir adamın seni izlemesi eğlenceli mi geliyor sana?"

"Hayır, eğlenceli gelmiyor."

"Ama zevk aldığını söyledin, öyle değil mi? Herhalde benim gibi yaşlı bir adamla bir ilişkin olması seni böyle sert ve kinci yapıyordur."

"Neye karşı kinci?"

"Yaşamına ya da şanssızlıklarına karşı, herhalde."

"Hoşuma gitse de gitmese de... o kadar basit bir şey değil bu."

"Hayır, kuşkusuz değil. İnsanın yaşamından öç alması kolay değil."

"Benim gibi genç bir kadınla yaşayarak kendi yaşamından öç mü alıyorsun?"

"Hımm?" Yaşlı adam ne diyeceğini bilemiyordu, ama konuşmayı sürdürdü. "Hayır, öç almıyorum. Bunu böyle adlandırmakta diretiyorsan o zaman sanırım saldırıya uğrayan ve kendisinden öç alınan kişi benim."

Miyako dikkatle dinlemiyordu. Arita'ya çantasını kaybedişinden söz ettiğine göre, içinde yüklü bir para olduğunu da söyleyebilir, böylece edebilir, böylece Arita kaybını karşılayabilir, diye düşünüyordu. Ama iki yüz bin yen fazla büyük bir paraydı. Ne kadar isteseydi acaba? Parayı sağlayan yaşlı adamdı, ama Miyako onu dilediği gibi harcamakta özgürdü, çünkü bu parayı kendisi biriktirmişti. Ona paranın, erkek kardeşinin üniversiteye girmesini sağlamak için kullanılacağını söyleyerek oldukça kolay bir biçimde yardım isteyebilirdi.

Çocukken bile, insanlar Miyako ile erkek kardeşinin cinsiyet değiştirmeleri gerektiğini söylerlerdi. Ama Arita'nın metresi olduğundan beri Miyako, belki de bütün umudunu yitirdiğinden, tembel ve çekingen olmuştu. 'Metresinin güzel olması için ince eleyip sok doku, ama karın nasıl olursa olsun', gibi eski atasözlerini okuduğunda, üzerine bir karanlık perde çökmüş gibi keder duyuyordu. Güzellüğünden dolayı duyduğu gurur kaybolmuştu. Ne zaman bir adam arkasına takılsa bu gurur yeniden kabarıyordu, ama Miyako adamların kendisini izlemelerinin tek

nedeninin güzellik olmadığını biliyordu. Arita'nın dediği gibi, içinde dışarı çıkmaya çabalayan kötü bir ruh olabilir-
di.

"Her neyse, ateşle oynuyorsun," dedi yaşlı adam. "Adamların seni bu kadar sık izlemeleri -şeytana kur yapmak bu, biliyorsun."

"Evet, öyledir herhalde," diye uysalca yanıtladı Miya-ko. "Belki de insanların arasında yaşayan, ama onlardan oldukça farklı olan bir şeytan soyu var, belki onların da kendilerine özgü, tam anlamıyla ayrı bir dünyaları."

"Kişisel deneyimlerinden mi söz ediyorsun? Beni korutuyorsun. Başına bir şey gelebilir. Bak söylüyorum, olağan bir ölüm olmayacak seninki."

"Ailemizdeki  ocukların başına da böyle bir şey gelemiz mi, diye meraklanıyorum. Bir kız kadar nazik olan erkek kardeşim bile bir vasiyetname yazdı."

"Neden?.."

" nemsiz bir olaydı -yalnızca en iyi arkadaşının gittiği  niversiteye gidecek gücü olmadığını düşünüyordu. Geçtiğimiz baharda oldu bu. Arkadaşı Mizuno varlıklı bir aileden geliyor, ayrıca akıllı da. Erkek kardeşime, giriş sınavında yardım edeceğini, hatta yanıtları onun yerine yazacağını söyledi. Kardeşim okulda başarılı, ama o kadar ürkek ki sınavda o baygınlıklarından birini geçireceğini düşünüyordu ve geçirdi de. Sınavı başarsa bile okula gireme olasılığının varlığı onu daha da sinirli yapmıştı herhalde."

"Bana bu öyküyü daha önce hiç anlatmadın."

"Sana anlatmak için bir neden görmedim." Miyako bir duraksamadan sonra sözlerini sürdürdü.

"Arkadaşı Mizuno akıllı olduğu ve çok çalıştığı için bir sıkıntı çekmedi, ama annem kardeşimin kabul  için para ödemek zorunda kaldı. Üniversiteye kaydoluşunu kutlamak için onları Ueno'da akşam yemeğine davet ettim, sonra hepimiz geceleyin hayvanat bahçesindeki kiraz  i ekle-

rini görmeye gittik. Yani kardeşim, Mizuno ve onun kız arkadaşı."

"Sahi mi?"

"Kız arkadaşı' diyorum, ama kız henüz on beş yaşında. Kiraz çiçeklerini gördüğümüz hayvanat bahçesinde bir adam benim arkama takıldı. Karısı ve çocuğuyla birlikteydi, onları bırakıp benim arkama takılmasına çok şaşıtım."

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?" Arita açıkça hayrete düşmüştü.

"Ben mi?.. Mizuno ve kız arkadaşını kışkandım; herhalde üzgün görünüyordum, o kadar. Bu benim suçum değil ki."

"Evet, senin suçun. Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Çok acımasısın. Asla hoşuma gitmiyor, yemin ederim. Çantamı kaybettiğim gün o kadar korkmuştum ki, çantayla adama vurdum. Onu fırlatmış da olabilirim. Hangisini yaptığımdan emin değilim, çünkü allak bullak olmuştum. Çantada büyük bir para vardı, en azından benim için büyüktü. Bankaya gitmiş ve anneme vermek üzere nakit para çekmiştim. Kardeşimin üniversiteye girmesi için babamın bir arkadaşı borç vermişti, annem parayı ona geri verecekti."

"Ne kadar paran vardı?"

"Yüz bin yen," Miyako düşünmeden miktarın yarısını söyledi, sonra soluğunu tuttu.

"Hımm, büyük para. Yani bunu çaldırdın, öyle mi?"

Miyako karanlıkta başıyla doğruladı. Arita onun omuzlarının sarsıldığını, yüreğinin çarptığını hissedebiliyordu. Ama Miyako miktarın yarısını söylemiş olmaktan utanıyordu; bu utancı korkuya karışıyordu. Yaşlı adamın elleri onu sevecenlikle okşadı. Miyako onun en azından paranın yarısını vereceğini biliyordu, yine de bir daha ağladı.

"Ağlamana gerek yok. Ama böyle şeyler yapmayı sür-

dürürsen bir gün başın ciddi bir belaya girecek. Peşine takılan adamlarla ilgili anlattıklarında bir sürü çelişkiler var. Göremiyor musun?" Arita ona yavaşça yeniden sokuldu.

Başı Miyako'nun koluna dayalı olarak uyuya kaldı, ama Miyako uyuyamıyordu. İlkyaz yağmuru yağmaya devam ediyordu. Orada öylece uzanırken Miyako'nun aklından, Arita'nın uyurkenki soluk alışlarını dinleyerek yaşının kolayca kestirilemeyeceği düşüncesi geçti. Kolunu onun başının altından çekti. Bunu yaparken öteki eliyle Arita'nın başını yavaşça kaldırdı, ama adam uyanmadı. Miyako onun az önce kullanmış olduğu sözcüğü ve yanibaşında bu yaşlı, kadın düşmanı adamın kendini bir kadına bütünüyle teslim edip uyuyuşundaki çelişkiyi düşündü. Miyako'nun düşünceleri onu kendisine duyduğu nefrete geri götürdü. Kendisine söylenmemesine karşın Miyako, Arita'nın kadınlardan ne çok nefret ettiğini biliyordu. Karısı, Arita daha otuz yaşlarındayken bir kıskançlık nöbeti sırasında kendini öldürmüştü. O zamandan beri kadın kıskançlığı adamın belleğinde öylesine derin bir iz bırakmıştı ki ne zaman bir kadın en küçük bir kıskançlık belirtisi gösterse, Arita bin kilometre uzağa kaçıyordu. Miyako, ya gururdan ya da çaresizlikten kendine asla Arita'yı kıskanma izni vermiyordu. Ama bir kadın olduğundan, ağzından arada bir kıskançlık belirtisi bir söz çıkıveriyordu, ardından yaşlı Arita öyle kötü kötü surat asıyordu ki Miyako'nun kıskançlığı donup kalıyor, kedere dönüşüyordu. Fakat yaşlı adamın kadınları sevmemesi tam anlamıyla kıskançlık korkusundan kaynaklanır gibi görünmüyordu. Yaşından kaynaklanıyor gibi de değildi. Miyako bir kadının, doğasında kadınlara düşmanlık olan bir adamı nasıl kıskanabileceğini düşünüyor, kendi duyguları yüzünden kendini azarlıyordu. Ama aralarındaki yaş farkını düşününce, onun kadınları ne sevebileceğine ne de onlardan nefret edebileceğine inanmanın saçmalığını anladı.

Miyako erkek kardeşinin arkadaşıyla onun sevgilisini biraz kıskançlıkla anımsadı. Keisuke'den, Mizuno'nun Maçie adında bir kız arkadaşı olduğunu duymuş, ancak kızı ilk kez üniversiteye girişlerini kutladıkları gece görmüş-tü.

"Hiç böylesine masum bir güzellik görmedim," demiş-ti Keisuke bir keresinde.

"On beş yaşındayken bir insanın bir sevgilisinin olması biraz zamanından önce büyümüşlük değil mi sence?" diye yanıt verdi Miyako, sonra düzeltirmiş gibi ekledi, "Ama takvim yılına göre sayarsan on yedi oluyor, değil mi? Günümüzde on beş yaşındaki kızların sevgilileri olabiliyor, düşünün artık! Ne kadar şanslılar! Ama Kei, sen bir kadındaki masum güzelliğin ne olduğunu gerçekten anladığını mı sanıyorsun? Bunu yalnızca bakarak görebileceğine inanmıyorum."

"Ah, evet, görebiliyorum."

"Peki ne görüyorsun? Anlat bana."

"Böyle bir soruya nasıl yanıt verebilirim?"

"Sen saf ve güzel bulduğun için öyle görünüyor, değil mi?"

"Onu görünce anlayacaksın, inan bana."

"Kadınlar haindir, biliyorsun. Onlar, senin kadar yumuşak değiller Kei."

Annelerinin evinde Miyako ile Maçie ilk kez karşılaştıklarında, herhalde ablasının sözleri aklına gelmiş olacak ki, utanıp kızaran arkadaşı değil de Keisuke'nin kendisi oldu. Miyako kardeşinin arkadaşlarını kendi evine çağıramadığından, annesinin evinde buluşmalarını kararlaştırmıştı.

"Ben de ondan hoşlanacağım Kei," demişti kardeşine, arkadaki bir odada onun üniversite formasını giymesine yardımcı olurken.

"Ah, anlıyorum! Önce çoraplarımı giymeliydim," Keisuke yere, Miyako da onun önüne oturdu, mavi pileli eteği

yayıldı.

"Mizuno'yu kutlamayı unutma, tamam mı? Ona Maçie'yi de getirmesini söyledim."

"Evet, elbette."

Miyako utangaç kardeşi için üzülüyordu, çünkü onun da Maçie'den hoşlandığından kuşkulanıyordu.

"Mizuno'nun ailesi aşklarına şiddetle karşı çıkıyor, bunu Maçie'nin ailesine yazmışlar, biliyorsun. Böyle hakaret dolu bir mektup alınca çok öfkelenediklerini duydum. Maçie bugün gizlice geliyor," dedi Keisuke heyecanla.

Maçie'nin üzerinde okul kılığı olan bir denizci bluzu vardı. Keisuke'nin üniversiteye girişini kutlamak için bir demet ıtır çiçeği getirmişti. Buket Keisuke'nin sırasının üzerinde duran cam bir vazoya kondu.

Miyako, Ueno Parkındaki kiraz çiçeklerini geceleyin görebilmeleri için onları Ueno'daki bir Çin lokantasına davet etti. Park insan doluydu; kiraz ağaçları yorgun görünüyordu, tomurcuk veren dallar büyümelerini henüz tamamlamamışlardı. Buna karşın, elektrik ışığında çiçeklerin rengi koyulaşıp pembeleşiyordu. Maçie, ya sessiz bir yapıya sahip olduğundan, ya da yalnızca Miyako'ya uymak için, pek konuşmuyordu. Sabahları uyandığında, bahçesindeki kiraz çiçeklerinin, aşağıdaki budanmış açalya fundalığının üzerine dağılan taç yapraklarıyla kendisi için güzel bir manzara oluşturduğunu söyledi. Ayrıca Keisuke'nin evine gelirken yolda, gölü çevreleyen kiraz ağaçlarının çiçekleri arasında rafadan bir yumurtanın sarısı gibi yüzen güneşin batışını izlediğini de ekledi.

Kiyomizu Sarayı'nın bitişindeki karanlık, ıssız taş basamaklardan inerken Miyako Maçie'yle konuştu: "Sanırım, üç ya da dört yaşındaydım... Babamın hastalığı geçsin diye yaptığım kâğıttan turnaları asmak için annemle buraya gelişimizi hatırlıyorum."

Maçie konuşmadı, ama merdivenleri inerken Miyako'yla birlikte durup Kiyomizu Sarayı'na baktı.

Önlerindeki, müzeye giden yol öyle kalabalıktı ki hayvanat bahçesi yönüne döndüler. Toşo Türbesine doğru uzanan yassı kaldırım taşları boyunca alev alev yanan meşaleleri görünce, o yöne ilerlemeye başladılar. Yolun kenarındaki meşalelerin ışığında taş fenerler birer karaltı halinde kalmıştı; kiraz ağaçlarının çiçekli, uzun dalları fenerlerin yukarısına kadar ulaşıyordu. Çiçeklere bakmaya gelenler fenerlerin arkasındaki boş arsada daire halinde oturmuşlardı. İçiyorlardı; ortalarında yanan mumlar vardı.

Ne zaman bir sarhoş yalpalayarak onlara doğru gelse, Mizuno Maçie'nin önüne geçiyor, kendisini ona siper yapıyordu. Keisuke, ikisinden biraz uzakta, sarhoşla onların arasında sanki ikisini de korurcasına duruyordu. Miyako, Keisuke'nin omzuna tutunarak adamdan sakınırken, onun bu kadar yürekli olabilişine şaşıtı.

Meşalelerin ışığında Maçie'nin yüz çizgileri daha bir güzel görünüyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, dudakları sıkıca kapalıydı; yanaklarının rengi insana mum ışığında dua eden bir kızı anımsatıyordu.

"Miyako," dedi Maçie, birdenbire Miyako'nun arkasına saklandı, ona sıkı sıkı yapıştı.

"Né oldu?"

"Okul arkadaşım... Orada, babasıyla birlikte. Bizim eve yakın oturuyorlar."

"Ama neden saklanıyorsun?" dedi Miyako. Çevresine bakınırken Maçie'nin elini tuttu, yürürken de bırakmadı. İkisinden de kadın olmasına karşın, Miyako Maçie'nin eline dokununca neredeyse küçük bir haz çılgılığı attı, öylesine hoş bir duyguydu ki. Kızın yumuşak ve nemli elini elinde hissetti, onun güzelliğinden son derece etkilenmişti. Ama tek söyleyebildiği şey, "Maçie, mutlu görünüyorsun," oldu.

Maçie başını 'hayır' anlamında salladı.

"Aa, ama neden?" Miyako şaşkınlıkla onun yüzüne

baktı. Gözleri meşale ışığında parlıyordu. "Sen bile mutsuzluğu tatmış olabilir misin?"

Maçie konuşmadı; Miyako'nun elini bıraktı. Miyako bir kızla son kez el ele yürüdüğünden bu yana kaç yıl geçtiğini düşündü.

Mizuno'yu daha önce sık sık görmüş olduğundan, o gece Miyako'nun bütün dikkati Maçie'nin üzerinde toplanmıştı; kıza bakarken, yalnız ve uzakta olma isteği uyandıran büyük bir üzüntü belirdi içinde. Eğer sokakta Maçie'nin yanından geçmiş olsaydı, dönüp bu aşırı çekingen kişiye bakacağını biliyordu. Erkekler Miyako'yu da buna benzer, ama çok daha güçlü bir duygunun etkisiyle mi izliyorlardı?

Mutfakta yere düşen ya da devrilen bir kabın sesiyle Miyako'nun düşünceleri şimdiki zamana döndü. Fareler yine çıkmış olmalıydı. Miyako duraksadı, kalkıp mutfığa gidip gitmeme konusunda kararsızdı. Orada birden fazla—hatta üç tane bile—fare olabildi. Onların mevsim yağmurunda ıslanmış küçük, kaygan bedenlerini düşünürken, elini kendi nemli saçına götürüp hafifçe bastırdı, soğukluğu hissetti.

Yaşlı Arita göğsünde bir ağırlık varmış gibi kımıldadı. Gövdesinin kasılmaları şiddetlendi. Yine bir düş, diye düşündü Miyako; yüzünü asarak yana kaydı. Yaşlı adam sık sık karabasan görürdü; Miyako bu rahatsızlıklara alıştı. Adamın omuzları sanki biri onu boğuyormuş gibi inip kalkıyordu; bir şeye vurmak için kolunu hızla savurdu ve sertçe Miyako'nun boynuna vurdu. İniltileri sürüyordu. Miyako onu sarsmalıydı, ama kendi gövdesi kaskatı ve hareketsiz duruyordu; içinde belli belirsiz, acımasız bir istek uyanıyordu.

"Aaah, aaah!" diye bağırdı yaşlı adam, uykusunda kolları sağa sola savruluyor Miyako'nun bedenini arıyordu. Kimi zaman Miyako'ya tutunabilirse uyanmadan sakinleşirdi, ama bu gece kendi çılgınlıkları onu uyanmaya zorladı.

"Ah!" Başını salladıktan sonra bitkin bir halde Miyako'ya sokuldu. Miyako'nun gövdesi sevecenlikle yumuşadı. Bu yinelenen karabasana alışık olduğundan, Miyako eskiden olduğu gibi 'Kötü bir düş mü gördün? Çok ıstırap çektin,' demek gereksinimini bile duymadı.

Ancak yaşlı adam yine de rahatsız bir ses tonuyla sordu, "Bir şey söyledim mi?"

"Hayır, söylemedin. Yalnızca kötü bir düş görüyordun, hayatım."

"Anlıyorum. Sen o sırada hep uyanık mıydın?"

"Evet canım, uyanıktım."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

Yaşlı adam Miyako'nun kolunu kendi boynunun altına çekti.

"Yağmurlu mevsimde daha da kötüleşiyor bu. Senin uyuyamamanın nedeni de bu olabilir." Sonra utanmış gibi ekledi, "Benim bağırmam yüzünden uyandığını sandım."

"Senin için her zaman uyanırım, en derin uykudan bile."

Yaşlı Arita o kadar yüksek sesle haykırmıştı ki aşağıda uyuyan Saçiko bile uyandı.

"Anne! Anne! Korkuyorum," Telâşla annesine yapıştı. Tatsu onu omzundan tutup itti.

"Korkmana gerek yok. Beyefendi bu. Anlıyor musun, korkan o. Bu yüzden asla yalnız uyuyamıyor. Hanımımızı kendisiyle birlikte yolculuklara götürüp ona nasıl iyi davrandığını biliyorsun. Böyle bir derdi olmasa, bu yaşta hâlâ bir kadın istemezdi. Yalnızca kötü düşler görüyor, korkacak bir şey yok."

Altı yedi çocuk bir yokuşta sıçrayıp oynuyordu. Birkaçı kızdı: çocuklar anaokulundan evlerine dönüyor gibiydiler. Kimilerinin ellerinde sopalar vardı, sopaları olmayanlar da varmış gibi yapıyordu; ağırlıklarını sopaların üzerine verircesine bükülmüş sırtlarıyla sendeleyerek yürüyor, yürürken şarkı söylüyorlardı: "Büyükanne, büyükbaba, bacaklarını kaybettiler... Büyükanne, büyükbaba bacaklarını kaybettiler..." Söyledikleri tek söz buydu. Bu soytarılıklara dalmış olan çocuklar nedense tuhaf bir biçimde ciddi görünüyorlardı; mimikleri gitgide daha abartılı ve şiddetli bir hal aldı. Bir kız öyle çılgınca dönüp duruyordu ki yere düştü.

"Ah! Off! Off!" Kız yaşlı bir kadın gibi sırtını ovdu. Ama ayağa kalkınca yeniden koroya katıldı: "Büyükanne, büyükbaba, bacaklarını kaybettiler..."

Yokuşun tepesinde taze çimlerin arasında yükselen yalnız bırakılmış birkaç çam ağacının bulunduğu bir set vardı. Ağaçlar uzun değildi; eski paravanlarda, sürme kapılarda görülen dallara benzeyen dalları, bu bahar akşamının göğünde yüzer gibiydi.

Çocuklar yokuşun ortasından sendeleyerek ilerlediler; göğe doğru yürüdüler. Soytarılıkları son sınırına varmıştı, ama çevrede trafik ve insan az olduğundan arabalar onlar için bir tehlike oluşturmuyordu. Tokyo dolaylarındaki yerleşim bölgelerinde bile böyle yerlere rastlamak hâlâ olası.

Yokuşun dibinden yukarı doğru tırmanan köpekli bir kız vardı yalnızca. Hayır –bir kişi daha vardı, Gimpei Momoi, kızı izliyordu, ama onun bütün bir insan olarak sayılıp sayılamayacağı kuşkuludur, çünkü Gimpei tam anlamıyla kızın içinde kaybolmuştu.

Kız, yolun bir kenarında, kaldırım boyunca sıralan-

miş *ginkgo* ağaçlarını bol yapraklı gölgesinde yürüyordu. Öteki kenardaki geniş bir evin taş duvarı birdenbire yükseliyor, bütün yokuş boyunca uzanıyordu. Onun tam karşısında, yolun epey ilerisinde, minyatür bir kale hendeği gibi derin bir hendek boyunca uzanan taş bir duvarla çevrili, savaş öncesi aristokratlarından birinin bir konağı bulunuyordu. Malikâne duvarının gerisinde, dalları hâlâ dikkatli bir budamanın izlerini taşıyan küçük cam korusuna doğru hafifçe yükselen bir tepe vardı. Çam korusunun üstünden alçak, beyaz, kiremit çatılı bir duvar gözüküyordu. Yol boyunca sıralanmış *ginkgo* ağaçları yüksekti; yeni çıkan minik yaprakları henüz dalları saklayacak kadar sık değildi. Batmakta olan güneşin ışığı, her bir yaprağın yüksekliğine ve baktığı yöne bağlı olarak, soluk ya da daha koyu gölgeler halinde görünen yaprakların arasında süzülüyordu. Kız, taze yeşil ışıktaki yıkanıyordu.

Beyaz yünlü bir kazak giymişti; kaba pamuklu kumaştan kotu solmuş, grileşmişti, ama paçalarının uçlarında parlak kırmızı ekoseler vardı. Kotu biraz kısaydı; beyaz teni bez ayakkabılarının üstünden hafifçe görünüyordu. Saçı arkadan gevşek bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı; boynunun uzun, zarif kıvrımı açıkta kalıyordu. Köpeğin ipi çektişirmesiyle kızın omuzları ileri doğru çekiliyordu. Gimpei onun bu düşsü güzelliğinin içerisinde kaybolmuştu; kırmızı ekoseler ile beyaz ayakkabılar arasından gözükken tenin rengi yüreğinde öyle bir ağırlık duygusu yaratıyordu ki öleceğini ya da onu öldüreceğini sandı. Gimpei, köyündeki Yayoi'yi ve öğrencisi Hisako Tamaki'yi anımsadı, ama onlar bu kızla karşılaştırılamazlardı. Yayoi açık renkliydi, ama teni parlak değildi. Hisako'nunki koyu ve parlaktı, ama rengi duru değildi, ayrıca bu kızın teninin o tanrısal kokusunu da taşımıyordu. Gimpei paramparça olmuş, hüzünlenmişti. Bir daha asla Yayoi ile oynayan o çocuk ya da Hisako'ya âşık olan o öğretmen olamayacaktı. Bir bahar akşamı olmasına karşın, Gimpei sanki soğuk bir

rüzgâra karşı yürür gibiydi, yorgun gözkapaklarını gözyaşlarının iğnelediğini duyumsuyordu, yokuş pek dik değildi, ama soluğu kesiliyordu. Dizlerinden aşağısı güçsüz ve uyuştu; kıza yetişemiyordu. Henüz onun yüzünü görmemişti. Yalnızca yokuşun tepesine kadar onunla birlikte yürüyüp birşeylerden söz etmek istiyordu... şey, örneğin köpekten. Başka bir fırsat eline geçemezdi; Gimpei'ye böyle bir olasılığın var oluşu bile inanılmaz görünüyordu.

Gimpei açık elini kaldırıp havada salladı. Yürürken kendi kendini azarlamak için yaptığı bu hareketi biraz alışkanlıktan, ama aynı zamanda bir çocukken bir farenin ılık cesedini eline aldığı zamanki duygularını ona anımsatan birşeyler olduğu için yapmıştı. Hayvanın gözleri bir noktaya takılıp kalmıştı; ağzından kan damlıyordu. Yayoi'nin göle yakın evindeki bir teriyer fareyi mutfakta yakalamıştı. Köpek fareyi ağzında tutarak, ne yapacağını bilemeden öylece durmuştu, taa ki Yayoi'nin annesi ona bir şey söyleyip kafasına vurana dek; sonra hayvan fareyi uysalca yere bırakmıştı. Fare tahta zemine düştüğü zaman köpek üstüne atlamak üzereyken, Yayoi teriyeri kucağına aldı.

"Bu kadar yeter! Aferin! İyi köpeksin!" Yayoi hayvana sarıldı, sonra Gimpei'ye fareyi kaldırmasını buyurdu.

Gimpei aceleyle hayvanı kaldırdı ve hayvanın ağzından tahta zemine bir iki damla kanın akmış olduğunu gördü. Hayvanın gövdesinin sıcaklığı Gimpei'nin omurgasından aşağı ürpertilerin yayılmasına neden oldu; ama faltaşı gibi açılmış, boş boş bakıyor olmalarına karşın, gözlerinin yine de güzel bir yanı vardı.

"Şimdi çabuk git at onu!"

"Nereye?"

"Göle atsana?"

Gimpei fareyi kuyruğundan tuttu; göl kıyısına götürdü, gücünün yettiği kadar uzağa fırlattı. Karanlık gecenin içinde umutsuz, sulu bir cump sesi duydu, sonra son hızla eve koştu. Bunu kendisine yaptırdığı için Yayoi'ye kızıyor-

du—alt tarafı o yalnızca bir kuzin, annesinin büyük erkek kardeşinin çocuğuydu. Gimpei o sıralarda on iki on üç yaşlarındaydı ve düşünde bir farenin kendisini kovaladığını görmüştü.

Teriyer ilk faresini yakaladıktan sonra, hayatta öğrendiği tek şey buymuş gibi her gün dikkatle mutfağı kolluyordu. Köpeğe kim ne derse desin ‘fare’ sözcüğünü andırıyor olmalıydı, çünkü hemen yerinden fırlayıp mutfağa koşuyordu. Ne zaman ortadan kaybolrsa, orada bir köşede pusuya yatmış olarak bulunabilirdi. Ama kedi peşinde değildi o. Teriyer, rafın üzerinden yukarıdaki bir direğe doğru aceleyle tırmanan bir fareye bakarken delice çılgınlık atıyordu. Gözlerinin rengi değişiyor, bakışları hastalıklı ve sinirli bir hal alıyordu. Gimpei hayvandan da, onun bu saplantısından da tiksinnmeye başladı. Yayoi’nin dikiş kutusundan bir iğneyle bir parça kırmızı iplik çaldı; iğneyi köpeğin kulağına batırmak için bir fırsat kolladı. Bunu tam ayrılmadan önce yapmanın en iyisi olacağına karar verdi, çünkü köpeğin kulağından sarkan kırmızı iplikle iğneyi görünce bir yaygara kopacak, bunu Yayoi’nin yaptığını sanacaklardı. Ama iğneyi kulağına sokmaya çalışınca köpek çılgınlık atarak kaçtı. Başaramadığını anlayınca Gimpei iğneyi cebine sakladı ve eve döndü. Sonra Yayoi’yle köpeğinin bir resmini çizdi, kırmızı iplikle birkaç dikiş attıktan sonra onu çekmecesine yerleştirdi.

Gimpei’nin, fareyi yakalayan teriyeri anımsamasına neden olan şey kızla konuşma gereksinimi, köpek ya da benzeri bir nesneyi bu konuşma için bir bahane olarak kullanmaktı; ama aslında köpekleri sevmiyordu, onlarla ilgili söyleyecek ilginç hiçbir şeyi yoktu. Nasıl olsa kıza çok yaklaşırsa köpeğinin kendisini ısıracığını biliyordu, her ne kadar kıza yetişememesinin nedeni bu değilse de.

Kız yürürken köpeğin tasmaındaki kayışı çözmek için öne doğru eğildi. Hayvan serbest kalır kalmaz fırlayıp ileri doğru koştu, sonra geri dönüp uçarcasına kızın yanın-

dan geçerek Gimpei'nin ayaklarının dibine kadar geldi. Ayakkabılarını koklamaya başladı.

"Hey!" Gimpei bir çığlıkla geri sıçradı.

Kız köpeğe seslendi. "Fuku! Fuku!"

"Aman Tanrım! İmdat!"

"Fuku!" Kız yeniden seslendi, köpek geri koştu.

Gimpei'nin yüzünün rengi atmıştı.

"Oh! Çok korktum," Gimpei sendeledi, yere oturdu. Kızın dikkatini çekebilmek için hareketlerini bilerek abartıyordu, ama başı da gerçekten döndüğünden gözlerini kapadı. Yüreği çılgınca atıyordu; kötüydü. Elleri alnında duruyordu, gözlerini araladı, kızın ardına bakmadan yokuşu çıktığını gördü; köpeğin kayışı yeniden bağlanmıştı.

Gimpei'yi küçük düşme duygusundan doğan bir öfke dalgası yalayıp geçti. Köpeğin, ayaklarının ne kadar çirkin olduğunu bildiği için ayakkabılarını kokladığını düşündü.

"Allah kahretsin! O köpeğin kulağını da dikeceğim," diye homurdandı; yokuş yukarı koştu. Ama kıza yetiştiginde öfkesi azalmıştı.

Boğuk bir sesle, "Özür dilerim bayan!" diye seslendi.

Kız yalnızca başını çevirerek arkasına döndüğünde, atkuyruğu savrulmuş, güzel ensesi ortaya çıkmıştı. Gimpei'nin soluk yüzü alevlendi.

"Ne güzel bir köpek, bayan. Cinsi nedir?"

"Bir Japon şibası."

"Nereli?"

"Koşu'lu"

"Kendi köpeğiniz değil mi? Onu her gün aynı saatte mi yürüyüşe çıkarırsınız?"

"Evet."

"Her zaman bu sokakta mı?"

Kız yanıt vermedi, ancak Gimpei'den özellikle kuşulanmışa da benzemiyordu. Gimpei yokuşun aşağısına baktı, hangi evin kızinki olduğunu merak ediyordu. Orada genç yaprakların arasında, huzurlu ve mutlu yuvaların ol-

ması gerektiği duygusuna kapıldı.

"Köpeğiniz fare yakalar mı?"

Kız gülümseme zahmetine bile girmedi.

"Fareleri kediler yakalar, öyle değil mi? Ama bilirsiniz, bir köpek de yapabilir bunu. Yıllar önce bizim evimizdeki köpek fare yakalamakta ustaydı."

Kız Gimpei'ye bakmadı bile.

"Ama köpekler yakaladıkları fareyi yemezler, öyle değil mi? O zaman daha çocuktum; fareleri atmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum."

Gimpei böyle iğrenç bir öykü anlattığı için kendine şaşı, ancak yine de ağzından kan damlayan, kenetlenmiş beyaz dişleri ancak görülebilen ölü fare, gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Köpek bir tür teriyerdi. Titreyen, ince, eğri bacakları vardı. Onu sevmezdim. Köpeklerin de insanlar kadar değişik türleri var, değil mi? Bu köpek sizinle yürüdüğü için ne kadar şanslı!" Az önceki korkusunu unutmuş olacak ki Gimpei köpeğin üzerine eğildi; tam sırtını okşayacakken kız kayışı sağ elinden sol eline geçirip köpeği Gimpei'nin ulaşabileceğinden uzağa çekti. Önünde kıpırdayan köpeğin görüntüsüne bakarken Gimpei kızın bacaklarına sarılma isteğini güçlkle bastırabildi. Ama düşüncesizce bir davranışta bulunmadan önce, kızın her akşamüstü burada, *ginkgo* ağaçlarının gölgesinde köpeğiyle yürüyeceği, kendisinin de onu setin tepesindeki bir saklanma yerinden izleyebileceği gerçeği Gimpei için bir umut ışığı oldu. Rahatlama duygusu, taze çimenlerin üzerinde çıplak yatmak kadar serin ve canlandırıcıydı. Evet, Gimpei onu setin tepesinden izleyecekti; ve kız sonsuza kadar ona doğru tırmanacaktı yokuşu... Gimpei'nin mutluluğu sınırsızdı.

"Beni bağışlayın. Ama köpeğiniz şirin görünüyordu, ben de köpekleri severim... Yalnızca fare yakalayanlara dayanamıyorum."

Hiçbir tepki yoktu. Kız setin dibine varınca köpeğiyle

taze çimenlerin üzerinden yukarı tırmandı. Yuvarlak tepenin öteki tarafından bir öğrenci belirdi. Çocuğu selâmlamak için kızın elini uzattığını gören Gimpei'nin şaşkınlıktan bütün gücü yok oldu. Acaba köpeğini gezdirme bahanesiyle onunla mı buluşuyordu? Gimpei kızın siyah renkli duru gözlerinin aşkla parladığını ancak o zaman fark etti. Birden kafasına dank eden bu şey beynini uyuşturdu; kızın gözleri kara bir göle dönüştü. Gimpei onun o duru gözlerinde yüzmek, o kara gölde çırlıçıplak yıkanmak istedi, ama bunun yanısıra derin bir umutsuzluk duydu. Acı içinde yürüyerek sete çıktı, taze çimlere uzanıp gözlerini gökyüzüne dikti.

O öğrenci, Miyako'nun erkek kardeşinin arkadaşı Mizuno'ydu, kız da Maçie. Miyako'nun Maçie ile Mizuno'yu oğlanların üniversiteye girişini kutlamak ve Ueno'daki kiraz ağaçlarını geceleyin görebilmek için yemeğe davet edişinden yaklaşık on gün önceydi.

Maçie'nin kara gözlerinin nemli ışığı Mizuno'ya da güzel görünüyordu. Karanlık gözbebekleri gözlerini bütünüyle kaplıyor gibiydi.

Mizuno kızın gözlerine hayran hayran bakarak, "Seni sabahleyin, gözlerini açtığın o ilk anda görmek isterdim," dedi. O gözlerin içine gömülüyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

"Uykudan uyandığın zamanki güzelliklerini anlat bana."

"Uykuludurlar, herhalde."

"Hiç de öyle olmadıklarından eminim. Uyandığım an seni görmek istiyorum, Maçie."

Maçie başıyla onayladı.

"Okulda, hiç olmazsa uyandıktan iki saat sonra görebiliyorum seni."

"Bunu daha önce de söyledin bir kere, o zamandan beri benim de aklıma ilk gelen şey 'iki saat sonra' oluyor."

"Öyleyse gözlerin uykulu görünmüyor."

"Bilmem."

"Japonya ne harika bir yer değil mi? Yani, seninki gibi güzel kara gözlere sahip insanların olması."

Kızın kara gözleri, dudakları ile kaşlarının güzelliğini arttırıyordu. Saçı da gözlerinin rengine uyum sağlayarak parlardı gibiydi.

"Evden çıkarken onlara köpeği yürüyüşe çıkardığını mı söyledin?" diye sordu Mizuno.

"Hayır, söylemedim. Ama köpek yanımda, ayrıca kılığımdan da belli."

"Evinin bu kadar yakınında buluşmak tehlikeli değil mi?"

"Ailemi aldattığım için kötü bir duyguya kapılıyorum. Eğer köpeği yanıma almazsam dışarı ıkamam. Sıvışmayı becerseydim bile nerede olduğumu kolayca kestirebilirlerdi, çünkü döndüğümde utancım belli olurdu. Ama izin vermeye yanaşmayacak olan herhalde benim ailemden çok seninki."

"Bundan söz etmeyelim. İkimiz de evlerimize dönmek zorundayız, ama buradayken onları anımsamak aptalca bir şey. Yalnızca köpek için ıktıysan çok kalamazsın herhalde, değil mi?"

Mae başıyla onayladı. İki tane taze çimlere oturdular; Mizuno köpeği kucağına oturttu.

"Fuku da seni tanıyor artık."

"Köpekler konuşabilseydi eğer oyunumuzu evde açığa vurabilirdi, o zaman da birbirimizi hiç göremezdik."

"yle olsa bile, beklerdim. Her neyse, inan ki her şey düzelecek. Ben senin niversitene girmeye kararlıyım. Böylece birbirimizi yine 'iki saat sonra' görebiliriz, öyle değil mi?"

"'İki saat sonra'... Evet..." diye mırıldandı Mizuno. "yle bir ayarlama yaparsınız ki iki saat bile beklemek zorunda kalmayız."

"Annem çok küçük olduğumuzu düşünüyor ve bize

güvenmiyor. Ama ben seni çok erken tanıdığımı seviniyorum. Keşke seni çok daha küçükken tanısaydım. Seni ortaokul ya da ilkokuldayken tanısaydım, hiç kuşku yok ne kadar küçük olursam olayım yine bu kadar hoşlanırdım senden. Bebekken beni bu yokuşta sırtlarında taşırlar, se-tin üzerinde oynamama izin verirlermiş. Sen küçükken hiç geldin mi buraya?"

"Ne yazık ki hayır."

"Gerçekten mi? Sık sık seni bebekken bu yokuşta tanı-mış olabileceğimi düşünüyorum. Belki de bu yüzden bu kadar çok sevdim seni..."

"Keşke küçükken buraya gelmiş olsaydım."

"Ben bebekken, yabancılar beni çok tatlı bulurlarmış, kaldırıp kucaklarına alırlarmış. O günlerde daha büyük ve yuvarlak gözlerim varmış." Maçie döndü, büyük, kara göz-leriyle Mizuno'ya baktı.

"Bir süre önce, tam ortaokulların mezuniyet törenleri sırasında, köpeğimi gezdiriyordum. Bu yokuşun dibinden sağa dönünce kayık kiralanan bir su hendeği vardır ya. İş-te ben oradan geçerken bu yılın mezunlarına benzeyen ba-zı kız ve erkek çocuklar gördüm; bir kayıkta oturuyorlar-dı, ellerinde de rulo biçimdeki diplomaları vardı. Günü böyle kutladıkları için onlara imrendim. Ellerinde diplo-malarıyla parmaklıklara dayanmış, kayıktaki arkadaşları-na bakan kızlar vardı. Ben ortaokulu bitirdiğimde seninle tanışmamıştım. Herhalde o zaman başka bir kız arkada-şın vardı."

"Hayır, hiçbir kızla çıkmıyordum."

"Gerçekten mi?.." Maçie başını yana eğdi. "Biliyor mu-sun, havalar ısınıp kayıklar çıkmadan önce donmuş hen-dekte bir sürü yabanördeği olur. Bir keresinde hangisinin daha fazla üşüdüğünü merak edişimi anımsıyorum -buz-daki ördekler mi, yoksa sudakiler mi? Duyduğuma göre gündüzleri ördek avcılarından kaçmak için buraya iniyor-lar, geceleriye dağlarına, göllerine geri uçuyorlarmış."

"Bunu bilmiyordum."

"Mayıs Gününde tramvayların işlediği caddeden aşağı titreşerek inen kırmızı bayraklar gördüm. Yol boyunca sıralanmış *ginkgo* ağaçları taze yapraklarla bezenmişti. Yaprakların arasından geçen al sancakların geçit törenini görmek –çok güzel bir şeydi bu."

Kendi oturdukları noktanın altındaki hendek, golfçülerin geceleyin kullanabilecekleri bir antrenman sahası olarak doldurulmuştu. Bunun ötesinde, tramvayların iki yönlü işlediği yolun üzerinde taze yaprakların gölgelediği kara gövdeleriyle *ginkgo* ağaçları sıralanmışlardı. Ağaçların yukarısındaki akşam göğünü pembe bir sis kaplamaya başladı. Maçie Mizuno'nun kucağındaki köpeği okşarken, Mizuno onun elini kendininkilerin arasına aldı.

"Seni beklerken Maçie, aklıma yumuşak bir akordeon parçasının melodisi geldi. Gözlerimi kapamış uzanıyordum."

"Nasıl bir parça?"

"Kimigayo gibi."

"Ulusal marş mı? Ama sen askere yazılmadın, değil mi?"

"Her gece geç saatlerde radyoda duyuyorum o marşı."

"Öyleyse benim sana 'iyi geceler' dediğim anla aynı zamana rastlıyor."

Maçie Mizuno'ya Gimpei'den söz etmedi. Aslında yabancı bir adamın kendisiyle konuşmuş olduğunu çoktan unutmuştu. Yeterince dikkatli baksaydı, taze çimenlere uzanmış Gimpei'yi görebilirdi, ama görse bile, herhalde onun az önce kendisiyle konuşan adam olduğunu fark etmezdi. Ama Gimpei kendini onları izlemekten alamıyordu. Sırtında toprağın soğukluğunu duyumsadı. İnsanların kışlık ceketleri çıkarıp baharlıkları giymeyi düşündükleri bir zamandı, ama Gimpei'de bunlardan hiçbiri yoktu. Maçie ve Mizuno'yla yüz yüze gelmek için yan döndü. Onların mutluluğuna imrenmekten çok bu mutluluğu lanetli-

yordu. Gözlerini kapadığında, âşıkları alevlerin içinde kaybolmuş, kendilerini serinletmeyen dalgaların üzerinde sürüklenirken gördü. Bu görüntüyü, mutluluklarının fazla sürmeyeceğinin bir göstergesi olarak algıladı.

"Annen güzel bir kadın, değil mi, Gin-Çan?"

Gimpei Yayoi'nin sesini duydu. Göl kıyısındaki çiçek açmış yabankirazı ağaçlarının altında, onun yanında oturuyordu. Çiçeklerin görüntüleri suya vuruyor, kuşlar ötüyordu.

"Annen konuştuğu zaman dişlerinin görünüşü hoşuma gidiyor."

Belki de Yayoi, böyle güzel bir insanın Gimpei'nin babası gibi çirkin bir adamla nasıl olup da evlendiğini merak ediyordu.

"Babamın başka kardeşi yok, bir tek annen var. Baban öldüğüne göre annenin artık seninle birlikte evimize dönmesi gerektiğini söylüyor sık sık."

Gimpei "Hayır, bunu istemem," dedi ve kızardı.

Bu düşünceden hoşlanmadığını annesini kaybetmekten korktuğu için mi söylemişti, yoksa Yayoi'yle aynı evi paylaşmanın sevindirici olasılığı karşısında utandığından mı? Belki de her iki nedenden.

O günlérde Gimpei'lerin ev halkı arasında, büyükanesiyle büyükbabası, bir de babasının dul olan büyük kızkardeşi vardı. Gimpei'nin babası o on yaşındayken gölde boğulmuştu; kafasında yaralar bulunduğu için herkes öldürölüp göle atılmış olduğunu söylüyordu. Ama ciğerlerinde su vardı, yani boğulmuş da olabilirdi. Bununla birlikte biriyle tartıştığı, göle itildiği yolunda bir söylenti vardı. Yayoi'nin ailesi, Gimpei'nin babasının sırf onlardan hıncını almak için -her yer dururken karısının köyünde kendini öldürdüğünü düşünerek bu ölüme şiddetle içerledi. Gimpei on yaşındayken eğer varsa katili er ya da geç bulmaya karar verdi. Annesinin köyünü ziyaret ettiğinde, babasının cesedinin bulunduğu noktanın yakınındaki bir

çalılıkta gizlenir, gelip geçenleri izlerdi. Katilin oradan bir suçluluk belirtisi göstermeden geçemeyeceği yargısına varmıştı. Bir keresinde bir inekle bir adam gelmişti; hayvan o çok önemli noktada hırçınlaşıncı, Gimpei heyecandan neredeyse boğuluyordu. Ayrıca, bir de çalılık olduğunu anımsadı; beyaz çiçeklerini toplayıp eve götürmüştü, çiçekleri düzleştirip bir kitabın arasına koydu, babasının öldürülüşünün öcünü almaya yemin etmişti.

"Babam bu köyde öldürüldüğüne göre, annem de geri dönmek istemez," dedi Gimpei.

Yayoi Gimpei'nin yüzünün ölümsü solgunluğuna şaşmıştı.

Yayoi ona, babasının hayaletinin şimdi gölüm kıyısında gezindiğine ilişkin köydeki söylentileri anlatmamıştı. Köylüler, adamın can verdiği noktanın yakınına gidenleri ayak seslerinin izlediğini, ama dönüp bakınca arkalarında kimseyi göremediklerini söylerlerdi. Koşup kaçtıklarında, ayak sesleri uzaklaşırdı, çünkü hayalet arkalarından koşmazdı.

Bir kiraz ağacının üst dallarından yavaş yavaş alttakilere inmekte olan bir kuşun sesi bile Yayoi'ye hayaletin ayak seslerini anımsattı. "Eve gidelim Gin-Çan. Çiçeklerin göle yansıyan görüntüleri beni biraz korkutuyor gibi," dedi.

"Korkunç değıller."

"Yakından bakmadığın içindir."

"Ama çok güzel, öyle değıil mi?"

Yayoi ayağı kalkarken, Gimpei onun elini hızla kendine doğru çekti, kız üzerine düştü.

Yayoi "Gin-Çan!" diye bağırdı ve kimonosunun açılan eteklerini savurtarak kaçtı. Gimpei onun peşinden koştu. Kız durdu, soluk soluğı kalmıştı. Gimpei'nin omuzlarına tutundu.

"Gin-Çan, annenle birlikte gelip bizde kalın."

"Hayır, istemiyorum," dedi Gimpei, Yayoi'yi sıkıca

kollarından tutarak, gözyaşlarına boğuldu.

Yayoi şaşkınlıkla boş boş ona baktı.

"Annen babama sizinki gibi bir evde asla yaşayamaya-
cağını söyledi," dedi kız bir süre sonra.

Gimpei ilk kez kolunu Yayoi'ye doluyordu.

Gimpei'nin annesinin doğduğu Yayoi'lerin göl kıyısın-
daki evi, oldukça varlıklı insanların evine benziyordu ve
Gimpei ancak birkaç yıl sonra annesi babaevine döndüğü,
kendisi Tokyo'da öğrencilik savaşı verdiği yıl, annesinin
kendi sınıfından olmayan biriyle evlenmesi için tuhaf bir
şeylerin olmuş olması gerektiğinden kuşkulananmaya başla-
dı. Gimpei Tokyo'dayken annesi tüberkülozdan öldü, ufak
harçlığı da kesildi. Sonra büyükbabası öldü, böylece Gim-
pei'nin ailesinde yalnızca bir teyze ile büyükannesi hayat-
ta kalmıştı. Teyzesinin eski kocasından olma bir kızını da
yanında getirdiğini duymuştu, ama yıllardır eve yazmadı-
ğından teyzesinin bu kıza bir koca bulup bulmadığını bil-
miyordu.

Gimpei Maçie'yi izledikten sonra taze çimenlere uzan-
makla Yayoi'nin köyünde göl kıyısındaki çalılıkta gizlen-
mek arasında pek fark olmadığı kanısındaydı. Aynı üzün-
tü bedeninden akıp geçti, ama artık babasının öcünü alma-
yı ciddi olarak düşünmüyordu. Bir katil vardysa bile şim-
diye kadar yaşlanmıştır. Yaşlı, çirkin bir adam kendisini
arayıp bulsa, cinayeti itiraf etseydi, içinden kötü bir ruh çı-
kıp gitmiş gibi rahatlayacak mıydı Gimpei? Gençliğini ye-
niden kazanacak, orada uzananlar gibi mi olacaktı? Yaba-
nıl kiraz çiçeklerinin göldeki yansımaları aklından geçti.
Göl, geniş bir ayna gibi uzanıyordu; yüzeyinde bir dalga-
cık bile yoktu. Gimpei gözlerini kapadı, annesinin yüzünü
anımsadı.

Gözlerini açtığı anda, öğrenciyi setin üzerinde yalnız ba-
şına ayakta dururken gördü. Kızla köpeği gitmiş görünü-
yordu; kızın yokuştan inişini kaçırmamak isteyen Gimpei
ayağa fırladı. Akşam karanlığı *ginkgo* ağaçlarının yaprak-

ları üzerine çökmüştü, yolun ıssız oluşuna karşın kız arkasına bakmadı. Köpek, kayışı çekip gererek kızın önüsıra hızla eve doğru ilerliyordu. Kız kısa, çabuk adımlarla çok güzel yürüyordu. Gimpei ıslık çalmaya başladı, onun bir sonraki akşam da yokuşa döneceğini biliyordu. Mizuno'ya doğru yürüdü. Mizuno onu fark ettikten sonra bile ıslık çalmayı sürdürdü.

"İyi vakit geçiriyorsun, öyle değil mi?" dedi Gimpei.

Mizuno başını çevirdi.

"İyi vakit geçiriyor musun dedim, duymadın mı beni?"

Mizuno ona kaşlarını çatı.

"Öyle dargın durma. Oturup konuşalım. Ben yalnızca mutlu görünen insanları kıskanan biriyim, o kadar."

Mizuno ona arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Hey! Kaçmana gerek yok. Konuşalım dedim sana değil mi?" diye bağırdı Gimpei. Mizuno arkasına döndü.

"Kaçmıyorum. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Neyin var? Sana şantaj falan mı yapacağımı sanıyorsun? Oturalım haydi."

Mizuno ayakta duruyordu.

"Senin kız harikaydı bence. Bunu söylememden hoşlanmadığını biliyorum, ama gerçekten güzel bir kız, öyle değil mi? Çok mutlu olmalısın."

"Ne olmuş yani?"

"Yalnızca mutlu biriyle konuşmak istedim. Doğrusunu istersen çok güzel bir kız, akşamüstünden beri onu izliyorum. Seninle buluşmaya geldiğini anlayınca şaşırdım."

Mizuno Gimpei'ye şaşkınlıkla baktı, uzaklaşmak istedi.

"Gel, konuşalım haydi," dedi Gimpei hemen, elini arkadan Mizuno'nun omzuna koyarak. Mizuno onu sertçe itti.

"Seni aptal!"

Gimpei setten, aşağıdaki asfalt yola yuvarlandı, sağ

omzunu incitti. Bir süre bağdaş kurup yolda oturdu, sonra omzunu tutarak ayağa kalktı. Yeniden sete tırmandığında kendisine saldıran çocuk gözden kaybolmuştu. Soluk soluğa, göğsünde bir ağırlık duygusuyla yere oturdu, yavaşça başını öne eğip göğsüne dayadı.

Kız ayrıldıktan sonra neden öğrencinin yanına gidip onunla konuşmuş olduğunu anlayamıyordu. Islık çalarak çocuğa yaklaştığında aslında kötü bir amacı yoktu. Belki de onunla yalnızca kızın güzelliğiyle ilgili, gençlerin henüz fark etmediği birşeyler anlatabilirdi. Ama böyle ters ve tatsız konuşması çok aptalcaydı. "İyi vakit geçiriyorsun, öyle mi?" Başka türlü söylemeliydi. Gimpei ne kadar güçsüzleşmiş olduğunu anlayınca gözlerinin dolduğunu hissetti. Öğrencinin bir itmesiyle setten aşağı kafaüstü yuvarlandığını düşününce! Orada oturmuş, bir eliyle taze çimenlere tutunup ötekiyle ağrıyan omzunu ovarken, alacakaranlığın pembemsi ateşi kısılmış gözlerine hafiften vuruyordu.

Kızın köpeğiyle birlikte yokuşa dönmesi pek umulamazdı. İki yanında *ginkgo* ağaçları bulunan bulvardan bir kez daha geçebilirdi, çünkü öğrenci oğlan ertesi güne kadar onunla ilişki kuramazdı; ama çocuk artık kendisini tanıdığına göre, Gimpei sette ya da yokuşta boy gösteremezdi. Gizlenecek bir yer bulmak için boşuna setin çevresine baktı. Beyaz kazağı ve kırmızı kareli kotuyla kızın görüntüsü gözlerinin önünde bir an belirip kayboldu. Pembe gökyüzü beyninin içini kaplıyor gibiydi.

"Hisako! Hisako!" diye boğulur gibi bir sesle haykırdı. Seslendiği kişi Hisako Tamaki'ydi.

Bir keresinde, Hisako'yla buluşmak üzere bir takside giderken kentin göğü, güneşin batış saatinden çok önce olmasına karşın —daha öğleden sonra üç sularıydı— pembe görünüyordu. Yanındaki kapalı pencereden bakınca gökyüzünün mavimsi bir rengi vardı, ama sütücünün aralık penteresinden bakınca başka bir tonda görünüyordu.

"Gökyüzü hafif pembe, değil mi?" diye sormuştu Gim-

pei, sürücünün omzuna eğilerek.

"Öyle görünüyor."

Sürücü, gökyüzünün ne renk olduğunun pek önemi yokmuş gibi konuşmuştu.

"Pembe değil mi rengi? Neden acaba? Benim gözlerim mi öyle görüyor sizce ha?"

"Hayır. Kabahat gözlerinizde değil."

Gimpei öne eğilince, sürücünün eskimiş giysilerinden gelen hafif kokuyu duydu.

O günden sonra ne zaman taksiye binse Gimpei iki dünyanın bilincinde olmaktan kendini alamadı: Biri soluk pembe, öteki de soluk mavi. Kendi penceresinden gördüğü şeyler belki maviydi, sürücünün aralanmış penceresinden gördükleriye tersine hafif pembe görünür gibiydiler. Basit açıklaması buydu, ama Gimpei gökyüzünün, duvarların, yolların, ve hatta yol kenarındaki ağaç gövdelerinin bile belki de gerçekten bu tuhaf pembe renkte olduklarına inanmıştı. İlk ve sonbaharda bir çok taksinin sürücü penceresi açık, arka pencereleri kapalı olur; Gimpei'nin geliri her sokağa çıkışında taksiye binmesine elvermesede, her binişi bu duyguya birşeyler ekliyordu.

Gimpei, sürücünün dünyasının sıcak bir pembe, yolcununkininse soğuk bir mavi olduğu görüşüne ısındı. Gimpei yolcuydu. Elbette camdan bakınca dünya daha temiz görünür; belki de Tokyo sokaklarına ve gökyüzüne bu hafif pembemsi rengi veren havadaki tozdu.

Gimpei, dirsekleri sürücü koltuğunun arkasına dayalı olarak öne eğildiğinde adamın pembe dünyasını gözleriyle tarar, durgun havanın sıcaklığıyla irkilirdi. Sürücüye "Hey!" diye bağırarak ve ona saldırmak gelirdi içinden. Kuşkusuz birşeylere başkaldırı ya da meydan okuma isteğinin bir göstergesiydi bu, ama eğer sürücünün üzerine atılıp yakalasaydı, insanlar onun deli olduğunu düşünürlerdi. Ancak hava hâlâ aydınlıkken kent ile gökyüzü normal olarak hafifçe pembe görüldüğünden hiçbir sürücü,

Gimpei o korku uyandıran yüzünü ansızın kendilerine yaklaştırdığında bile ondan korkmuşa benzemiyordu.

Aslında Gimpei'den korkmak için bir neden yoktu. Soluk pembe ve mavinin bu zıt dünyalarını ilk kez Hisako'yla buluşmaya giderken fark etmişti; her zaman da sürücünün sırtına doğru böyle eğilirdi. Sürücünün eski giysilerinin kokusunun ona Hisako'nun mavi yünlü kumaştan üniformasını anımsattığı o ilk seferden beri taksilerde hep Hisako'yu düşünürdü. Onun kokusu her sürücüyle geri geliyordu, sürücünün yeni giysiler giyiyor olması bir fark yaratmıyordu.

Pembe göğü ilk fark ettiği sıralarda Gimpei, öğretmenlik görevinden uzaklaştırılmış, Hisako okul değiştirmiş, bu da onları gizlice buluşmaya zorlamıştı. Gimpei böyle bir olasılıktan, daha gerçekleşmesinden önce korkmuş, bir keresinde Hisako'ya "Sakın Bayan Onda'ya anlatma. Asla! Bu yalnızca ikimizin arasında bir sır!" diye fısıldamıştı. Hisako sanki daha o zaman bile gizlice buluşuyorlarmış gibi kızarmıştı.

"Bir sır saklanırsa, tatlı ve huzur verici olabilir, ama bir kez dışarı sızdı mı büyük bir öfkeye dönüp sana saldırabilir."

Hisako, yanaklarında gamzelerle, gözlerini kaldırdı ve uzun uzun Gimpei'ye baktı. Sınıfın dışında, holün bir köşesindeydiler. Dışarıdaki bir kız sıçrayıp bol yapraklı kiraz ağacının pencere yakınındaki bir dalına tutunarak, metal bir çubukta sallanır gibi sallandı. Dal şiddetle sarsıldı, yaprakların hışırtısı holün pencerelerinden duyulabiliyordu.

"Âşıkların başka arkadaşları yoktur. Kimseleri yoktur! Bayan Onda bile bir düşman artık -dış dünyanın gözü, kulağı o!"

"Ama elbette ona anlatabilirim?"

"Hayır, anlatmamalısın." Gimpei telaşla çevresine baktı.

"Ama öyle kötüyüm ki. Bana sıcak davranıp neyim ol-

duğunu sorarsa, korkarım bu sırrı saklamayabilirim."

"Niçin bir arkadaşın hoşgörüsüne gereksinimin var?" dedi Gimpei daha sert bir sesle.

"Hiç kuşum yok, onu görünce ağlamaya başlayacağım. Dün eve vardığımda gözlerim ağlamaktan şişmişti, soğuk su pansumanı yapmayı denedim. Yazın buzdolabında buz küpleri bulundururuz, sorun olmaz, ama..."

"Saçmasapan konuşma."

"Ama buna dayanamıyorum."

"Gözlerine bakayım."

Hisako uysalca gözlerini yukarı çevirdi. Ama ona bakmıyordu. Gimpei'nin, onun gözlerinin içine bakması isteğiyle gözlerini dikmişti.

Oysa Gimpei'nin bakışlarından, kızın varlığından sessizce uzaklaştığı seziliyordu.

Hisako'yla ilişkisi bu kadar ilerlemeden önce Gimpei, gizlice Nobuko Onda'nın ağzını arayıp Hisako'nun ailesiyle ilgili bilgi almayı düşünmüştü. Ama Onda'da Gimpei'nin yaklaşmasını zorlaştıran bir şey vardı. Gimpei, Hisako'yla ilgili soru soracak olursa, yüreğindeki Onda'nın görebileceğinden korkuyordu. Onda iyi bir öğrenciydi, ama fazla başına buyruktu.

Bir keresinde Gimpei sınıfta, Yukiçi Fukuzawa'nın *Kadınlarla Erkekler Arasındaki Toplumsal İlişkiler* adlı kitabından yüksek sesle bazı bölümler okumuştı. Şu komik satırla başlamıştı: "İki yüz yıl kadar sonra eşler yan yana yürüyebilirler." Sonra okumayı sürdürdü: "Örneğin genç kadınların uzağa giden kocalarından ayrılırken üzüntülerini göstermeleri ya da genç kocaların hasta eşlerine özenle bakmalarını uygunsuz ve tiksindirici bulan ana babaların gülünç çağdışılığına rastlamak hâlâ olası."

Kız öğrencilerin çoğu kahkahalarla güldü, ama Onda gülmedi.

"Bayan Onda, siz gülmüyorsunuz sanırım," dedi Gimpei. Onda yanıt vermedi.

"Komik bulmuyor musunuz, Bayan Onda?"

"Hayır, bulmuyorum."

"Siz öyle bulmasanız bile, bunu açıkça eğlenceli bulan öteki arkadaşlarınıza neden katılmadığınızı merak ediyorum."

"İstemiyorum. Öteki arkadaşlarla birlikte gülmekte herhalde bir sakınca yok, ama sırf uyum sağlamak için gülmek zorunda olduğumu sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Kaçamak yanıtlar veriyorsun," dedi Gimpei dudak bükerek. "Bayan Onda komik olmadığını söylüyor. Siz komik buluyor musunuz?"

Sınıfa bir sessizlik çöktü. Gimpei konuşmayı sürdürdü, "O bu parçaları eğlenceli bulmuyor. Yukiçi Fukuzawa bunları 1896'da yazdı, ama onları şimdi okuyunca, savaştan sonra bile, Bayan Onda gülmüyor. Doğrusu ben bunu biraz şaşırtıcı buluyorum."

Gimpei açıklamasının ortasında birdenbire öfkeyle "Bayan Onda'yı hiç gülerken gördünüz mü?" dedi. – Yalnızca canlı kahkahalarla karşılanan bir soru oldu bu.

• "Evet, gördüm."

"Ben de."

"Evet, çok güler."

Gimpei daha sonraları, Hisako'nun kişiliğinde Onda'yı kendisine çeken gizli bir şey olduğu düşüncesine vardı – belki de Gimpei'yi onu izlemeye zorlayan, kızın da bu izleyişi kabullenmesini sağlayan o aynı gizemli büyüydü. Hisako'nun kadınlığı sanki ani bir elektrik şokuyla uyanmıştı. Kendini Gimpei'ye verdiğinde, Gimpei bile öyle şiddetle sarsılmıştı ki sonradan başka kızların da onun gibi olup olmadığını merak etti.

Hisako Gimpei'nin ilk kadını sayılabilirdi. Gimpei'nin öğrencisi olduğu günler, onu en çok sevdiği günlerdi ve şimdi baktığında o günlerin, yaşamının en mutlu dönemi olduğunu anlıyordu. Kendi babası hayattayken, kuzini Yayoi'ye duyduğu, kesinlikle katıksız bir coşku olmasına

karşın aşk denemeyecek kadar çocukçaydı.

Gimpei görmüş olduğu, karagöz balığıyla ilgili bir düşünüş hiç unutamamıştı. O sırada dokuz, on yaşlarındaydı; bu düşünüş herkeste epey hayranlık uyandırmıştı. Köyünün yakınlarındaki denizin yukarılarında, çok yüksekte büyük bir kalyon gibi süzülen bir zeplin görmüştü, aşağıda dalgalar mürekkep karasına yakın bir renkteydi. Ama yakından baktığında, Gimpei bunun, dalgaların üzerinden sıçrayıp göğe yükselmiş dev bir karagöz balığı olduğunu görmüştü. Biraz sonra daha başkaları da belirmişti... Her yanda dalgaların arasından atlayan balıklar vardı.

"Tanrım! Ne büyük karagöz!" diye bağırmıştı Gimpei uyanmadan önce.

"Hayırlı bir düşünüş, harika bir düşünüş Gimpei. Bu dünyada çok yükseleceğin anlamına geliyor," demişti insanlar.

Yayoi'nin önceki gün ona vermiş olduğu resim kitabında bir zeplin vardı, ama Gimpei gerçek bir zeplin hiç görmemişti; o günlerde böyle şeyler vardı, ama artık büyük uçaklar geliştirildiğine göre bunlar geçip gitmişlerdi. Gimpei'nin zeplin ve balıkla ilgili düşünüşü geçmişinin bir parçası haline gelmişti. O bu düşünüşü yaşamda başarıdan çok Yayoi'yle evleneceğinin bir belirtisi olarak yorumlamıştı. Başarılı olmamıştı. Lisede Japonca hocası olarak konumunu korusaydı bile başarıya ulaşması çok zayıf bir olasılıktı. Ne görkemli karagözün yaptığı gibi insanlığın dalgalarından kurtulup özgürce sıçrayacak gücü vardı, ne de öteki kafaların üzerinde havada süzülecek kadar güçlüydü. Mürekkepsi dalgalara gömülmeye yazgılıydı. Hisako'ya olan gizli tutkusu boyunca kısa süreli bir mutluluk yaşamış, ama şanssızlığın gölgesi çok erken düşmüştü üzerine. Onda'nın suçlaması ağırdı; sanki ona verilen sır, tam Gimpei'nin sezinlediği gibi korkutucu bir öfkeyle dönüp üzerlerine saldırmıştı.

Sınıftaki o olaydan sonra Gimpei, Hisako'ya bakmama çalışmıştı, ama bütün rahatsızlığına karşın gözleri

kendiliğinden Onda'nın sırasına kayıverirdi. Bir keresinde Onda'dan okulun oyun alanının bir köşesinde kendisiyle buluşmasını istemiş, sırrı saklaması için ona yalvarmış, gözdağı vermeye çalışmıştı. Ama kız onu ele vermişti; nedeni adalet duygusundan çok Gimpei'ye olan nefreti ve onun suçlu olduğu yolundaki güçlü sezgisiydi. Gimpei ona aşkın eşsiz değerini anlatmayı denerdi.

"Sen bir alçaksın!" dedi Onda açıkça.

"Tam tersine. Sana, yalnızca sana verilen bir sırrı açığa vurmaktan daha alçakça ne olabilir? Senin yüreğinde sürünerek yürüyen bir böcek, zehirli bir akrep olmalı!"

"Ben sırrı kimseye açmadım."

Ama bu olay Onda'nın müdüre ve Hisako'nun babasına birer mektup yazmasından kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Yazan belli değildi, mektuplar "Bir akrepten" sözleriyle bitiyordu.

Gimpei Hisako'yla onun seçtiği bir yerde gizlice buluşmak zorunda kalmıştı. Hisako'nun babasının savaştan sonra satın aldığını söylediği ev bir banliyödeydi, ama savaş öncesi yukarı yerleşim bölgesi yangından yerlebir olmuş, geriye yalnızca bir bölümü yıkılmış bir beton duvar kalmıştı. Hisako Gimpei'yle bu duvarın arkasında, dünyanın gözlerinden uzakta buluşmayı seviyordu. Savaştan zarar görmüş yerleşim bölgesinin büyük bir bölümünde bir çok ev inşa edilmiş, yalnızca birkaç boş, yıkık arsa bırakılmıştı. Benzeri yerlerde bulunan tehlike ve tekinsiz atmosfer artık burada yoktu; unutulmuş bir yerdi burası. Fazla büyümüş çimler ikisini de gizlemeye yetecek kadar uzundu. Hisako henüz bir okul öğrencisi, bu yer de bir zamanlar kendi evleri olduğundan burada kendini güvende duyuyor olmalıydı.

Hisako'nun Gimpei'ye yazması zordu; Gimpei'nin de eve ya da okula mektup yazıp telefon etmesi olanaksızdı. Kimseden ona bir mektup götürmesini de isteyemiyordu. Yani Gimpei neredeyse Hisako'yla herhangi bir iletişim

kurma olanağından yoksundu. Ama Hisako, Gimpei'nin boş arsanın iç duvarına tebeşirle karaladıklarını okumaya gelirdi. Mesajlarını oradaki yüksek duvarın dibine yazmaya karar vermişlerdi; çimlerin gizlediği yazı kimse tarafından fark edilmezdi. Doğal olarak karmaşık bir şey yazılamazdı; Gimpei'nin oraya kondurabildiği yalnızca Hisako'yla buluşmak istediği günü ve saati belirten sayılardı. Yine de bu duvar gizli bir duyuru tahtası görevi görüyor, bazan da Gimpei Hisako'nun yazdıklarını okumaya geliyordu. Hisako buluşma zamanına karar verdiğinde özel posta servisi kullanabiliyor ya da telgraf yollayabiliyordu; ama Gimpei'nin saati ve günü önceden duvara yazıp, sonra da Hisako onaylamış mı diye gidip bakması gerekiyordu. Hisako yakından izleniyor, geceleri evden güçlükle çıkabiliyordu.

Gimpei'nin takside pembe ve mavi renkte iki dünyanın varlığını fark ettiği günkü buluşmalarını Hisako ayarlamıştı. Kız duvarın kıyısında, çimlerin arasına çömelmiş bekliyordu. Gimpei bir keresinde ona, "Bu duvarın yüksekliğine bakarak bir değerlendirme yaparsak, baban çok eski kafalı ve sevimsiz biri olmalı. Duvarın tepesine dikili kırık camlar ve ters dönmüş çiviler de vardı herhalde," demişti. Çevresindeki tek katlı yeni evler yüzünden, duvarın öbür yanını görmek olanaksızdı. İki katlı olan batı tarzı ev de çok alçaktı –belki de yeni bir tipti bu– insan ikinci kattan aşağı sarksa bahçenin üçte birini bile göremezdi. Bunun farkında olan Hisako duvarın yakınındaki kenardaydı. Hiç kapı yoktu. Herhalde tahtadan yapılmış ve yanmıştı. Arsa satılık olmadığından, kimsenin merak edip oraya gelmesi olası değildi; Gimpei ve Hisako öğleden sonra üçte bile gizlice buluşabiliyorlardı.

"Demek okuldan dönüyorsun..." Gimpei bir elini kızın başına koyup çömeldi, onu kendine doğru çekti ve solgun yanaklarını ellerinin arasına aldı.

"Çok zamanımız yok. Her gün okuldan çıkış saatimi

denetliyorlar"

"Biliyorum."

"Onlara okuldan sonra *Heike'nin Masalı* üzerine bir konferansa kalmam gerektiğini söylesem de bırakmıyorlar beni."

"Gerçekten mi? Çok bekledin mi? Bacakların uyuşmuş olmalı." Gimpei onu kaldırıp kucağına oturttu. Hisako günışığının altında utanarak yine aşağı kaydı.

"Bu senin için..."

"Ne? Para mı? Nereden buldun bunu?"

"Senin için çaldım," dedi Hisako, gözleri ışıldadı. "Yirmi yedi bin yen."

"Babanın parası mı?"

"Annemin odasında buldum."

"Buna gereksinimim yok. Geri koy, yoksa anlaşılır."

"Beni yakalarlarsa evi yakabilirim. Bunu rahatça yapabilirim."

"Deli olma. Yirmi yedi bin yen için on milyonluk bir evi kim yakar?"

"Anlaşılan annem parayı babamdan saklamış, o yüzden pek gürültü çıkaramaz. Dikkatlice düşündükten sonra aldım bunu, biliyor musun? Çaldığım yere geri koymaktan daha çok korkarım. Hiç kuşku yok titremeye başlar ve yakalanırım."

Bu Hisako'nun çaldığı bir parayı Gimpei'ye ilk kez veriş değildi. Bunu Gimpei önermemişt; başlatan oydu.

"Ben kendime bakabilirim. Arita adlı bir şirket müdürünün sekreterliğini yapan üniversiteli bir arkadaşım var. Bazen müdürün konuşmalarını yazmam için bana veriyor."

"Arita mı? İlk adı nedir?"

"Otoji Arita adında yaşlı bir adam."

"Tanrım! Bizim okulun yönetim kurulu başkanı o. Babam bu okula geçirilmemi Bay Arita'dan istedi."

"Ah, gerçek mi?"

"Kurul başkanının konuşmalarını yazıyordun ve ben bilmiyordum!"

"Hayat bu, öyle değil mi?"

"Evet, sanırım. Biliyor musun bazan ayın parladığı gecelerde aya bakarken, senin de ona baktığını düşünüyorum... Hava yağmurlu, rüzgârlı olduğu zaman da dairende yalnız olduğunu düşünerek senin için kaygılanıyorum."

"Sekreterin bana anlattığına göre, yaşlı Arita'nın tuhaf bir fobisi varmış. Sekreter benden, müsveddelerde 'evlilik' ya da 'eş' gibi sözcükleri olabildiğince az kullanmamı istedi. Bir kız okulunda yapılan konuşmada bu gibi sözcüklerin arasına yer alabileceğini kestirmiş olmalı. Başkan konuşmayı yaparken sinirli görünüyor muydu?"

"Hayır, fark etmedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sinirli. Ne demek istiyorsun?"

"Sinir hastalığının çok çeşidi vardır. Belki biz de hastayız. Göstereyim mi?" Gimpei gözlerini kapatıp Hisako'nun göğüslerini aradı, evinin yakınlarındaki bir buğday tarlası gözlerinin önünde canlandı. Bir kadın, çiftçinin eğersiz atına oturmuş, buğday tarlasının içinden geçen bir patikada ilerliyordu. Boynuna önden düğümlenmiş beyaz bir havlu bağlamıştı.

"Beni boğabilirsin... Eve gitmek istemiyorum," Hisako tutkuyla fısıldadı. Gimpei bir elinin parmaklarıyla kızın boğazını kavramış olduğunu fark edince şaşırdı. Boynunu ölçmek için öbür elini de koydu. Kızın boynu yumuşaktı; boynunun çevresinde bir daire oluşturan Gimpei'nin parmakları birbirine dokundu. Gimpei para destesini Hisako'nun giysisinin içine sıkıştırdı. Kız kendini geri çekti; göğüsleri kasıldı.

"İyi bir kız ol ve parayı eve geri götür. Böyle şeyler yaparsak korkarım sonunda bir gün ya sen ya da ben bir suç işleyeceğiz. Onda, beni bir **cani** olmakla suçlamadı mı? Mektubunda çok yalan söylediğimi, çok **karanlık** bir adam

olduğumu, bu yüzden de ciddi bir yanlışlık yapacağıma inandığını yazmıştı. Bunu bilmiyor muydun? Son zamanlarda gördün mü onu?"

"Hayır, görmedim. Mektup da almadım. Ondan hoşlanmıyorum bile."

Gimpei bir süre sessiz kaldı. Hisako onun oturması için yere kare biçiminde bir naylon parçası serdi. Gimpei altından toprağın soğukluğunu duydu, havada nemli çimen ve çalıların kokusu vardı.

"Keşke yine arkama takılsan. Benim haberim olmadan izle beni. Ben okuldan dönerken bunu bir kez daha yapmanı istiyorum. Yeni okulum uzakta, biliyorsun."

"Sen de o görkemli kapının önünde beni yeni fark etmiş gibi yapacaksın, öyle değil mi? Sonra demir kapının öbür tarafından, gözlerini üstüme dikip kızaracaksın!"

"Hayır. Seni içeri çağıracağım! Evim öyle büyük ki, kimse bulamaz seni. Bundan eminim. Benim odamda bile seni gizlemeye yetecek kadar yer var."

Gimpei içinde bir mutluluk alevinin yükseldiğini hissetti. Çok geçmeden kızın bu düşüncesini uygulamaya koydu. Tek fark, Hisako'nun ailesinin olayı anlamasıydı.

O zamandan bu yana geçen aylar ve yıllar Gimpei ile Hisako arasında bir uzaklık yaratmıştı. Yine de şu anda, o öğrencinin kendisini setten aşağı itmesinden sonra, alacakaranlığın hafif kızarıklığını izlerken Gimpei'nin dudaklarından dökülen, Hisako'nun adıydı. "Hisako, Hisako," diye dokunaklı bir sesle bağırdı. Dairesine döndüğünde, omuzlarının ve dizkapaklarının morarmış olduğunu gördü; set, boyunun iki katı kadar yüksekti.

Sonraki akşam Gimpei, *ginkgo* ağaçlarının sıralandığı yokuşta kızı yeniden görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Kız izlenmekten neredeyse hiç rahatsızlık duymamıştı; Gimpei ona nasıl zarar verebileceğini kederli kederli düşündü; gökyüzünden uçup giden bir yabankazının ardından üzölmek gibi bir şeydi bu... ya da o ışıltılı zaman se-

linin akıp geçişini izlemek gibi. Kendi yaşamı yarın sona erebilirdi; o kız bile sonsuza kadar güzel kalmayacaktı.

Ama Gimpei nceki gün öğrenciyle konuşarak kendini tanıttığına göre yokuşta, *ginkgo* ağaçlarının gölgesinde elini kolunu sallayarak dolaşamazdı; çocuğın kızı bekleyeceği sette de duramazdı. Ağaçlı kaldırım ile aristokratın malikānesinin arasındaki hendeğe saklanmaya karar verdi. Eğer bir polis soru sorarsa ayaklarının ağırdığını, sarhoş olup hendeğe düştüğünü ya da bir sokak serserisinin kendisini oraya ittiğini söyleyebilirdi. Sarhoşluk daha güvenli bir açıklama gibi göründüğünden Gimpei evden çıkmadan önce soluğunun içki kokması için bir kadeh bir şey içti.

nceki gün hendeği görmüş, derin olduğunu düşünmüştü; ama içine girdiğinde geniş fakat oldukça sığ, iki yanını sağlam duvarlarla örülü, zeminin de taşla döşenmiş olduğunu gördü. Taşların aralarındaki çatlaklarda im bitmişti; geçen yılın çürüyen yaprakları keçeleşmiş bir yığın halinde yerde duruyordu. Gimpei kendini yol tarafındaki duvara iyice yapıştırsa dik yokuşu tırmananlar onu göremezlerdi. Orada yirmi otuz dakika, duvardaki taşlardan birini kemirme isteğinin farkında olarak saklandı. Taşlar arasında iek açan bir menekşe gözüne çarptı; sürünerek yaklaştı, ağızını açtı, çiçeği dişleriyle koparıp yuttu. Yutması zordu; Gimpei bir iniltiyle gözyaşlarını tutmaya çabaladı.

Kız köpeğiyle birlikte yokuşun dibinde belirdi. Gimpei kollarını açıp taşların kenarlarına sıkıca tutundu; ağır ağır başını kaldırdı. Duvarın parçalanmak üzere olduğunu sandı; elleri titriyor, yüreği gm gm taşları yumrukluyordu.

Kızın üzerinde önceki gün giydiği beyaz kazak vardı, ama kot pantolon yerine koyu kırmızı renkli bir etek giymişti, ayakkabıları da daha güzeldi. Beyaz ve yakut renkleriyle, canlı yeşil ağaçların ortasından süzülerek yaklaştı. Gimpei, kız tam başının üzerinden geçerken elini gördü. Teni beyazdı, kollarının derisi daha da inceydi. Gimpei ba-

şını kaldırıp kızın o güzel çenesine baktı; bir hayranlık çılgılığı atarak gözlerini kapadı. Sonra çocuğu gördü; yüksek sesle "Ah, işte burada," diye homurdandı.

Öğrenci oğlan kızı setin tepesinde bekliyordu. Gimpei yolun yarısındaki hendeğin dibinden onları izlerken ikisi, set boyunca dizlerini saklayan yeşil çimlerin üstünden kayarcasına geçip uzaklaştılar. Gimpei karanlığa kadar kızın dönmesini bekledi, ama kız yokuştan inmedi. Belki de öğrenci ona dün gördüğü tuhaf adamdan söz etmişti, yoldan uzak durmuşlardı.

O zamandan sonra Gimpei sık sık *ginkgo* ağaçlarının bulunduğu yokuş boyunca gezindi, çimle kaplı set üzerinde saatler boyu bekledi, ama kızı bulamadı. Kızın hayâli onu geceleyin bile dışarı sürüklemişti. Taze yapraklar çabucak büyüyerek koyu yeşil bir renge bürünmüştü; karanlıkta asılı gibi duran ağaçların ayışığında asfalt yolun üzerine uğursuz gölgeleri düşüyordu. Gimpei, okyanusun karanlığından birden korkuya kapılarak telâşla Japon Denizinin kıyısındaki köyüne, evine kaçtığı günü anımsadı. Hendeğin dibinde miyavlayan kedi yavrularının sesini duydu, durup aşağı baktı. Onları göremedi, ama içinde bir şeylerin kımıldadığı bir kutuyu hafifçe seçebiliyordu. "Kedileri atmak için gerçekten iyi bir yer," diye düşündü kendi kendine.

Biri yeni doğmuş kedileri kutuya bırakmıştı. Kaç tane vardı? Zavalılcıklar, açlıktan öleceklerdi. Gimpei kendini kedilerle özdeşleştirmeye çalıştı; ağlamalarını dinlemek için durdu. Ancak o akşamdan sonra kız bir daha yokuştan görünmedi.

Gimpei gazetede, yokuştan pek uzak olmayan bir kale hendeğinde ateşböceği yakalama şenliği yapılacağını okuduğunda haziran ayının başlarıydı. Bu, kayıkların kiralandığı hendekti. Gimpei kızın geleceğinden emindi. Köpeği orada gezdirdiğine göre evi yakınlarda olmalıydı.

Annesinin köyündeki göl de ateşböcekleriyle ünlüy-

dü, annesi Gimpei'yi oraya böcek yakalamaya götürürdü. Gimpei yatağa girdiğinde onları cibinliğinin içinde serbest bırakırdı; Yayoi de öyle yapardı. Sürmeli kapılar ardına kadar açık olduğu için Gimpei onun yandaki odada cibinliğinin içinde, kimin daha fazla yakaladığını anlamak için böcekleri saydığını görürdü. Ötede beride uçuştuklarından sayması zor olurdu.

"Gin-Çan, hile yaptın! Hep hile yapıyorsun!"

Yayoi ayağa kalktı, ona doğru bir yumruk savurdu.

Yayoi elleriyle vurmaya başlayınca tül sallandı; üzerine yerleşmiş ateşböceklerini birbirine kattı; ama cibinlik hiçbir direnç göstermediğinden Yayoi daha da heyecanlanıp yumruklarını savururken zıp zıp zıplamaya başladı. Üzerinde kısa, dar kollu yazlık kimonosu vardı; eteği dizlerinin üstünde toplanmıştı, cibinliğin alt tarafını tuhaf bir biçimde Gimpei'ye doğru şişiriyordu. Yayoi, kafasının üstündeki mavi cibinlikle bir hayaleti andırıyordu.

"Şimdi sende benden çok var! Arkana bak!" dedi Gimpei. Yayoi arkasına döndü.

"Elbette var."

Yayoi gerçekten de Gimpei'den daha fazla toplamış görünüyordu. Tül, yanıp sönen ışıklardan oluşan yüküyle ileri geri sallanıyordu.

Gimpei, Yayoi'nin o geceki kimonosunun serpmeye desenleri olduğunu hâlâ anımsayabiliyordu. Ama Gimpei'yle aynı cibinliğin içinde uyuyan annesi ne yapıyordu? Yayoi'nin bunca rahatsızlık yaratışına bir şey dememiş miydi? Yayoi'nin birlikte uyuduğu annesi onu azarlamamış mıydı? Kızın küçük erkek kardeşi de yanlarında olmalıydı. Ama Gimpei'nin aklında kalabilen yalnızca Yayoi'nin varlığıydı.

Şimdi bile, annesinin köyünün yakınındaki gölde geceleyin çakan şimşegin görüntüsü bazan gözlerinin önüne geliyordu. O kısa, ışıklı anlarda bütün yüzey aydınlanır, iki aydınlanma arasında inen karanlıkta, kıyıda ateşböcek-

leri görülürdü. Böcekler belki gerçekten de görünürdü, ama Gimpei, yazın şimşeklerin genellikle ateşböceklerinin ortada olduğu bir zamanda çaktığını bildiğinden, bunun kafasında sonradan yer almış bir düşünce olabileceğinden kuşkulanıyordu. Ateşböceklerini, gölde ölüsü bulunan babasının ruhuyla özdeşleştirmek için bir çaba göstermemesine karşın, şimşegin ardından birden çöken o karanlıkta uğursuz birşeylerin bulunduğunu hissediyordu. Bu yalnızca bir görüntüydü, biliyordu, ama o ucsuz bucaksız, derin ve durgun suyun gece göğünce birdenbire aydınlatıldığını ne zaman görse, doğanın o korkunç gizeminin ve zaman denen işkencenin altında ezildiğini hissediyordu. Sanki yıldırım kendisine çarpmış ve çevredeki her şey ışığa boğulmuş gibi oluyordu.

Hisako'yla ilk elektrikli ilişkisi de böyle oldu. Bir zamanlar katı ve deneyimsiz olan Hisako değişmişti. Gimpei bile onun birden nasıl bu kadar ileri gittiğine şaşmıştı; kız onu ana-babasının evine götürüp gizlice yatak odasına sokarken de aynı duyguları yaşıyordu.

"Gerçekten büyük bir ev, öyle değil mi? Kimseye görünmeden dışarı nasıl çıkacağımı bilemiyorum."

"Çıkış yolunu ben göstereceğim sana. Pencereden inebilirsin."

"Ama burası üst kat değil mi?"

"Kuşakları filan birleştirerek bir ip yapacağım. Görürsün."

"Köpeğiniz yoktur umarım. Ne yazık ki köpekleri pek sevmiyorum."

"Hayır, köpeğimiz yok."

Hisako sözlerini sürdürmek yerine dönüp parıldayan gözlerle Gimpei'ye baktı. "Seninle evlenemem biliyorsun, ama bir kerecik odamda seninle baş başa kalmak istedim. Bütün bu gizlilikten nefret ediyorum, sonsuza kadar 'otların arasında olmaktan.'"

"'Otların arasında olmak' deyimi elbette gerçek anla-

mını taşıyabilir, ama bugünlerde daha çok 'toprağın altında' ya da 'mezarın içinde' gibi anlamlara geliyor."

"A, gerçekten mi?" Hisako dikkatle dinlemiyordu.

"Her neyse, artık Japonca öğretmeni olmadığımı göre bunların hiçbir önemi yok."

Oysa sorun, onun eskiden bu tür bir öğretmen olduğundan kaynaklanıyordu. 'Korkunç bir toplum' diye düşündü Gimpei; bir okul öğrencisinin batı türü odasındaki görkem ve beklenmedik lüks karşısında ezilir gibi oldu, bozguna uğramış bir suçludan kalır yeri yoktu. Hisako'yu yeni okulundan evinin kapısına kadar izlediği günden sonra Gimpei'nin ruh hali değişmişti. Bu ikinci izleme bir oyundan başka bir şey değildi. Hisako bu oyunun bütün kurallarını biliyor, ama masummuş gibi davranıyordu. Oysa Hisako, kendisini Gimpei'ye çoktan teslim etmişti; Gimpei onun bu oyuna girişiminden hoşlanmıştı.

"Lütfen bir dakika bekle," dedi Hisako onun elini sıkarak. "Akşam yemeği zamanı."

Gimpei onu kendine doğru çekip öptü. Hisako uzun bir öpücük istedi, tüm ağırlığını Gimpei'nin kollarına bıraktı. Gimpei kızı tutmak zorunda kaldı, bu da kendisini biraz daha fazla mutlu etti.

"Bu arada ne yapmak istersin?"

"Eee... bir fotoğraf albümün yok mu? Ya da başka bir şey!"

"Hayır, ne yazık ki günlüğüm bile yok." Hisako onun gözlerine bakarak başını salladı.

"Çocukluğundan hiç söz etmiyorsun, değil mi? Neden?"

"Pek ilginç değil de ondan."

Hisako dudaklarını silmeden çıktı. Gimpei onun ailesiyle birlikte yemek masasına otururkenki halini merak etti.

Duvardaki bir girintinin önüne çekilmiş bir perdenin arkasında bir lavabo keşfetti. Dikkatle suyu açtı, sonra eli-

ni yüzünü yıkayıp ağzını çalkaladı. Çoraplarını çıkarıp ayaklarını da yıkamak istedi, ama onları Hisako'nun yüzünü yıkadığı lavaboya sokmaya kıyamadı. Zaten ayaklarını temizlemek onları daha güzel göstermez, yalnızca ne kadar çirkin olduklarını ortaya çıkarırdı.

Hisako sandviç yapıp yukarı, Gimpei'ye getirmemiş olsaydı, gizli buluşmaları asla anlaşılmazdı. Ona gümüş tepside kahve getirmesi de çok korkusuzca bir davranıştı. Az sonra kapının vurulduğunu duydular; hemen karar vermek durumunda kalan Hisako, suçlayıcı bir sesle sordu: "Anne, sen misin?"

"Evet."

"Lütfen kapıyı açma. Bir ziyaretçim var."

"Kim o?"

"Öğretmenim," diye alçak, sakın bir sesle açık açık yanıtladı Hisako. O anda Gimpei ayağa kalktı, çılgınca bir mutluluk parıltısının içinde yüzüyordu. Elinde bir tabanca olmuş olsaydı Hisako'yu arkadan vururdu. Bütün sahneyi görebiliyordu: Kurşun Hisako'nun göğsünden geçip kapının arkasındaki annesini vurdu. Aralarında kapı olan iki kadın da kendilerini yere attılar, ama Hisako hoş bir yay çizen gövdesiyle dönüp düşerken Gimpei'nin ayaklarına yapıştı. Yarasından kan fışkırıyor, Gimpei'nin bacaklarından aşağı akan kan, ayaklarının iç kısmını sırlıslam ediyordu. Ayaklarının o kaba, siyahımsı derisi birden güllerin taç yaprakları kadar yumuşak ve lekesiz bir hale geldi, buruşuk ayak kemerleri sedef gibi pürüzsüzleşti. Hisako'nun sıcak kanında yıkanan o eğri, çarpık çurpuk, pörsümüş, maymun parmağı gibi uzun parmakları bir mankeninkinden farksız derecede zarifleşti. Birden bu kadar çok kanın Hisako'dan gelemeyeceğini düşününce Gimpei, kendi göğsündeki yarayı fark etti; sanki gerçek inananların ruhlarını alabilmek için Amida Buddha'nın bindiği beş renkli bulutların arasında sıkışmış gibi, bayılır gibi oldu Gimpei. Bu olağanüstü düş yalnızca bir saniye sürdü.

"Senin ayağındaki mantar için okula getirdiği merhem içinde kızımın kendi kanı da var."

Gimpei Hisako'nun babasının sesini duydu, birdenbire dikleşti. Ama yine sanrılar içindeydi. Kendine geldiğinde, yalnızca Hisako'nun soğukkanlı bir biçimde kapıya dönük duran karaltısı vardı ortada; Gimpei'nin korkusu azaldı. Öbür yandan hiçbir ses gelmiyordu. Kapının öte yanındaki anneyi, kızının bakışları karşısında titrerken görebildiği duygusuna kapıldı; bir tavuktaki o, çırlıçıplaktı, kendi civcivi onun tüylerini yolmuştu. Umutsuz ayak sesleri hollün sonunda kayboldu. Hisako doğruca kapıya gitti, onu sıkıca kilitledi, Gimpei'ye döndü. Eli tokmağın üzerindeydi. Sırtı kapıya dayalı olarak dururken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Az sonra kaçınılmaz bir biçimde, babasının yaklaşmakta olan ayak seslerini duydular.

"Buradayım! Kapıyı aç, Hisako! Aç hemen, duyuyor musun?" Babası tokmakla oynadı.

"Tamam, babanla görüşmek istiyorum," dedi Gimpei.

"Hayır, bunu yapmanı istemiyorum."

"Neden? Başka seçeneğim yok."

"Babamla karşılaşmanı istemiyorum."

"Saldırmayacağım. Silâhım yok."

"İstemiyorum. Pencereden çık. Lütfen!"

"Pencereden mi? Tamam. Benimki gibi ayaklarla kolay olmalı bu."

"Ayakkabılarla inmen tehlikeli olur."

"Ayağımda değiller ki!"

Hisako çekmeceli bir dolaptan iki üç kuşak çıkarıp birbirine bağladı. Babası kapının dışında gittikçe öfkeleniyordu.

"Hemen açacağım, bir saniye bekleyin lütfen. Birlikte intihar edecek filan değiliz, merak etmeyin."

"Ne? Ne kötü şeyler söylüyorsun!"

Bu sözler babasını hazırlıksız yakalamışa benziyordu;

bir süre kapı dışından hiçbir ses duyulmadı.

Hisako pencereden sarkan kuşaklara tutunan Gimpei'nin ağırlığını taşımaya uğraşırken ağlıyordu. Kuşakları ellerine bağlamıştı; Gimpei süzülürcesine aşağı kaymaya başlamadan önce burnunun ucunu kızın parmaklarına sürttü. Parmaklarını öpmek istemişti, ama aşağı baktığı için onlara burnuyla dokundu. Hisako dirseklerini pencerenin kenarına dayayıp kendine destek yaptı, sırtını dikleştirdi. Pencerenin dışında asılı duran Gimpei yukarı uzanıp kıza teşekkür anlamında bir ayrılık öpücüğü veremedi, ama ayakları yere değdiğinde kuşakları iki kez duygulu bir biçimde çekip bıraktı. İkinci çekişe bir karşılık gelmedi; kuşaklar paldır küldür aydınlık pencereden aşağı düştü.

"Bunlar bana mı?" diye seslendi Gimpei. "Öyleyse son-
suza kadar saklayacağım onları."

Sonra koşarak bahçeden kaçtı, giderken bir koluna sarılı kuşakları sallıyordu. Çabucak arkasına bir göz attı; Hisako ile bir başka insan karaltısının –herhalde babası olacaktı– kaçtığı pencerede yan yana durduklarını gördü. Babası sesini yükseltmiyor gibiydi; Gimpei gösterişli kapının üzerinden bir maymun gibi atladı.

Gimpei bütün bu olanlardan sonra Hisako'nun şimdi evli olup olmadığını merak etti.

O günden sonra Gimpei Hisako'yu yalnızca bir kez daha gördü. Elbette Hisako'nun 'otların arasında olmak' sözüyle tanımladığı yere –ailesinin savaşta yıkılan eski evinin kalıntılarına– sık sık gitmiş, ama orada ne otların arasında çömelmiş bekleyen Hisako'yu, ne de beton duvarın iç kısmına yazılı bir mesaj bulabilmişti. Ama umudu elden bırakmadı ve arasıra, kışın otların kuruduğu her yer karla kaplandığı zaman bile o noktaya gitmeyi sürdürdü. Derken bir ilkbahar günü, Hisako'yu orada, taze yeşil otların ortasında otururken bulunca şaşırdı.

Hisako, Nobuko Onda'yla birlikteydi. İlk başta Gimpei'nin yüreği Hisako'nun belki de kendisini görme umu-

duyla arasına buraya geldiği ve yalnızca kendisiyle buluşmayı özlediği düşüncesiyle çarptı. Ancak Hisako'nun yüzündeki şaşkınlık belirtisi Gimpei'ye, onun kendisini hiç beklemediğini, yalnızca Onda'yla buluşmak için buraya gelmiş olduğunu anlatıyordu. Ama bütün insanlar dururken neden Onda? Sonra neden eskiden kendilerine ait olan o gizli yerde? Ne olursa olsun Onda ikisine de ihanet etmişti. Gimpei sözlerine dikkat etmeye karar verdi.

"Hocam!" diye seslendi Hisako.

"Hocam!" diye daha yüksek bir sesle yankıladı onu Onda. Sanki berikini durdurmak istiyordu.

"Hâlâ böyle insanlarla mı dolaşıyorsunuz Bayan Tamaki?" Gimpei çenesini Onda'ya doğru uzattı. İki kız ince, kare biçimli bir naylon parçasının üzerinde oturuyordu.

"Hisako bugün mezuniyet törenine gitti Bay Momoi," diye belirtti Onda, gözlerini Gimpei'ye dikerek.

"Ha, mezuniyet töreni... Bilmiyordum." Gimpei çoktan söylemek istediğinden fazlasını söylemişti.

"O günden beri okula gitmedim," dedi Hisako yalvarırmış gibi bir sesle.

"Anlıyorum."

Kızın sözleri Gimpei'yi çok etkiledi, ama ya Onda'nın düşmanca varlığının farkında olduğundan, ya da yalnızca eski öğretmenliği tuttu ve hiç beklenmedik bir söz söyledi: "Ama öyleyse nasıl mezun olabildin?"

"Elbette oldu. Yönetim kurulu başkanının emriyle." Yanıt Onda'dan gelmişti. Hisako'nun iyiliğini mi yoksa kötülüğünü mü istediği belli değildi.

"Bakın, akıllı bir kız olduğunuzu biliyorum, Bayan Onda, ama burnunuzu sokmaktan vazgeçin, olur mu?" dedi Gimpei. Sonra Hisako'ya sordu: Törende kurul başkanı bir konuşma yaptı mı?"

"Evet."

"Artık yaşlı Arita'nın metinlerini yazmıyorum, biliyorsun. Herhalde bugünkü konuşma öncekilerden farklı-

dı."

"Kısaydı."

"Siz neden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına?" diye araya girdi Onda. "Rastlantı sonucu karşılaşmış olsanız bile birbirinize söyleyecek daha fazla şeyiniz olur sanmıştım."

"Bizi yalnız bırakabilsen konuşacak çok şeyimiz olurdu. Ama senin gibi bir casus dinlerken değil. Bayan Tamaki'ye söyleyecek bir şeyin varsa hemen söyle."

"Ben casus değilim. Ben yalnızca Bayan Tamaki'yi sizin kötü etkinizden korumak istedim. Onun okul değiştirmesini sağlayan benim mektubumdu; yeni okuluna devam etmese bile en azından sizin zehirli varlığınızdans kurtuldu. Bayan Tamaki'yi çok seviyorum, bana ne yapmaya çalışırsanız karşılığını alırsınız. Neyse, sizden öğrendiğine inanıyorum."

"Seni ne yapayım ben? Hemen buradan gitmezsen bir yerine bir şey olabilir."

"Bayan Tamaki'yi bırakıp gitmeyeceğim. Onunla buluşan benim. Şimdi gidin lütfen."

"Sen onun dadısı falan mısın?"

"Neden olayım? Çok iğrençsin." Onda başka yana baktı. "Hisako, eve gidelim. Bu korkunç adama ondan nefret ettiğini ve onu bir daha asla görmek istemediğini söyle."

"Dinle! Bayan Tamaki'yle yapmam gerektiğini söylediğim o konuşmayı henüz bitirmedim. Bu yüzden sen gideceksin." Gimpei Onda'yı küçümsermiş gibi başına hafif hafif vurdu.

"İğrenç bir şey," dedi Onda, başını iki yana sallayarak.

"Kesinlikle öyle. Saçını en son ne zaman yıkadın? Kokmaya başlamadan önce bir şey yapsan iyi olur. Hiçbir erkek böyle bir saçla dokunmaz." Onda çok öfkeli görünüyordu. "Haydi, haydi, neden koşup gitmiyorsun? Bir kadına vuracak ya da tekme atacak kadar küçülemem, biliyorsun."

"İster vur ister tekmele, umurumda değil."

"İyi o zaman." Gimpei tam Onda'yı bileğinden tutup çekecekken Hisako'ya döndü ve "Tamam mı?" dedi.

Hisako'nun gözleri onaylıyor gibiydi, böylece yüreklenen Gimpei, kızı sürükledi.

"Hayır! Dur! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kız Gimpei'nin elini ısırmaya çalıştı.

"Demek benim o iğrenç elceğizimi öpmek istiyorsun, öyle mi?"

"Seni ısıracağım," diye bağırdı Onda, ancak bu tehdidi gerçekleştiremedi.

Kalıntıların öbür yanında, bir zamanlar kapının bulunduğu noktaya geldiklerinde Onda dikkatleri üzerine çekmemek için dikleşti. Ama Gimpei bileğini bırakmadı, boş bir taksiyi durdurdu.

"Bakın, bu kız evinden kaçmış, ailesinden biri onu Omoti İstasyonunun önünde bekliyor. Lütfen çabucak onu oraya götürür müsünüz?" Gimpei kızı kucaklayıp ite kaka taksiye bindirdi. Cebinden bin yenlik bir banknot çıkarıp sürücünün koltuğuna fırlattı. Taksi yola koyuldu.

Geri geldiğinde Hisako'yu hâlâ duvarın arkasında, naylon parçasının üzerinde otururken buldu.

"Onu bir taksiye tıktım, evden kaçtığını söyledim. Omori'ye gitti. Bana bin yene patladı bu."

"Hiç kuşkun olmasın yeniden aileme yazarak özünü alacaktır.

"Akrepten başka bir mektup daha, öyle mi?"

"Ama bunu yapmayabilir de. Üniversiteye gitmek istiyor, buraya beni de gitmeye kandırmak için gelmiş. Düşündüğü şey, bana bir çeşit özel öğretmen olup babama okul giderlerini ödetmek. Ailesinin durumu pek iyi değil de."

"Gerçekten bunu konuşmak için mi burada seninle buluştun?"

"Evet. Ocak ayından beri bana sık sık yazıp buluşmamızı istiyordu, ama evime gelmesini istemediğimden ona

yazıp mezuniyet töreni için evden çıkabileceğimi söyledim. Beni okul kapısında karşıladı; ben de bir kez daha buraya gelmeyi istiyordum zaten."

"O günden beri buraya kaç kez geldiğimi bilmiyorum... kalın bir kar tabakasının bulunduğu bir günde bile."

Hisako başını salladı, güzel gamzeleri göründü. Kim bu kıza bakınca onun Gimpei'yle bir ilişkisinin olmuş olabileceğini düşünebilirdi? Gimpei onda, kendisinin 'zehirli varlığının' ne gibi etkilerinin görülebildiğini merak etti.

"Buraya gelmiş olabileceğini sık sık düşündüm," dedi Hisako.

"Biliyorsun, sokaklardaki kar eridikten çok sonra bile burada kar vardı. Herhalde duvar çok yüksek olduğu için. Her neyse, insanlar dışarıdaki karı kürekle buraya attılar. Kapının iç tarafında kardan bir dağ oluşmuştu; sanki o da bir yolunu bulup, aşkımıza giden yolu engellemişti... Altında gömülü bir bebek olabileceğini düşündüm..."

Söylediği tuhaf ve bağdaşmaz sözler karşısında şaşkına dönen Gimpei birdenbire sustu. Ama Hisako sakın sakın başını salladı. Gimpei hemen konuyu değiştirdi.

"Yani Bayan Onda'yla birlikte üniversiteye gidiyor musun? Ne okuyacaksın?"

"Bir kızın üniversiteye gitmesinin ne yararı olur," diye kayıtsızca karşılık verdi Hisako.

"O günkü bel kuşaklarını anımsıyor musun? O gün bugündür bir hazine gibi saklıyorum onları. Bana seni anımsatmaları için verdin, değil mi?"

"Korkarım yalnızca elimden kayıp düştüler," dedi Hisako safça.

"Baban sana bağırdı mı?"

"Tek başıma evden çıkartmıyor."

"Okula hiç dönmediğini bilseydim geceleyin pencereye tırmanırdım."

"Bazan geceyarısı pencerede durup bahçeye bakıyor-

dum," diye karşılık verdi Hisako. Ancak tek başına sokağa çıkmasının yasaklandığı süre içinde masumluğunu yeniden kazanmış görünüyordu; artık kızın düşüncelerini okuyamadığının farkına varan Gimpei'nin keyfi kaçtı. Yine de naylonun, Onda'nın oturduğu öbür yarısına oturduğunda, Hisako ondan kaçmadı. Kız, yakasında dantel süslemeler olan güzel, yeni bir mavi elbise giymişti. Mezuniyet töreni için olmalıydı. Ayrıca Gimpei, kızın yüzünde kendisinin seçemeyeceği kadar doğal olan son moda bir makyajın da olabileceğini anladı. Kızdan hafif, güzel bir koku geliyordu. Gimpei elini kibarca onun omzuna koydu.

"Bir yere gidelim –kaçalım birlikte– uzaklara. Bir gölün ıssız kıyısına."

"Bir daha seninle görüşmemeye karar verdim. Seni bugün burada gördüğüme sevindim, ama lütfen bu son karşılaşmamız olsun." Hisako Gimpei'yi istemediğini gösterecek bir belirti taşımayan hoş, sakın bir sesle konuştu. "Eğer seni görmeden yaşayamazsam, ne olursu olsun seni ararım."

"Ama ben dünyanın dibine doğru batıyorum."

"Seni bulurum –yeraltında bile. Ueno İstasyonunun altındaki geçitlerde."

"Haydi şimdi gidelim."

"Hayır, hemen olmaz."

"Neden?"

"Çünkü incinmiş durumdayım ve hâlâ acı çekiyorum. Ama kendimi daha iyi hissedince sana hâlâ gereksinim duyarsam, gelirim o zaman."

"Acaba?.."

Gimpei içinde ayaklarına doğru yayılan bir uyuşukluk duydu.

"Anlıyorum. Seni aşağıya, kendi dünyama sürüklemek istemiyorum... Ama senin içinden çekip çıkardığım şeyleri derine gömmeyi unutma... Tehlikeli olabilirler. Sana hep bir gönül borcu duyacağım. Anını ölene dek yüre-

ğimde yaşatacağım, seninkinden oldukça farklı bir dünyada."

"Ben seni unutmaya çalışacağım, becerebilirim."

"Evet, bu daha iyi olur." Bunu inanarak söylemesine karşın Gimpei, yüreğinde yakıcı bir acı duydu. "Ama bugün..." Sesi titriyordu.

Hisako umulmadık bir biçimde başını 'evet' anlamında salladı.

Kız takside hiç konuşmadı, yeniden soğukkanlılığını kazandı; yanaklarında hafif bir kızarıklıkla gözleri sıkıca kapalı bir halde orada öylece oturdu.

"Gözlerini aç. Bahse girerim içlerinde bir şeytan var."

Hisako hemen gözlerini sonuna kadar açtı, ama onlarda herhangi bir tekinsizlik yoktu.

"Üzüntülü, öyle değil mi?" dedi Gimpei ve kızın gözkapğını dudaklarının arasına aldı. "Anımsıyor musun?"

"Evet, anımsıyorum." Hisako'nun fısıltısı boş boş tınladı, Gimpei'nin kulağında hafifin hafifi bir mırıltıydı.

O günden sonra Gimpei onu bir daha görmemişti. Sık sık kalıntıların bulunduğu arsada gezindi, bir gün kapının çevresindeki alanın tahtayla çevrelenmiş, çimenlerin kesilmiş, yerin düzleştirilmiş olduğunu gördü. On sekiz ay, belki de iki yıl sonra, küçük bir eve benzeyen yapının inşası başlamıştı. Hisako'nun babası için yapılıyor olamazdı bu ev. Gimpei onun arsayı satın satmadığını merak etti. Gözlerini kapayıp durdu, marangozun rendesinin güvenli ritmine kulak kabarttı.

Var olmayan bir Hisako'ya "Hoşça kal," dedi. Onun buradaki anısının bu yeni evde oturacak insanları mutlu etmesini diledi. Rendenin sesi çok hoşnut ediciydi.

Zamanla Gimpei, bir zamanlar 'otların arasında olmak' demek olan bu yere gelmeyi bıraktı. Sahibi değişmişe benziyordu, ama Gimpei'nin, Hisako'nun evlendiğini, bu eve taşınmak üzere olan kişinin de o olduğunu bilmesine olanak yoktu.

Gimpei kendi kendine, "Hiç kuşku yok, kız gelecek," dedi. Sandalların kiralandığı hendeğe ateşböceği yakalamak için Maçie'nin geleceğine öylesine inanmıştı ki gerçekten de sonunda onunla üçüncü bir kez karşılaştı.

Şenlik beş gün sürüyordu, ama Gimpei oraya her gün gitmeye hazır olmasına karşın kızın geleceği geceyi kafasında belirlemişti. Şenliğin başlamasından iki gün sonra gazetede şenlikle ilgili bir haber yayınlanmıştı; yani Gimpei'nin seçimini yönlendiren yalnızca bir içgüdü değildi, çünkü kız yazıyı okumuş ve gitme isteğine kapılmış olabilirdi. Gimpei cebinde gazeteyle evden çıktığında yüreği, kızla karşılaşabilme olasılığının mutlu beklentisiyle doluydu. Kızın o uzun, gittikçe sivrilen gözlerindeki yoğunluğu anlatacak sözcük bulmak olanaksız gibiydi; Gimpei yürürken, baş ve işaret parmaklarıyla kendi gözlerinin çevresinde minik, güzel bir balık şekli çizdi. Cennet müziği gibi bir müzik doldu kulaklarına.

Gimpei hayranlık içinde kendi kendine konuştu: "Bir dahaki yaşamımda güzel ayaklarla doğacağım. Sen de tıpkı şimdi olduğun gibi olacaksın ve birlikte, beyazlar giyilen bir balede dans edeceğiz." Kızın üzerinde klasik balesinin o beyaz giysisi vardı, etekleri dönüyor, kanat çırpıyordu.

"Şu güzelliğe bakın! Hiç kuşku yok, iyi bir ailenin kızı. Ne yazık ki bu kusursuzluk on altı on yedi yaşından sonra kalmıyor, bu kızın bile en iyi hali yalnızca birkaç yıl sürecek," diye düşündü Gimpei. Ama bütün öteki kızlar gençlik ve güzelliklerini okul kitaplarının tozları arasına gömmüş görünürken, bu kızın güzelliğini böylesine ısıtılı, böylesine arı kılan şey neydi?

Kayıkhanede bir not asılıydı: "Ateşböcekleri saat sekizde bırakılacak." Tokyo'da haziran ayında hava saat ye-

di buçuk dolayında kararır, Gimpei de o zamana kadar hendeğin üzerindeki köprüde ileri geri gezinip durdu.

"Kayık isteyenler lütfen bir numara alıp beklesinler!" Bir megafondan sürekli duyuru yapılıyordu. Ateşböceği avı çok insan toplamıştı; kayıklarını kiraya veren adamın önceden düşünüp planladığı bir olaya benziyordu bu. Avı beklerken, köprünün üzerindeki kalabalığın, aşağıda kayıklara binip inen insanlara bakmak ya da sudaki kayıkları izlemekten başka yapacak pek işi yoktu. Ama bunların hiçbiri Gimpei'nin dikkatini çekmedi. Onun aradığı kızdı.

Ginkgo ağaçlarının olduğu bayıra iki kez gitmişti bile. Bir süre elleri taş duvara dayalı olarak çömeldi, tıpkı önceden yaptığı gibi hendeğe saklanabileceğini düşündü. Ama gecenin olayı oraya başka insanları da çekmişti; onların ayak sesleri Gimpei'nin hızla aşağı doğru yürütmesine neden oldu. Gimpei arkasından gelen başka ayak sesleri de duydu, ama dönüp bakmadı.

Yokuşun dibindeki dört yol ağzına vardığında, şenlik yerindeki gürültü patırtıyı gözleriyle taradı. Köprünün ötesinde, yolların üzerindeki ışıklar alçalmış gece göğünü aydınlatıyor, arabaların farları caddelerde titreyordu. Gimpei av başlamak üzere olduğu için heyecanlandı, ama nedense hendeğe doğru dönemeyerek karşı tarafa geçti. Burası bir yerleşim yeri idi. İnsanlar ateşböceklerinin bıraktığı yere yöneldiğinden arkasındaki ayak sesleri gitgide azaldı, ama Gimpei ansızın birinin, sırtına bir kâğıt parçası yapıştırdığını hissetti. Kapkara kâğıdın üzerine kırmızı bir ok çizilmişti; ok, olayın gerçekleştiği yönü gösteriyordu. Gimpei kâğıdı sırtından çekip çıkarmak için uğraştı, ama bir türlü ona erişemedi. Koluna bir ağı saplandı; eklem yeri çatırdadı.

"Sırtınızdaki oku izleyemezsiniz, değil mi? Ben çıkarırım onu."

Bir kadının rahatlatıcı sesini duyan Gimpei çevresine bakındı. Yerleşim bölgesinden hendeğe giden insanlar yak-

laşıyordu, ama arkasında kimse yoktu. Ses bir radyodan gelmişti; bir radyo oyunundaki rastlantısal konuşmanın bir parçası gibi görünüyordu.

"Teşekkürler!" Gimpei sanrısızca el salladı ve her insanın yaşamında tuhaf kurtuluş anları olduğu düşünceyle yüreklenererek daha hafif adımlarla yürümeyi sürdürdü.

Köprüye uzanan yol boyunca ateşböceklerinin tanesinin beş, kafesinin kırk yene satıldığı tezgâhlar vardı. Hendeğin üzerinde hiç ateşböceği yoktu. Köprünün orta yerine vardığında, Gimpei kocaman bir ateşböceği kafesinin, suyun içine dikilmiş alçak bir kulenin üstünde durduğunu fark etti.

"Serbest bırakın onları! Serbest bırakın onları!" Çocuklar heyecanla bağırıyordu. Görünüşe göre ateşböcekleri kuleden çevreye saçılacak ve aşağıdaki kalabalık tarafından toplanacaktı. İki üç adam kulenin tepesindeydi; bir yığın küçük kayık da kulenin çevresinde sıkıştıp dizilmişti. Kayıklardaki birçok kişinin elinde bambu dalları ve ağlar vardı; köprüdeki su kıyısındaki öteki insanlar da ayakta hazır bekliyordu. Sırıklardan bazıları oldukça uzundu.

Köprünün sonunda ateşböceği satılan başka tezgâhlar da vardı. Gimpei birisinin "Orada Okayama, bu tarafta ise Koşu böcekleri satıyorlar," dediğini duydu. "Okayamalar daha küçük, çok minik ve oldukça farklı oluyorlar." Gimpei tezgâhlara doğru yürüdü, orada ateşböceklerinin tanesi on yenden yani öbürlerinin iki katına, ama bir kafesin içinde yedi ateşböceğinin yüz yen gibi özel bir fiyata satıldığını gördü.

"Bana on tane büyük ver," dedi, iki yüz yen uzattı.

"Bunların hepsi büyük. Yedi taneden ayrı on tane daha mı?"

Ateşböceği satıcısı kolunu geniş, ıslak, pamuklu torbaya daldırdığında, donuk ışıklar içeride soluk alıncasına titreşti. Adam tek seferde bir iki böcek çıkarıp ve onları

uzun, boru biçimindeki bir kafese yerleştiriyordu.

Gimpei kafesi gözlerinin önünde tutup, içinde asla on yedi böcek olamayacağını düşünürken adam kafesin içine üfledi ve böcekler parıldadı. Adamın tükürüğünün bir kısmı Gimpei'nin suratına sıçradı.

"Bence biraz neşe yaratmak için on taneye daha gerek var."

Adam on tane daha sayarken, çocuklardan bir sevinç çığlığı yükseldi ve Gimpei ansızın üzerine sıçrayan sularla sırlıklam oldu. Kuleden bırakılan ateşböcekleri göğe doğru uçtular, sonra patlamış hava fişekleri gibi güçleri tükenmiş olarak yere düştüler. Suyun yüzeyine yakın uçup güçlkle yukarı süzölebilenler kepçelere ve kayıkların bambu dallarına takılıyordu. Serbest bırakılan ateşböceklerinin sayısı herhalde on taneden azdı, ama onları yakalama çabası büyük bir karmaşa yarattı; ağlar, dallar kısa sürede sırlıklam oldu; herkes ıslak dalları havada sallarken kıyıda duran insanların üzerine sular sıçratıyorlardı.

"Bu yıl iyi uçmuyorlar, değil mi? Soğuk havalardan olmalı," dedi birisi. "Her yıl gerçekleşen bir olay olmalıydı bu."

Herkesin umutla beklemesine karşın başka böcek bırakılmadı.

Karşı kıyıdaki kayıkhaneden bir duyuru yapıldı: "Ateşböcekleri saat dokuza kadar bırakılacak." Kulenin üzerindeki adam kımıldamadı; kalabalık aşağıda sessizce bekledi. Kayıklardaki insanlar ateşböceklerini pek düşünmeksizin suda dolışırken küreklerin sesi duyulabiliyordu.

"Umarım onları yakında bırakırlar!"

"İstemiyorlar. Olayı biraz uzatmaları gerek."

Yetişkinler konuşuyordu. Gimpei, yaptığı alışverişten hoşnut bir halde, ıslanmamak için suyun kıyısından çekildi. İçinde yirmi yedi ateşböceğı olan kafesini taşıyordu; gidip bir polis kulübesinin önündeki ağaca dayandı. Kalabalıktan böyle uzaktayken çevreyi daha iyi inceleyebi-

lirdi. Üstelik yüzünde duygularını belli etmeyen nazik bir ifadeyle dururken, hendeğe doğru bakmakta olan genç polis memurunun yanında kendini tuhaf bir biçimde huzurlu hissediyordu. Orada kaldığı sürece kızı gözünden kaçırmaması olanaksızdı.

Çok geçmeden ateşböcekleri kulenin tepesinden sürekli bırakılmaya başlandı. Aslında 'sürekli' demek doğru olmazdı; çünkü böcekleri havaya fırlatan adamlar her keresinde bir avuç toplayabiliyor, onları yakalamakta güçlük çekiyor, belki de bilerek zamanı ayarlıyorlardı; böylece kalabalıkta heyecan doruğuna varıyor, azalıyor, sonra daha da çoğalıyordu. Gimpei yanında duran polis kadar sakin kalmakta güçlük çekiyordu. Ateşböceklerinin çoğu yükseleniyor, bir salkımsöğüdün dalları gibi uzun bir yay çizecek alçalıyordu. Arasına kimileri çok yükseklerle ya da kıyıya doğru uçuyordu. Köprüdeki yaşlı-genç tüm insanlar kuleye bakan taraftaki parmaklıklılı çitin üzerine üşüşmüştü. Gimpei onların arkalarından yürüdü, uzanıp kafalarının üstünden baktı. Çocuklar, ellerinde havaya asılı ağlarıyla dengelenmiş, çitin dış tarafından sarkıyordu. Aşağıya düşmeyenleri inanılmaz bir şeydi.

Kalabalık, ateşböceklerini kapma çabasıyla üst üste yığıldıkça, Gimpei bu böceklerin zayıf ve donuk pırıltılarına şaşıyordu; annesinin köyünün yakınında, gölün üzerinde gördüğü ateşböceklerini anımsamaya çalıştı.

"Hey! Saçında bir tane var!" Kulenin üzerinde duran bir adam kulenin dibindeki kayıklardan birine seslendi. Saçında ateşböceği olan kız kendisine seslenildiğini fark etmedi ve kayıktaki başka biri böceği aldı.

Gimpei onu bulmuştu.

Üzerinde beyaz bir giysi vardı; kollarını parmaklıklılara dayamış, aşağı, hendeğe bakıyordu. Arkasında duran sıra sıra insanlar yüzünden Gimpei onun ancak yanağı ile omzunu bir an görebilme fırsatını bulmuştu, ama yanılmadığını biliyordu. Birkaç adım geriledi; sonra yavaşça kı-

zın arkasına sokuldu. Onun dikkati kule üzerinde toplanmıştı; çevreye bakması az bir olasılıktı.

Yalnız gelmiş olamaz, diye düşündü Gimpei, ama kızın solunda bir delikanlının durduğunu görmenin sarsıntısı, yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Bu başka bir gençti. Arkadan bile onun, köpekle kızı bekleyen ve Gimpei'yi setten aşağı iten öğrenci olmadığı belliydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, kasketinin ya da ceketinin olmamasına karşın o da bir öğrenciye benziyordu. "Daha iki ay bile olmadı," diye düşündü Gimpei. Kızın tutarsızlığı onu, sanki istemeden bir çiçeği ezmiş gibi şaşırtıp ürküttü. Kızın sevgisi, kendisinin ona duyduğu sarsılmaz bağlılıkla karşılaştırılınca gerçekten böylesine değişken olabilir miydi? Yine de kızın çocukla birlikte olması, onların mutlaka birbirlerine âşık oldukları anlamına gelmezdi. Ancak Gimpei'nin içinde, kızla öbür erkek arkadaşı arasında birşeyler geçmiş olması gerektiğine ilişkin bir duygu vardı. İte kaka kızın arkasındaki son birkaç insanın arasına sızdı ve parmaklığa tutunup dinledi. Yeni böcekler bırakılıyordu.

"Birkaç tane yakalayıp ona götürmek isterdim," diyor du kız.

"Evet, ama hasta biri için ateşböcekleri oldukça tatsız bir armağan olur, öyle değil mi?"

"Uyuyamadığı zamanlar ona iyi gelebilirler."

"Şu pis şeyler."

Gimpei iki ay önce gördüğü öğrencinin hasta olduğunu anladı. Fazla öne doğru uzanırsa kızın kendisini görebileceğinden korktuğu için onun yandan görünüşünü biraz geriden izlemek zorunda kalıyordu. Kızın saçları yukarıdan toplanmıştı; tokanın altından güzel, yumuşak dalgalarla sarkıyordu. Kızı yokuşta, *ginkgo* ağaçlarının altında gördüğünde saçları daha gelişigüzel taranmıştı.

Köprüde ışığın az olmasına karşın, Gimpei kızın yanındaki gencin, öteki öğrenciden daha zayıf olduğunu seçebiliyordu. Belki de arkadaşları.

"Onu bir daha ziyarete gittiğin zaman ateşböceği avından söz edecek misin?"

"Bu geceden mi?.." Öğrenci soruyu kendi kendine yineli. "Onu görmeye gittiğimde Mizuno mutlu görünüyor, çünkü senden söz edebiliyoruz. Buraya gelişimizi anlatsam, herhalde her tarafta yanıp sönen ateşböceklerinin bulunduğunu düşünecek."

"Yine de ona birkaç tane vermek istiyorum."

Öğrenci yanıt vermedi.

"Ne yazık ki kendim gidip onu göremiyorum. Ona benden söz et, olur mu?"

"Her zaman ediyorum. O da anlıyor."

"Ablan bizi o gece Ueno'ya, kiraz çiçeklerini görmeye götürdüğünde bana 'Maçie, mutlu görünüyorsun,' demişti. Ama ben mutlu değilim."

"Bunu söylediğini duymak onu şaşırtırdı."

"Öyleyse neden şaşırtmıyorsun onu?"

"Peki." Öğrenci kayıtsızca güldü, ama konuyu değiştirmek istercesine sözlerini sürdürdü: "O günden beri onu ben de görmedim. En azından kimi insanların mutlu olduğuna inanmasına izin vermek daha iyi olmaz mı?"

Bu delikanlının da Maçie'ye çok düşkün olduğunu anlayan Gimpei, Mizuno'nun sağlığı düzelse bile Mizuno ile Maçie'nin ayrılacakları önsezisine kapıldı.

Parmaklıkları bıraktı; sessizce kızın arkasına yaklaştı ve ateşböceği kafesinin tel kancasını usulca kızın kemeri- ne geçirdi. Giysisinin pamuklu kumaşı ağır gibi görünüyordu; Maçie, Gimpei'yi fark etmedi. Köprü'nün sonuna vardığında Gimpei durup kızın arkasında belli belirsiz parılayan kafese baktı.

Beline asılı kafesin farkına vardığında kızın ne yapacağını merak ediyordu, kalabalığın içinde saklanıp onu izlemek için köprü'nün ortasından geri dönmeyi düşündü. Hem kızın sırtını jiletle doğramadığına göre bir suçlu gibi davranması için hiçbir neden yoktu. Yine de köprüden

uzaklaşmak üzere yürüdü, kendi içindeki bu çekingenliği bulgulamasına, daha doğrusu bir kez daha bulgulamasına Maçie'nin yol açtığının bilincindeydi. Bu denemeden sonra kendini savunma gereğine inanarak kederli bir halde yokuştaki *ginkgo* ağaçlarına doğru yürüdü.

"Tanrım! Şu ateşböceği ne büyük!"

Bu, Gimpei'nin gökyüzünde gördüğü ve bir an ateşböceğine benzettiği bir yıldızdı; yine derin bir heyecanla konuştu: "Ama çok büyük..."

Yağmur, yol boyundaki yaprakların üzerinde pıtırda-maya başladı. Yarı erimiş dolu taneleri ya da saçaklardan damlayan sular gibi ses çıkaran büyük, düzensiz damlalardı bunlar. İnsanın böyle alçak bölgelerde beklediği türden bir yağmur değildi; damlalar daha çok, gece, tepelik bir yerde uzun, geniş yapraklı ağaçların altında kamp yaparken sesleri duyulan ağır yağmur damlalarına benziyordu. gibiydi. Ancak ses, gece çiyinin yapraklardan damla damla akışına benzetilemeyecek kadar şiddetliydi. Gimpei hiç dağlara tırmanmamış, bir platoda kamp yapmamıştı; bu garip sesi ilk kez nerede duyduğunu merak etti. Annesinin yaşadığı gölün oralarda olmalıydı.

"Ama köy de tam anlamıyla yüksek bir yere kurulmuş değil ki! Daha önce hiç böyle bir ses duymadım ben. Hayır. Bir kez duydum, eminim. Sık bir ormanda sağanağın yavaşladığı an, yaprakların üzerindeki su birikintilerinin gökten inen yağmurdan daha şiddetli bir halde indiği zaman belki."

"Yayoi-Çan, bu yağmurda ıslanırsan üşütürsün."

"Maçie'nin sevgilisi sağanak altında kamp yaptıktan sonra hastalanmış olamaz mı acaba?" Belki de onun acısı *ginkgo* ağaçlarının üzerinde davul çalan bu düşsel yağmurda somutlaşıyordu.

Gimpei yağmur yağmazken yağmurun sesini dinlemeyi sevdiği için böyle kendi kendisiyle konuşmayı sürdürdü.

Bu gece kızın adını öğrenmişti, bir gün önce eğer kendisi ya da Maçie ölmüş olsaydı, bunu hiçbir zaman bilmemiş olacağını düşündü. Öyleyse, bu bilginin kendisi bile aralarında bir tür bağ kurmuşken neden yokuş yukarı yürüyerek ondan uzaklaşıyordu? Ama o gece kendisini çekenin ne olduğunu bilmeksizin yokuşa iki kez gitmişti bile, üçüncü kez gitmek de Maçie'yi köprüde gördükten sonra kaçınılmaz olmuştu; çünkü orada bıraktığı kızın ruhu ağaçların altındaydı, ateşböceği kafesini hasta sevgilisine taşıyordu.

Kafesi Maçie'nin kemerine asmasına yol açan şey de basit bir dürtüydü; oysa daha duygusal bir ruh halinin etkisiyle kızın gövdesine ilıştirdiğı şeyin kendi pırıltılı yüreğı olduğu duygusunu taşıyordu. Tek bildiğı bunu gizlice, kızın hasta arkadaşına ateşböceğı götürmeyi çok istediğini anladığı için yaptığıydı.

Kemerinden sarkan ateşböceğı kafesiyle, hasta yatan sevgilisini görmek için *ginkgo* ağaçlarının altındaki yokuştan yukarı süzülen beyazlar içindeki kızın gölgesinin üzerine düşsel yağmur damlaları düşüyordu. Bir hayalet için bile ne beylik şey, diye düşündü Gimpei. Ancak kızın hâlâ hendeğın orada Mizuki'yle birlikte olduğunu bilmesine karşın, onun varlığını kendisiyle birlikte, karanlık yokuşta duyumsamaktan alamıyordu kendini.

Setin ayağına ulaştığında yukarı tırmanmaya çalıştı, ama bacağına kramp girdi ve yeşil çimenlere tutundu. Çimenler hafifçe ıslaktı. Bacağı, sürüklemesini gerektirecek kadar ağırlımıyordu, ama yukarıya elleri ile dizlerinin üzerinde emekleyerek tırmandı. O kımıldadıkça altındaki toprakta bir bebek emekliyor, sanki arada bir ayna varmışçasına avuçlarını Gimpei'ninkilerin tam karşısına dayıyordu. Ölülerin soğuk elleriydi bunlar. Gimpei sersemlemiş bir halde, sıcak ilkbaharlarda gidilen sayfiye yerlerinden birindeki bir genelevi anımsadı... banyo küvetinin dibindeki bir aynayı.

Gimpei, Maçie'yi ilk izlediği gün, öğrencinin ona "Seni aptal!" diye bağırıp sonra aşağı ittiği setin tepesine vardığında durdu ve bir tramvayın, raylı yolda salınarak ilerlediğini gördü. Kız, Mizuno'ya Mayıs Günü şenliklerinde kırmızı bayrakları gördüğünü söylüyordu. Tramvayın pencerelerinden yayılan ışık, sokakta sıralanmış sık, kara ağaçların aralarında titreyordu. Düşsel yağmurun sesinin kesildiğinin bilincinde olan Gimpei, dikkatle tramvayın olduğu yöne bakmayı sürdürdü.

Ansızın "Seni aptal!" diye bağırды ve setten aşağı yuvarlandı, kendi kendine bu işi pek iyi becerememişti. Tam asfalt yola çarpmak üzereyken bir eliyle çimenleri yakaladı, toparlanıp ayağa kalktı; elini kokladıktan sonra yol boyunca yürürken toprağın içindeki bebeğin hâlâ kendisiyle birlikte hareket ettiğini duyumsadı.

Kendi çocuğunun nerede olduğuna, hatta yaşayıp yaşamadığına ilişkin hiçbir bilgisi yoktu. Yaşamının böylesine belirsiz olmasının bir nedeni de buydu. Eğer yaşıyorsa, belki bir gün onunla karşılaşrdı, buna inanıyordu. Ama onun gerçekten kendisinin mi yoksa bir başkasının çocuğu mu olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Gimpei'nin öğrenciyken kaldığı özel konuk evinin kapısına bir gece, "Bu Gimpei'nindir," gibi bir notla birlikte bir bebek bırakılmıştı. Pansiyoncu kadının keyfi kaçmış, ama Gimpei özel olarak bir rahatsızlık duymamış ve utanmamıştı, çünkü kimse bir öğrencinin her an savaşa yollanabileceği bir zamanda istenmeyen bir çocuğu –hele bir fahişeninkini– büyütmesini bekleyemezdi.

"Haince bir numaradan başka bir şey değildi bu. Onu terk ettim, o da ödeşmek için bunu yaptı."

"O hamile kalınca kaçtınız demek daha doğru olur, değil mi Bay Momoi?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Öyleyse neden kaçıyordunuz?"

Gimpei soruyu yanıtlamadı, ama "Her neyse," dedi,

"ben hemen bebeği geri götürüp olayı kapatacağım." Pansiyoncu kadının kucagında yatan çocuğa baktı. "Ona bir süre bakın, olur mu? Gidip arkadaşımı bulacağım."

"Arkadaş mı? Ne arkadaşı?.. Bay Momoi, kaçıp gide rek beni bu bebekle bırakacaksınız, öyle mi?"

"Hayır, onu yalnızbaşına geri götürmek istemiyorum hepsi bu."

"Ne?" Pansiyoncu kadın Gimpei'yi şüpheyile kapıya kadar izledi.

Gimpei suç ortağı Nişimura'yı bulunca ikisi yola koyuldular; çocuğu Gimpei taşıyordu, onu bırakan kadın Gimpei'nin kadını olduğuna göre doğal olan da buydu. Bebeği, alt düğmelerini iliklediği ceketinin içinde taşıyordu, kendisini doldurulmuş bir hayvan gibi hissediyordu. Tramvayda bebek doğal olarak ağlamaya başladı, ama öteki yolcular bu üniversite öğrencisinin tuhaf görünümü karşısında dostça gülümsediler; Gimpei gülümsemelere karşılık verdi; utanmış, biraz da gülünç görünüyordu. Bebeğin kafasını paltonun üst tarafından dışarı çıkardı; kendi başını da aşağıda tutmasının iyi olacağının farkındaydı, kendini çocuğun suratına bakarken buldu.

Tokyo'nun kent merkezinde ilk hava saldırısında çıkan büyük yangından sonraydı. Gimpei ve arkadaşı, çocuğu evin arka kapısının önüne bırakarak aceleyle kaçtılar. Dar sokakta genelevler birbirlerine çok yakın olmadığından kaçışlarını kimse fark etmedi.

Gimpei ile Nişimura bu evden kaçma konusunda deneyimliydiler. O günlerde öğrencilere savaş çalışmaları için eski, kauçuk tabanlı ya da bez ayakkabılar verilir, onlar da bu ayakkabıları genellikle genelevden kaçarken geride bırakırlardı. Ödeyecek paraları olmazdı, ama bu kaçış- -bir utancın gölgesinden kaçmak gibi- rahatlatıcı bulurlardı. Çalışmalar sırasında birbirlerine göz kırpar, ayakkabılarının kullanılamayacak kadar eskidiğini söylerlerdi. En azından onları atacakları yerleri düşünmek çok eğlenceliy-

di.

Ancak kaçıkları zaman fahişelerden aldıkları mektuplar her zaman para istemek için değil, ama sık sık, geri dön çağrısı yapmak için yazılmış olurdu. Kızlar onların ad ve adreslerini bilirdi; Gimpei ve onun gibi başka öğrenciler her an savaşa gidebilecekleri için adreslerini gizleme gereği duymazlardı; hiçbirinin böyle bir gizliliği gerektirecek, ileriye dönük bir beklentisi yoktu. Cepheye yollanan öğrenciler birer kahramandılar. Ama ister vesikalı ister vesikasız fahişe olarak tanınanlar genellikle işgücüne katılıyorlardı. Gimpei'ninki vesikasız olmalıydı, erkekleri gizlice ayartıyordu. Ancak delikanlılar, genelev sisteminin ve yönetmeliklerinin, bu kadınlarla ilişkilerine umulmadık bir insan ögesi katacak kadar gevşeyip gevşemediğini merak ediyorlardı. Bu fahişelerin savaş zamanının acımasız cezalarından korkabileceği ve bu alışılmadık uysallığı göstermek zorunda kaldığı hiçbirinin aklına gelmiyordu. Kadınların, kendilerinin kaçışlarını gençlik yaramazlıkları olarak görüp bağışlamalarını düşünecek kadar alçalabilmişler miydi gerçekten? Üç dört kez parayı ödmeden kaçmışlar ve genellikle olduğu gibi kadınlardan hiçbir ses çıkmamıştı. Bebeği dar sokaktaki eve bıraktıklarında, yalnızca son bir kez daha kaçtıkları kanısındaydılar.

Bu gidişleri mart ayının ortalarına denk gelmişti, ama ertesi öğlen kar yağmaya başladı ve geceye kadar sürdü. Bebeği sokakta donarak ölmeye terk edemezlerdi.

Gimpei Nişimura'nun pansiyonuna gidip onunla çene çalmak için karda dışarı çıktı.

"Dün gece gittiğimiz için çok şanslıyız, değil mi?"

"Evet, hem de çok."

Genelevden bir haber çıkmamış, bebek ortadan yok olmuştu.

Ancak dar sokaktaki o ev, son kez yedi-sekiz ay önce kaçtığı aynı genelev miydi acaba? Bu rahatsız edici kuşku Gimpei'nin aklına cepheye yollandıktan sonra geldi. Aynı

ev olsa bile, Gimpei'ninki ya da çocuğun annesi hâlâ orada mıydı? Vesikasız bir fahişe, böyle şeylerin en büyük günah olduğu bir zamanda, bir bebek doğurduktan sonra o genelevde kalabilir miydi? Alışılmadık bir acıma duygusunun hüküm sürdüğü o günlerin gergin karmaşasında, bir genelevin gebe bir kadına sahip çıkması da olasıydı. Ama aynı zamanda bu en beklenmeyecek bir davranıştı. Gimpei bebeğin gerçekten terk edildiği anın yalnızca kendisinin ondan kurtulduğu an olduğunu düşündü.

Nişimura savaşta öldürüldü. Gimpei sağ kurtuldu ve onca meslek varken öğretmen oldu.

Bir zamanlar genelevin bulunduğu yerin yıkıntıları arasında dolaşıp durduktan sonra Gimpei yoruldu. Birden kendisinin yüksek sesle "Buraya bak! Yine hangi haylazlık peşindesin?" dediğini duyarak şaşırdı. O fahişeyle konuşuyordu. Gimpei'nin pansiyonunun kapısına bir bebek bırakmıştı -kendisinin ya da Gimpei'nin değil de, başka bir fahişe arkadaşından ödünç aldığı bir bebektir bu. Gimpei onu kapıda yakalamış, ya da arkasından koşup ona yetişmiş gibiydi.

"Artık Nişimura yaşamıyor, bebeğin bana benzeyip benzemediğini söyleyemez." Yine kendi kendine konuşuyordu.

Terk edilmiş bebek bir kızdı, ama tuhaf değil mi, Gimpei'yi rahatsız eden görüntünün cinsiyeti belirsizdi. Genellikle ölü bir çocuktur bu, ama daha normal anlarında Gimpei, onun canlı olduğunu duyumsuyordu.

Bu küçük kızının bir keresinde tombul yumruğuyla alnına, becerebildiği kadar sertçe vurduğunu ve başını eğdiğinde yumruklamayı sürdürdüğünü düşünüyordu. Bunun ne zaman olduğunu merak etti, düşgücünün bir ürünü olduğunda karar kıldı. Kız hâlâ yaşıyorsa bile, onun düşlediği kadar küçük olamazdı; böyle bir şey de şu anda olanaksızdı.

Ama Gimpei ateşböceği avının yapıldığı gece setin aş-

ğısındaki yolda yürürken yeraltında kımıldayan o hayalet çocuk henüz bir bebektir ve cinsiyeti belirsizdi; evet, hiçbir zaman da bilinmemiştir. Bu düşünce Gimpei'nin beynine yerleştikçe çocuk burunsuz, ağızsız bir kuklanın canavarı yüz çizgilerine bürünüyordu.

"Bir kız bu, bir kız," diye mırıldandı kendi kendine, değişik dükkânların sıralandığı iyi aydınlatılmış bir caddeye doğru hızla ilerlerken.

"Sigara! Bana sigara verir misiniz!" Köşeyi geçince ikinci dükkânın önünde soluk soluğa haykırdı. Yaşlı, gri saçlı bir kadın belirdi. Yaşı geçkin olmasına karşın, cinsiyeti belliydi, Gimpei rahatladı. Ama Maçie sanki sonsuz bir uzaklıkta duruyordu; onun gibi bir kızın yeryüzünde var olduğunu düşlemek bir hayli çaba gerektiriyordu.

Yüreği boş, hafiflemiş gibiydi, Gimpei uzun zamandır ilk kez doğum yerini anımsadı. Garip bir biçimde ölen babası değil de, güzel annesi geldi aklına. Ancak babasının çirkinliği onda, annesinin güzel yüzünden daha derin bir iz bırakmıştı; tıpkı Yayoi'nin küçük ayaklarının güzelliğinden çok kendi ayaklarının biçimsizliğinin aklına takılması gibi.

Göl kıyısında Yayoi yabani bir *goumi* çalılığının kırmızı meyvelerini toplamaya çalışmış, parmağına diken batmıştı. Bir damla kan çıkmış, kız Gimpei'ye yukarı devrilmiş iri gözlerle bakarak "Gin-Çan, meyveleri sen toplasana. Maymunu ayakların tıpkı babaninkilere benziyor. Onların bizim aileden gelmediğine eminim," demişti.

Gimpei öfkeyle Yayoi'nin ayaklarını dikenlere bastırma istemişti, ama ayaklara dokunma yürekliliğini gösteremediğinden dişlerini gösterip kızın bileğini ısırır gibi yapıtı.

"Bak! Görüyor musun? Bu bir maymun yüzü. Eeee!" Yayoi de dişlerini göstermişti.

Bebeğin onu izlemesine, setin altındaki toprağın içinde emeklemesine neden olan da bir canavar ayağı kadar

çirkin ayaklarıydı.

Gimpei, kendi çocuğu olduğuna ciddi biçimde inanmadığı için terk edilmiş bebeğin ayaklarını incelemeye kalkışmamıştı bile. Oysa, şu an içinde bulunduğu mazoşistçe kendinden tikslenme duygularıyla bebeğin ayaklarına bakıp kendisinininkilere benzediğini görse, onun kendi çocuğu olduğuna ilişkin en geçerli kanıtı bulmuş olacaktı. Ama bir bebeğin ayakları, bu dünya üzerinde yürümeden önce –dinsel tablolarda İsa'nın resmini çevreleyen, kanatlı, tombul bebek biçimindeki meleklerinki gibi– yumuşak ve güzel olmaz mı her zaman? Bütün ayaklar bu dünyanın batıklıklarından, kayalıklarından, dikenli çalılıklarının arasından geçerken Gimpei'ninkiler gibi sertleşir.

"Ama çocuk bir hayaletse, ayakları olamaz," diye mırıldandı Gimpei. Hayaletlerin bacakları olmaz. Hayaletlere bu görüntüyü ilk yakıştıranın kim olduğunu merak etti, onların ilk zamanlardan bu yana kendisiyle aynı duyguları paylaşan insanlar olması gerektiğini düşündü. Sanki kendi ayakları artık yeryüzüne değmiyor gibiydi.

Gimpei yukarı dönük avucunu cennetten düşen değerli taşları yakalamak istermiş gibi öne uzatarak, pırıl pırıl aydınlatılmış caddelerden aylak aylak geçti. Dünyanın en güzel dağının her zaman sipsivri, yeşil bir tepe değil de, volkanik küller ve kayalarla kaplı, geniş, çorak bir tümsek olabileceği düşüncesi aklına geldi. Pembe olur, mor olur. Gündoğumunda, batımında, cennetin o değişken renklerini alır. Bu düşünceyle Gimpei, içindeki Maçie'ye uzanan yanına sırt çevirmeye karar verdi.

Hisako'nun ya aşk, ya da ayrılık ilanı olarak söylediği gelecekle ilgili sözleri anımsadı: "Seni bulurum, yeraltında bile olsan, Ueno İstasyonunun altındaki geçitlerde..." Gimpei geçitlerin neye benzediğini merak etti, Ueno'ya gitmek üzere yola koyuldu.

Bugünlerde istasyon daha sessiz görünüyordu, Gimpei, yalnızca serserilere rastladı. Oraya yuvalanmışsa ben-

ziyorlardı, ya geçitte sereserpe uzanmışlar ya da bir duvara dayanıp çömelmişlerdi. Alışılmış bir sefalet tablosu: Kimileri boş odun kömürü çuvaları üzerine uzanmışlardı, yanlarında sepetler vardı; kimilerin durumu çok daha iyiydi, kafalarının arkasında beze sarılı çıkınları vardı. Hepsi çevrelerine karşı tam anlamıyla kayıtsızdı; çevreye bakmak ya da gelip geçenlerin bakışlarına karşılık vermek için asla gözlerini kaldırmıyorlardı. Birkaçı özenilecek kadar erken yatmış, çoktan uykuya dalmıştı. Bir genç çift yumuşacık kıvrılıp yatmıştı, kadın başını adamın dizlerine dayamış, adam da onun sırtına doğru bükülmüştü. Bir gece treninde bile bu çarpık duruşların aynısını yapmak zor olurdu. Kafaları birbirlerinin tüyleri arasına gömülü iki kuşu andırıyorlardı, topu topu otuz yaşlarındaydılar. Gimpei durup onlara baktı, böyle serseri bir çift oluşları aslında oldukça garipti.

Yeraltı geçitinin nemli kokusu, kızarmış tavuk ve Japon yahnisi kokularına karışıyordu. Gimpei, bir dükkân perdesini açıp geçerek geniş, taş bir mağaraya girdi; iki-üç ucuz viski içti. Bacaklarının arkasında çiçek desenli bir etek belirdi; dışarı çıkarken perdeyi kaldırınca dışarıda duran bir erkek fahişe gördü.

Sessiz bakıştıklarında adam Gimpei'ye göz işaretleri yaptı. Gimpei tabanları yağladı, ama bu kaçışta hiçbir canlılık yoktu.

İstasyonun üst katındaki bekleme odasına baktı, ama serserilerin kokusu orayı da doldurmuştu. Bir istasyon görevlisi girişte duruyordu; Gimpei'ye biletini sordu. Yalnızca bekleme odasına girmek için bilet gösterme zorunluluğunun olması alışılmış bir şey değildi. Başka amaçsız insanlar da dışarıda dikiliyor ya da duvar diplerinde çömelmiş oturuyordu.

Gimpei istasyondan ayrıldı, arka sokaklardan birine saptı. Yıkanmaktan çekmiş gibi görünen beyaz bir bluz, soluk siyah bir pantolon ve lastik botlarıyla kılığı daha çok

bir erkeğinkini andıran kadını gördüğünde, eşcinsellerin ikili doğasını düşünüyordu. Kadının göğüsleri dümdüzdü; sarımsı suratı güneşten yanmıştı ve makyajsızdı. Gimpei çevresine bakındı. Kadın birşeyler çeviriyor gibiydi, yaklaştı, Gimpei'yi izlemeye başladı. Kadınları izleme deneyimleri sonucunda bu konuda alışılmadık derecede duyarlılık kazanmış olan Gimpei, kızın kendisini neden izlediğini anlayamıyordu.

Hisako'nun evinin ön tarafındaki demir kapıdan koşarak uzaklaştıktan sonra, yakındaki bir eğlence merkezinde sığınacak bir yer ararken, –kendi kendisine hep reddetmesine karşın –sarkıntılık eden o pasaklı kadını anımsadı. Ama şu anda gördüğü kadının tipinden bir fahişe olmadığı açıkça belliydi. Lastik botları çamurluydu. Çamur ıslak değildi, yalnızca günlerdir silinmemişti; botların kendileri de eski ve soluk renkliydi. Gimpei yağmur bile yağmazken Ueno'da lastik botlarla dolaşan bu kadının nasıl biri olduğunu merak etti. Sakat mıydı? Bacakları mı çirkindi? Bu yüzden mi bol pantolon giymişti?

Gimpei birden kendi ayaklarını düşündü, arkasındaki kadının çirkin ayaklarını gözünün önüne getirmeye çalıştı, geçmesine izin vermek için durdu. Kadın da durdu. Kuşkulu gözlerle birbirlerini süzdüler.

"Benden ne istiyorsun?" dedi kadın.

"Ben de sana bunu soracaktım. Beni izliyordun, değil mi?"

"Ama sen bana baktın, bakmadın mı?"

"Bakan biri varsa o da sendin." Gimpei geçerken, kadının bir işaret olarak algılayabileceği bir şey yapıp yapmadığını merak etti, ama yine de ilgiyi gösterenin o olduğuna kuşkusu yoktu.

"Ben yalnızca öylesine bir baktım. Bir kadın olarak görünüşün bana tuhaf geldi."

"Özellikle tuhaf bir yanımin olduğunu sanmıyorum."

"Evet, ama sana azıcık yan bakan herkesi böyle izler

misin her zaman?"

"Nedense ilgimi çektin."

"Ne istiyorsun peki?"

"Hiçbir şey."

"Beni izlemenin bir nedeni olmalı."

"Seni izlemiyorum –şey... yalnızca biraz takılmak istedim, o kadar."

"Anlıyorum." Gimpei kıza yeniden baktı. Dudakları sağlıklı bir koyuluktaydı, hiçbir ruj izi yoktu, ağzında altın kaplama bir diş görünüyordu. Kaç yaşında olduğunu söylemek zordu, ama kırkın biraz altındaydı. Yarı aralık gözleri bir erkeğinkiler gibi kuru ve dikkatliydi, kurnazca ışıldıyordu; üstelik bir göz ötekinden daha küçüktü. Güneşten yanmış yüzünün derisi sertti. Gimpei onda tehlikeli birşeylerin varlığını sezinledi.

"Biraz yürüyelim," dedi, birden elini kaldırıp kadının göğsüne hafifçe dokundu. Evet, hiç kuşku yoktu. Bu bir kadındı.

"Bu ne demek oluyor?" Kadın Gimpei'nin elini yakaladı. Avucu yumuşaktı. Kaba işlere alışık bir kadın olmadığı belliydi.

Bir insanın kadın olup olmadığını anlamak için Gimpei ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Tabii ki onun bir dişi olduğu kolayca görülüyordu, ama bunu kendi eliyle dokunup anladıktan sonra Gimpei kendisini tuhaf bir biçimde rahatlamış, hatta onun dostu olmuş gibi hissetti.

"Eee, haydi şu tarafa yürüyelim," dedi.

"Ne tarafa?"

"Buralarda gidebileceğimiz rahat ve sıcak bir bar yok mu?"

Gimpei, bu garip kılıklı kadını götürebileceği akla uygun herhangi bir yer bulunup bulunmadığını düşünüyordu; geriye, aydınlatılmış caddeye doğru yürüdü. Japon yahnisi yenilen bir yere girdi, kadın da arkasından geldi. Kare biçimindeki pişirme bölümünün üç kenarında otur-

ma yerleri diziliydi; ayrı masalar da vardı.

Neredeyse bütün koltuklar dolu olduğundan Gimpei, girişe yakın bir masa seçti. Açık kapının üzerindeki kısa perde geçenlerin yalnızca belden aşağılarının görünmesine izin veriyordu.

"*Saké* mi, bira mı?" diye sordu Gimpei.

Bu güçlü görünümlü kadınla hiçbir şey denemeye niyeti yoktu, ama onun tehlikesiz olduğunu anladığı için gevşemiş, rahatlamıştı. Onun bira ya da *saké* istemesine izin verecekti.

"*Saké* istiyorum," diyeyanıtladı kadın.

Yahninin yanı sıra başka basit yemekler de vardı, duvarda yemeklerin reklam levhaları asılıydı. Gimpei kadının yemek ısmarlamasına da izin verdi. Kadının senlibenliliği onun erkekleri kandırıp birtakım sefil batakhanelere götüren kadınlardan olduğu düşüncesini uyandırıyor; ama bu tanıma uymasına karşın, Gimpei kuramını açığa vurmamayı yeğledi. Belki kadın onu biraz korkutucu bulmuş ve ayartma düşüncesinden vazgeçmişti, ya da aralarında ortak bir bağ olduğunu sezinlemiş ve arkasına takılmaya karar vermişti. Ne olursa olsun, şimdilik kadın gerçek amacından uzaklaşmış görünüyordu.

"Yaşam ne garip, değil mi? Yani insan bugünden yarına ne olacağını bilemiyor. Burada seninle oturmuş içiyorum, ama seni daha önce hiç görmedim."

"Doğru. Daha önce hiç görmedim seni." Kadın içkisini kafasına dikerken dalgın dalgın bu sözleri yineledi.

"Bugünü seninle içilen bir içkiyle kapatıyoruz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Buradan sonra eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Evde yalnız başına beni bekleyen bir çocuğum var."

"Çocuk mu?"

Kadın kadehleri art arda sıralıyordu. Gimpei içmek-

ten çok onu izlemekle vakit geçiriyordu.

Aynı gecede Maçie'yi ateşböceği avında görüşü, sette bebeğin hayaletinin kendisini izleyişi ve şimdi de tam anlamıyla rastlantı sonucu tanıştığı bir kadınla içki içiyor olusunu inanılmaz buluyordu. Bunu olası kılan belki de kadının çirkinliğiydi. Hendeğin orada Maçie'yi görmüş olmak güzel bir düştü, ama ucuz lokantadaki bu çirkin kadın gerçektir. Ama bu 'gerçeklikle' içki içmek aynı zamanda düşteki kıza erişmenin bir yolu gibi görünüyordu. Kadın ne kadar çirkinse, düşsel görüntü o kadar iyileşiyordu. Kadının çirkinliği Maçie'nin yüzünü getiriyordu.

"Neden lastik bot giyiyorsun?"

"Evden çıkarken bugün yağmur yağacağını sandım."

Kadının yanıtı apaçıktı. Gimpei içinde onun ayaklarını görmek için karşı konulmaz bir istek duydu. Eğer çirkinseler kadın hiç kuşkusuz bir nitelik kazanacaktı.

Kadının yüz çizgilerinin kabalığı içkiyle artıyordu. Kısık, uyumsuz gözleri daha da kısıldı. Küçük olan gözüyle Gimpei'ye yandan bir bakış fırlattı; omuzlarını ileri geri sallıyordu. Gimpei onu omuzlarından yakaladı, ama kadın engellemedi. Bir avuç kemiği avuçlamak gibiydi bu.

"Bu kadar sıska olmamalı insan, biliyor musun."

"Başka ne bekliyorsun? Ben doyuracak bir çocuğu olan yalnız bir kadıyım."

Kadın Gimpei'ye, bir arka sokakta kiraladığı bir odada on üç yaşındaki kızıyla birlikte oturduğunu, çocuğun okula gittiğini anlattı. Kocasının savaşta öldürüldüğünü söyledi, ama bunun kulağa kuşkulu gelmesine karşın, Gimpei onun çocukla ilgili söylediklerinin doğru olduğuna inandı.

"Seni evine kadar götüreyim," dedi ikinci kez.

"Hayır, çocuk varken benim oraya gitmek uygun olmaz," dedi, birdenbire ahlaka uygunluk meraklısı kesilerek; oysa ilk tepkisi başını 'evet' anlamında sallamak olmuştur.

Gimpei ile kadın yan yana yüzleri aşçıya dönük olarak oturuyorlardı, ama Gimpei daha onun ne yaptığını anlayamadan kadın ona dönmüş, işveyle omzuna yaslanmıştı. Kendini vermeye hazır görünüyordu. Gimpei duyduğu üzüntünün altında ezildiğini hissetti; sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi; şu andaki durumuyla orantılı olmayan bir üzüntüydü bu. Herhalde o gece Maçie'yi gördüğü içindi.

Kadının içki içişi de kabacaydı. Her yeni şişeyi ısmarlayışında tepkilerini ölçmek için Gimpei'ye bakıyordu.

"Bir şişe daha ister misin?" diye sordu Gimpei sabırsızlıkla.

"Yürüyemeyeceğim, biliyor musun. Sence bir sakıncası var mı?" Kadın elini Gimpei'nin kucağına koydu. "Peki, yalnızca bir şişe daha. Bardağa koyun lütfen."

Saké kadının ağzının köşesinden masanın üzerine damlıyordu. Güneşten yanmış yüzü, koyu, morumsu bir kırmızılığa bürünmüştü.

Oradan ayrılırken kadın Gimpei'nin koluna girdi. Gimpei onu bileğinden tuttu; bileği şaşılacak derecede hoştu.

Sokakta çiçek satan bir kızın yanından geçtiklerinde kadın, "Bana çiçek al lütfen. Birkaç tane eve, çocuğuma götürmek istiyorum," dedi.

Ama buketi karanlık bir köşede, erişte satan bir seyyar satıcının tezgâhında bıraktı.

"Bunları benim için sakla, olur mu arkadaş? Yakında gelip alacağım onları."

Çiçekleri oraya bıraktıktan sonra sarhoşluğu daha da kötüleşti.

"Yıllardır bir erkeğim olmadı, biliyor musun? Ama yapılacak bir şey yok. Yani istediğin birini seçemezsin, öyle değil mi?"

"Evet, biz birbirimiz için yaratılmışız," diyerek gönulsüzce kabullendi Gimpei.

Sarmaş dolaş bir halde sokakta ilerlerken Gimpei kendinden iğrenme duygusundan başka hiçbir şey duymuyordu, ama içinde hâlâ kadının ayaklarını lastik botsuz görme isteği vardı. Şimdiden onları görür gibiydi –kendisinin kiler gibi maymunumsu olmasa da, biçimsiz, kalın, kahve rengi derili ayak parmakları. Gimpei kendini kadınla birlikte bacaklarını uzatmış yatarken düşününce kusacak gibi oldu.

Bir süre kadının kendisini sürüklemesine izin verdi, bir arka sokağa girip küçük bir İnari türbesinin önüne geldiler. Türbenin yanında insanın geceyi bir kızla geçirebileceği türden ucuz bir otel vardı. Kadın duraksadı. Gimpei onun kendisine yapışmış kolunu bıraktı, kadın yola yığıldı.

"Çocuğun seni bekliyorsa eve git," dedi ve yürüdü.

"Seni aptal! Seni aptal!" diye bağırdı kadın, türbenin önünden bir avuç küçük taş alıp, Gimpei'ye fırlatmaya başladı. Taşlardan biri Gimpei'nin ayak bileğine çarptı.

"Ah!" diye bağırdı Gimpei.

Topallayarak ilerlerken öylesine mutsuzdu ki! Macie'nin sırtına ateşböceği kafesini astıktan sonra neden doğruca eve gitmemişti? Üst kattaki kiralık odasına vardığı zaman çoraplarını çıkardı. Bileği hafifçe kızarmıştı.

S O N

Yasunari Kawabata

GÖL

Nobel Edebiyat Ödülünü alan (1968) ilk Japon yazarı olan *Yasunari Kawabata*, 1899'da doğdu, 1972'de deniz kıyısındaki evinde intihar etti. Bir saplantının öyküsü olan *Göl*'ü, İkinci Dünya Savaşı sonrasında en üretken döneminde yazdı. *Göl*, erişilmez bir güzelliğe, gün, uzaktan hayran olunan, ama ulaşılamayan güle, umutsuzca takılmış bir adamı, hangi suçtan dolayı bu yene evsiz ve yurtsuz bir kaçağı anlatıyor. Önüne geçemeyen, *Gimpei* adlı kahramanı sokakta rastladığı güzel şine takılmaya itiyor. *Gimpei*, kadınları izliyor, hepsini gözetliyor onları, ama geçip gidiyor kadınlar, hep gitmek üzere. Çünkü onların güzelliği bu dünyaya yasına özgü bir güzellik. Onun tek arkadaşı olan genç haf ayaklarının biçimsizliğinde somut anlamını bulamayan kinlikten başka bir şey değil. Bütün ilgisi yoldan rastladığı yabancıya birden kayıveren *Gimpei* gibi, öykü de bir mandan geçmişe, anı'dan sanrıya savruluyor, sonra düşü dağıtıyor. Savaşın yıkıntıları arasından, yalnız acılığı gerçekleri ortaya çıkıyor.

Kapaktaki Resim: BART FORBES

ISBN 975-510-431-3

9 789755 104317 >

KDV İÇİNDEDİR